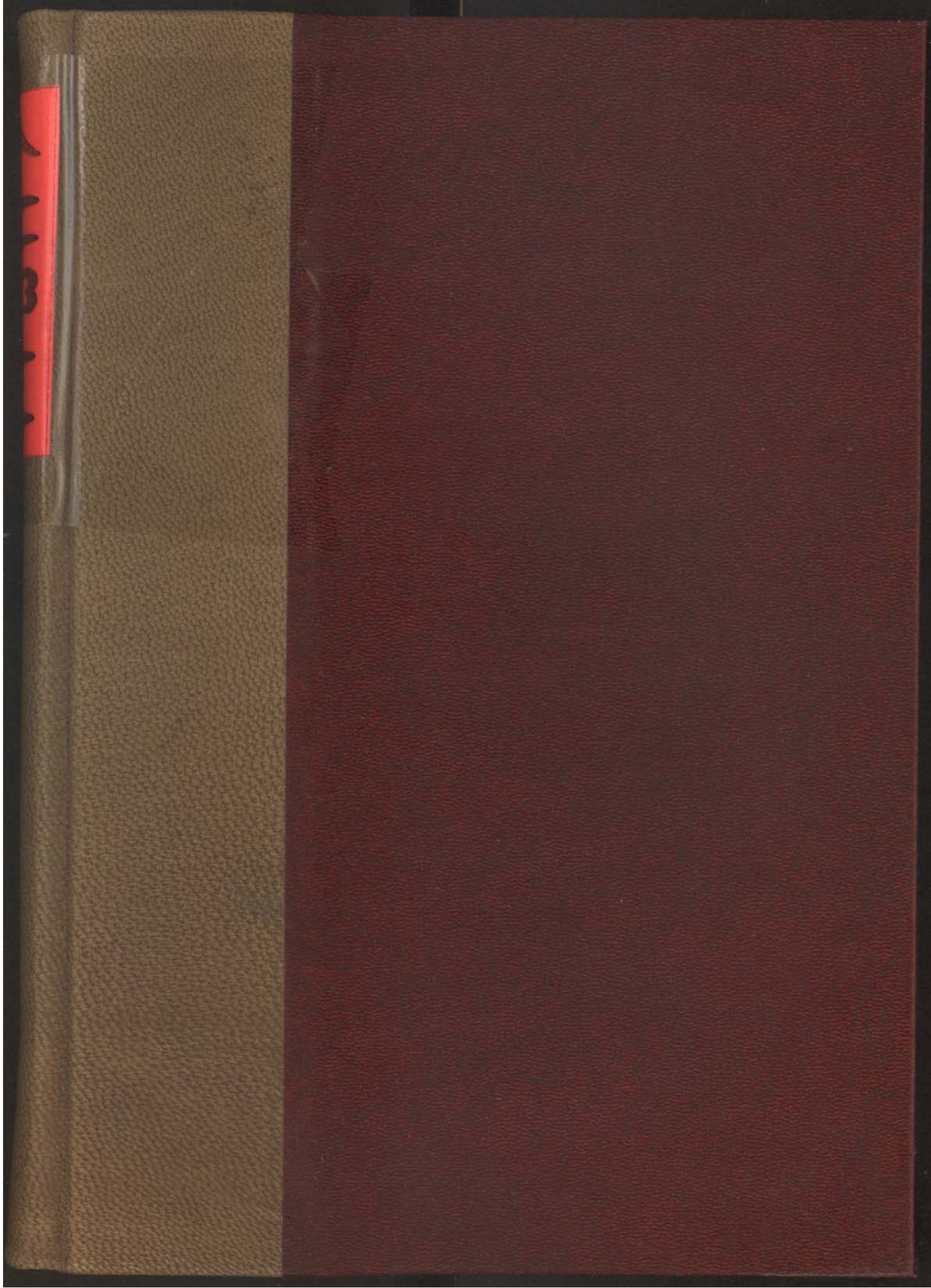
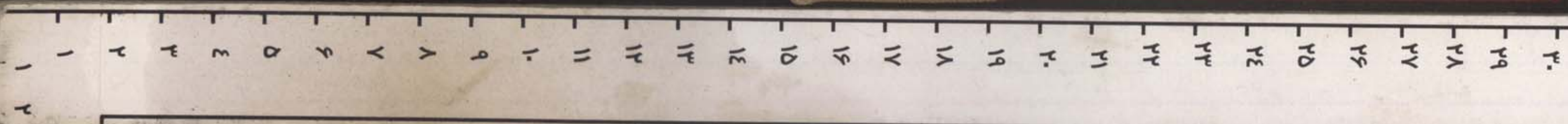

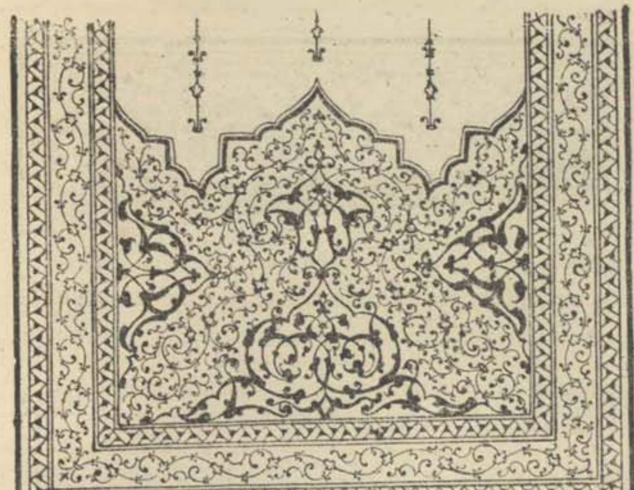
هو المعز

در دار الخلافه باهره طهران

در دار الطباعه مبارکه دولتی بسعی و اهتمام عالیجاه مقرب الحضرت

آقا میرزا حبیب الله زیور طبع

متحلی گردید

بسمه تبارک و تعالی

این سفینهٔ لآلی و گنجینهٔ گوهرهای متلالی نتایج افکار بدایع آثار
یعنی دیوان بلاغت تبیان گویندهٔ بارع و نویسنده جامع جناب
میرزا یحیی خان تفرشی متخلص بسرخوش دام مجده العالی میباشد که
در زمان سلطنت اعلیحضرت قدر قدرت قوی شوکت اقدس شاهنشاهی
پادشاه جمجاه رعیت پناه سهشهریار خیرخواه کارآگاه ولینعمت همایون
کل اهالی ممالک محروسهٔ ایران السلطان المؤید والمظفر

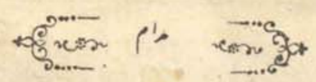

مظفر الدین شاه قاجار خلد الله ملکه و سلطنته

واوان صدارت جناب مستطاب اشرف ارفع معظم خدایگان ارباب همم میرزا علی اصغر خان
امین السلطان صدر اعظم مد ظله العالی
محلی بحلیه رسم گشته و یکی از آثار مطبوعهٔ عهد بد مهد این خسرو کسری خدم و شاهنشاه
انجم حشم ایدالله جیشه و عیشه ابدیه و از آثار ایام سعادت فرجام صدارت صدر اجل افخم
دامت عوارفه السنیه شمار آمد
واین چند بیت قائل شارالیه را که در ثنای اعلیحضرت فلک رفعت شاهنشاهی
و توصیف صدارت عظمی است محض زیب عنوان و زینت دیباچه این دیوان

مسطور داشت

بنام خسرو ایران دهم سخن از بر — که بگذرد سخنم در ثمن ز درّ ثمین
مهین خدیو کواکب خدم ملایک خو — بهین شهنشه گردون حشم مظفر دین

مرام

مدام باد تن آسوده در پناه خدا | که در پناه وی آسوده‌اند خلق زمین

بود وظیفهٔ سرخوش دعای دولت شاه
ز حق اجابت و از خیل قدسیان آمین

بزرگ مرتبه صدر اجل علی اصغر | که جامه ایست صدارت بقامتش موزون
بخدمت شه و کار ترقی کشور | بروز و شب بود دیگرش قرار و سکون
ز بختش چه دهم شرح این بدخش بس | که خسرو است ز وی شاد و خلق از و ممنون

بزیر سایهٔ ظل اللهی همی بادا
جلال و شوکت این صدر نامور افزون

و بعد چنین گوید این بندهٔ شرمندهٔ زین العابدین بن مغفور حاج
میرزا محمد رضای حکیم الهی شیرازی طاب ثراه که اعظم نعمای خداوند ارجمند گانزا
عذوبت بیان است و طلاقت لسان و نطق سبب مزیت انسان است بر حیوان
پس هر کس در رواج بازار سخن کاری کند و جهدی نماید خدمتی شایان بوطن کرده و

ارمغانی شریف برای ابنای آن آورده است
و همین اندیشه باعث آمد که راقم سطور در نشر و انتشار دیوان فصاحت بنیان سخن سرای
یگانه و دانشمند فرزانه جناب میرزا یحیی خان سرخوش که از دواوین بهترین آن است
بقدر امکان سعی نماید و شرح حال ایشان را مقدمه و مقدم دیوان قرار دهد و مختصری هم
از جغرافیای مسقط الرأس آن گویندهٔ هنرمند بدان ضمیمه نماید تا بر فایدهٔ این مائده افزاید
و صاحبان مشارب صافیه را بهره‌مند دارد

شرح حال اشرف الاجله جناب میرزا یحیی خان سرخوش شرح الله صدره

جمال دانش و کمال بینش طرازندهٔ حلهٔ سخن و سخن سرائی و آرایش صورت و معنای
انجمن آرائی میرزا یحیی خان سرخوش نعم الخلف مبرور حاجی میرزا عبد الغنی تفرشی طاب ثراه
که از اهل طرخوران و از سلسلهٔ نجبا و اشراف و در عالم علم و فضل مقامی عالی و منیع داشت
و در ساحت قدس و تقوی بنائی محکم و رفیع

آنجناب را حق جلّ و علا چهار پسر عطا فرمود ۞ اوّلین آنها حکیم فاضل و عارف کامل
مرحوم میرزا محمد علی که چندین سال در حوزهٔ درس استاد حکما عصر و سرآمد محققین زمان
مولانا حاجی ملّا هادی سبزواری قدس سره بتحصیل حکمت الهی و سایر معارف جلیله اشتغال
جسته تا اینکه در سنهٔ یکهزار و سیصد و هفت ۱۳۰۷ هجری در سن پنجاه و پنجسالگی روان پاکش در
سبزوار بمقام قرب حق جای گرفت

دویم مرحوم میرزا علی اکبر متخلص برقی است که در خدمت سرحلقهٔ اماجد والد ماجد کسب
کمالات لایقه نموده چندی هم در سبزوار بوده در تمام خطوط خاصه نستعلیق مشار الیه بالبنان شد
و این بنده از خطوط آن مرحوم قطعات بسیار دیده ام الحق عالی و در آن عصر محسوب بیش از سی مرحله از
زندگانی طی نکرده رخت از این سرا بدر برد و راه ملأ اعلی سپرد

سیم میرزا یحیی خان سرخوش صاحب این دیوان فرخی تبیانست که در کار ترجمه حال
ایشان میباشم

چهارم میرزا نصرالله خان متخلص بحیران است که در طهران توقف و اغلب اوقاتش

مایهٔ مسرت است

امّا میرزا یحیی خان سرخوش ۞ که مقصود و موضوع این مقاله و رساله میباشد در تفرش در کوکان
در سنهٔ یکهزار و دویست و هفتاد و هفت هجری قدم بعرصهٔ عالم نهاده و در محضر پدر مسعود و مربی خویش
آنچه باید از فارسی و عربی و غیره آموخت و مشعل ذکاء فطری را بدان مصباح و مشکوة روشنی
افروخت خط نستعلیق و شکسته را بجائی رسانید که مایهٔ ارشد هر کار تحریراتش در شیرینی جای
انگبین گرفت و آن قند پارسی بهند و چین رفت و سنش راه بلوغ نپیموده طبع موزون را
بنظم اشعار آزموده دانست کانی دارد از احجار کریمه و صندوقی ممتلی از گوهر و در و زمانی
نگذشت که برادر نحریرش مرحوم حکیم بعزم دیدن برادر خجسته اختر خویش از سبزوار بتفرش آمد و هنگام
اقامت در آن سرزمین بچشم تفرس و دیدهٔ حقیقت بین دید و فهمید که سرخوش را سر ترقی دیگر است
از پدر درخواست نمود که ویرا بدو سپارد و خدمتش که فرزندی نیز از آن تازه برآمده را بطهران
آرد و از تکمیل او حتی الامکان فرو نگذارد التماس او برآمد حکیم و سرخوش بکرسی مملکت
آمدند و متعهد بعهد و وعده وفا نمود یعنی مرحوم حکیم در تربیت سرخوش کردنها بکرد و فرمودنها

بهره مود و مکرر من بنده از سرخوش شنیدم که میگفت من تا بای تربیت حکیم میباشم و آن
بزرگوار پدر روحانی من بود در نتیجه چهل ساله علم و تجربه خویش را بمن ایثار نمود والله جد سرخوش در نهم شهر
در سنه یکهزار و دویست و نود و پنج هجری در سن شصت و شش سالگی رخت از اینجهان بست و برحمت
ایزدی پیوست سرخوش حسب الامر والدم در تفرش رقعه بعد از ادای مراسم سوگواری باشارهٔ
خالوی خود مرحوم میرزا رشید رضا خان که در آن اوان در خرم آباد فیلی ساکن و بوزارت ایالتین
عربستان و لرستان منصوب بود عزم آنساحت نمود و زیاده از ده سال کار تحریرات خال نیک اقبال را
میپرداخت تا حشر اعراب و الوار و از دلتنگ بساخت و عزم دار الخلافه طهران نمود نزول رفت
و چندی مهمان جناب مستطاب قدوسی انتساب آقا شیخ عبدالحسین پسر مرحوم مغفور حجة الاسلام حاجی شیخ محمد طاهر اعلی الله تعالی
شده و از فیض حضور آن بزرگوار و دیگر آقازادگان همام اعظام معلومات خود را اصفی و اکمل و اشهی و اجلی نمود
آنگاه براه دار الخلافه شتافت و در آنساحت با سعادت جا یافت حال تحریر که سنه ۱۳۱۶
یکهزار و سیصد و شانزده هجری است تقریباً بیست سال است در نظارت انگلیس مالک منصب انشا
و صاحب رتبت انشی میباشد و با آن نگارنده آنفصیل انس و الفتی بکمال دارد و در راه یگانگی و یکجهتی میسپارد

بدیدار یگدیگر شادیم و از فیوضات لاینفی آزاد سخنانش در گوش اهل ذوق و هوش
آن اثر میکند که باد بهار با باغ و گلزار و راوق خم با خمار در فنون شعر از غزل و قصیده و رباعی
و مثنوی یدی طولی دارد و طبعی قادر و توانا اما میلش بیشتر بغزل است چه بقول خواجه شمس الدین
علیه الرحمه رفیقی خالی از خلل است و مکرر غزلی طرح شده و من بنده حاضر بوده‌ام در همان مجلس از مطلع
تا تخلص تمام را پرداخته و گوهرهای آبدار از بحر طبع بیرون انداخته با این قدرت طبع هرگز بمدح
و قدح جمعی نپرداخته و سمند سخن را جز در میدان عشق و محبت نتاخته و علاوه بر این دیوان و منظومه
گوی و چوگان که بطبع رسیده در کار نظم طرب‌نامه و مثنوی موسوم بشکرستان میباشد زندگانی تفرش
دراز باد که از این اخایر و ذخایر بسیار آرد و در خزائن فاتره و خواطر بودیعت گذارد از گفته‌های
تفرش را اهل دل بخوانند و قدر آن درهای گرانمایه بدانند

از او حدیث دلکش و از اهل دل سماع	گویند چو نکه اوست چه بهتر از استماع

جغرافیای تفرش

تفرش جلگه ایست که از هر طرف کوه آنرا احاطه کرده و فی الحقیقه قلعه ایست خدا آفرین

از سنگ خارا که جبال شامخه در جوانب آن حکم سدّ و بارو دارد و بدون عبور از گردنه‌ها
و پیمودن گتلها وصول بآن محال میسّر نباشد

این جلگه که طول آن کمتر از سه فرسخ و عرضش بیش از یکفرسخ است در بیست و پنج فرسخی
دار الخلافه طهران واقع و در جنوب غربی آنست و مسافت تفرش تا شهر قم دو منزل کاروانی است
که تقریبا چهارده فرسخ باشد و همچنین مسافت از تفرش تا شهر سلطان آباد عراق ده فرسخ است
و جز گردنه نقره کمره که عبور از آن خالی از صعوبت نیست بقیه راه آن هموار و مسطح است
و از تفرش تا آشتیان و گرکان هم بیش از دو فرسخ نمیباشد

تفرش از ییلاقات ممتاز عراق محسوب لطف و اعتدال هوای آن کامل و میاه قنوات
و چشمه سارهای آن مصداق انهار سلسال در تابستان آبهای سرد گوارای آن نیز برای تبرید
حاجتی به برف و یخ نیست اگرچه در این اواخر یخچالی در آنجا بنا کرده‌اند اما بواسطه عدم ضرورت
چندان طرف اعتنا نشده فواکه و اثمار آن جز انار که بعلت سردی هوا نشو و نمائی ندارد همه
خوب و مرغوبند مغز بادام و گردو و کشمش سبز و سنجد و قیسی آن که جزو خشکه بار محسوب است

بممالک خارجه حمل مینمایند و میتوان گفت باقصی بلاد بیشتر تنباکو و سبزی جات و حبوبات و محصول
فالیزش نیکوست اما غله یعنی گندم و جو کفایت اهالی را نمیکند و بنا از اطراف و حوالی بمقدار یک
آذوقه برای خود وارد مینمایند

شکار صحرائی آنجا آهو و کبوتر و بلدرچین و قمری و سار و خرگوش و مرغ آبی و غیرها و کوهی
کبک و بز و میش و قوچ فراوانست معدن نمک و گچ آن زیاد و از قرار مذکور معدن
سرب و آهن و نقره در کوههای آن یافت میشود تا معدن شناسان چه گویند آب و هوا روح و صفا
و سایر شرایط زندگانی و حسن منظر از این خوبتر متصور نیست و الحق جای تفرج و تعیش و کامرانیست
و هر کس در فصل بهار از فراز کوه جلگه تفرش را دیده اند که بهشتی مجسم است و ثانی اثنین باغ
ارم و در گلستانها نوای بلبل و قمری و سار و در بوستانها غوغای صلصل و تذرو و هزار
بزار بر شاخسار و پیرامون گلزار رهوش زدای دل و ذوق آور و بادبیزن آتش شوق اغلب اراضی تفرش مشجر است
و باغات باثمر قبل از آنکه شهر سلطان آباد عراق آباد شود این ناحیه در تحت حکومت قم بود و از کوهستان
آن و لا محسوب میشد و شاهد این مدعا بیت حکیم امجد عارف نظامی علیه الرحمه میباشد که میفرماید

چو در گرچه در بحر گنجه گمم	ولی از قهستان شهر قمم

مردم تفرش صاحب ذوق و ذکاوت و دانش و دها میباشند بهمه جهت بتحصیل کمال و هنر راغب و رفعت و تربیت را طالب حتی اولاد دهاقین که پس از فراغ از رشیار و شخم و افشاندن بذر و تخم بنوشتن و خواندن مشغول شوند و براه بطالت و کسالت نروند معروفست که در اینها از همان عهد مهد چون با فرزندان سخن سرایند آنها را مستوفی و وزیر و پیشکار خطاب نمایند فرضا که انحرافت را نباشند در اقبال و اقدام آن مردم بترقی و کسب فضایل حرفی نیست و بیشک در کار زرع و تنفع بهوش و غیرتی دارند و جانب شرافت را فرو نمیگذارند و در بلاد و امصار ایران کمتر جائیست که وزیر یا مستوفی و منشی و عامل و جابی از اهل تفرش مشغول کار نباشد و از خصایص مردم این ناحیه پاس عصمت و ناموس است که در آن بی اختیار میباشند ۞ تفرش مولد بسی از علما و فضلا و حکما و شعرا و اهل حال و کمال میباشد و همین دلیل بر استعداد آب و هوا و موجود بودن شرایط صحیح زندگانی در این سرزمین و برتری این خطه خلد آئین است بیشتر مردم تفرش معتدل القامه و خوش سیما میباشند و گاهی هم خوش صوتی میان آنها یافت شود که از خوش آوازهای محلات عراق کم نباشد

اما وجه تسمیه تفرش باین اسم مولانا میر محمد صادق تفرشی طاب ثراه که از جمله حکما و فضلای این ناحیت که در شعر و تاریخ و بسیاری فنون ادب مقامی معلوم داشته و آثار نیکو بیادگار گذاشته در تاریخ منظومه خود اشاره فرموده گوید تفرش را آرش (که در زمان منوچهر یکی از پهلوانان نامی بشمار میآمد و قصه تیرافکندن او در مصالحه منوچهر و افراسیاب افسانه معروفیست) بنیاد نهاده و باسم خود موسوم داشته و بمرور ایام آرش تفرش شده و بعضی علایم و آثار قدیمه که در آنجا یافت شود موید قول آنجناب است والله اعلم

خلاصه محلی که امروز موسوم و معروف بتفرش میباشد عبارت از دو قصبه آباد و قراء متعلقه بآن است نام یکی قم و دیگری طرخوران و هر یک از این دو قصبه مشتمل بر چندین محله و رباطات و دکاکین و حمام و آب انبار و سایر لوازم زندگانی و هر محله اسمی مخصوص دارد

رودخانه که قم و طرخوران را از یکدیگر جدا و منفرز میسازد در بهار آب آن بیشتر از شش سنگ و در تابستان کمتر از دو سنگ نیست و نیز این رودخانه شبیه است که هر قدر تمدید آن زیاد شود از اطراف آن آب چشمه سارها تراوش و جریان یابد و اراضی زیر دست را سیراب نماید تمام اطراف این رود از کشت

اشجار و باغات بجنگل ماند این دو خانواده اسم مخصوصی ندارد و در هر نقطه تقریبی نامی بدان نهاده اند
اهالی قم خاصه یک محله آن تمام زن و مرد غنی و فقیر خیلی درست و فصیح حرف میزنند با اصطلاح
خود اهالی زبان شان این لفظ قلم است و کمتر کلمه غلط استعمال میکنند ولی سایر محلات دارای این امتیاز نیستند
در طرخوران خانواده های نجیب در تکلم بد نیستند اما طبقات پست آن خوش لهجه و خوش محاوره نمیباشند
در هر دو محل عمارات و ابنیه و مسجدهای عالی کهنه و نو از خشت پخته و خام با بادگیر ساخته شده و منظرهای
بسیار قشنگ با صفا دارد و خاک طبیعیه در بعضی محلات طوری سخت و صلب است که با برف
و باران مقاومت مینماید و بنیان دیوار چینه و خشت خام پایداری و استواری میکند
تا چند سال قبل میان اهالی قم و طرخوران خصومت بیسببی در کار بود در روز سیزده نوروز که تفرج
عمومی است آن امر باطنی خود را ظاهر مینمودند چه در این روز پیر و برنا ذکور و اناث در دو وقت
در دو نقطه جمع میشدند از صبح تا پیش از ظهر در دامنهٔ گندم کوه و قم در شمال بتفرش و از ظهر تا حوالی
غروب در محوطهٔ بقعهٔ ابو العلی که پیری عالیمقام است مردم دو قصبه در آنجا از زن و جوانان زورمند
خود را بکشتی می انداختند و از هر طرف که پشتش زمین میخورد اسباب شرمساری و شکستگی میشد و کار

بسخریه و استهزا میکشید و آخر الامر منجر بجنگ و نزاع میگردید و اغلب سالها جمعی مجروح و گاهی هم
بعضی مقتول میگشتند

یک مطلب دیگر نیز داعی و باعث این قسم فتنه میگشت و آن اختلاف حیدری و نعمتی بود
که در دهه عاشورا هنگام گردانیدن نخل چنانکه در بیشتر بلاد ایران متداول بوده و حال هم نمونه
آن در بعضی نقاط بستگاه رغبت پا میشود همانا انتشار تمدن و تربیت در کار بر انداختن این
عادات ناپسند است و شکستن این قید و بند

امامزاده های حوالی قم

امامزاده محمد فرزند حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام که در قریه مشهد واقع است
امامزاده قاسم فرزند همان امام علیه السلام در قریه کهک
بقعهٔ ابو العلی میان قم و طرخوران که بقم نزدیکتر است

امامزاده های حوالی طرخوران

شاهزاده احمد فرزند حضرت امام موسی کاظم علیه السلام واقع در قریه کوئین

در بی بی ❊ همشیرهٔ حضرت معصومه علیهما السلام

در قریهٔ دیجرد ❊ بقعه و قبهٔ مختصری است که اغلب بزیارت آن میروند و معروف به قبر عزیز پیغمبر علیه السلام میباشد

در قریهٔ طا ❊ مولد شریف مولانا حکیم نظامی رحمة الله علیه محسوب است معروف بطاخاتون ❊

از عجایب صنع الهی در کوه جنوبی تفرش مغاره ایست معروف بغار علی خوزند و این کوه و مغاره بالای قریهٔ کوئین واقع راقم شخصاً آنمحل را ندیده ام ولی آنچه شنیده ام در اینجا نقل قول مینمایم میگویند باید از دهنهٔ بسیار تنگ کوتاهی که بمنزلهٔ در مغاره است داخل غار شد و از آنجا که غار چندین ذرع عمق دارد بوسیلهٔ طناب و نردبان دخول در آن غیر ممکن میباشد و چون تاریکست باید با شمع و چراغ در آنمقام رفت بهمینکه چند قدم داخل غار رهنور شوند کرباس مانندی است و دو حوض سنگی بفاصلهٔ ذرعی محاذی یکدیگر دیده میشود مثل اینکه حوضها را حجاری نموده اند آب یک حوض در کمال صافی پاک و لطیف و آب دیگری آلوده و بی نهایت چرک و مخلوط بفضلهٔ کبوتر است چون واردین غار را واهمه عارض میشود هنوز پیشتر نرفته و از طول غار بتحقیق مطلع نشده و نمیدانند علت صفای آن یک و جهت تیرگی این چیست کبوترهای چاهی بسیار

در آن محل آشیان دارند و صیادان بعضی از اوقات رفته عدهٔ وافری از آنها کشته و زنده بیاورند بعقیدهٔ حقیر این مغاره در عهد قدیم معبد یکی از رهبان عجم بوده و آن دو حوض را باسم یا بخصوص صفا حجاری کرده باشند والله اعلم

قراء و مزارع متعلقه به قم

قریهٔ مشهد ❊ در طرف شرقی قم واقع و جزء محوطهٔ امامزاده و متعلقات آن که بنای عالی در عهد شاه عباس ماضی انار الله برهانه ساخته شده است عمارتی قابل ذکر ندارد و خانها اغلب دهقانی است

قریهٔ گهنگ ❊ در سمت شمال شرقی قم در مسافت نیم فرسخ واقع است آنهم جز بنای امامزاده عمارتی در خور ذکر ندارد ولی جمعیت این قریه بیش از قریهٔ مشهد است و اغلب مردش سله پز و اهل حرفتند

گیان و مرگه و لالئین ❊ سه مزرعه میباشد در جنوب شرقی قم هوای اینمزارع بسیار سرد است چنانکه در تابستان بدون بالاپوش زمستانی در آن زندگانی مشکل است و مولانا میر محمد صادق سابق الذکر در وصف مزرعهٔ گیان فرموده

آب خدا بخش و هوای گیان	یکطرف و دولت صاحبقران

سایهٔ بیدش ز سرم کم مباد	غیر غمش دست بدل غم مباد

قلعه بیابان — عمارات عالیه دارد و دودمان نجیبی در انمحل ساکن میباشند

خرازان — قریه ایست در شمال تفرش و یکفرسخ متجاوز مسافت دارد و اغلب اشجار ثمرهٔ آن درخت گردو میباشد و عمدهٔ محل معیشت اهل این قریه از فروش گردو و هیزم و گلیم و داراست و در جنوب همین قریه قلعه ایست معروف بقلعه توس که بر پارچه سنگ مرتفعی بنیاد نهاده اند و جز یک راه که بکمال سختی میتوان بفراز آن رفت راه دیگری ندارد و الحال خراب و بار و مکان و آشیان وحش و طیرات اغلب اهالی این قریه سادات هستند

قرا و مزارع متعلقه بطرخوران

کوکان — در طرف شمال طرخوران و ربع فرسخ مسافت دارد و مسقط الراس گوینده خردمند جناب سرخوش میباشد

دادمرز — در شمال کوکان و تقریباً هزار قدم فاصله و جمعیت آن چهل پنجاه خانوار میشود

اولاده — در شمال غربی طرخوران و ده پانزده خانوار جمعیت آن میشود

کوئین — طرف جنوب شرقی طرخوران و جنب امامزاده سابق الذکر بنا گذاری عالی دارد و

زار و معین آباد دو مزرعه نزدیک بیکدیگر است بنا جنوب غربی طرخوران و اغلب مردم نجیب و سادات در آنجا سکنا دارند خیلی با نزهت و صفا میباشد

طران علیا و سفلی — هر دو محله معمور و آباد است الوان علیا و سفلی این قریه نیز معمور و آباد است

دیجرد — در جنوب غربی طرخوران و معمور میباشد قرطا مولد شریف حکیم نظامی قدس سره و قریه معمور است

قلعه آمین الدین — در جنوب غربی طرخوران و پنج شش خانوار جمعیت دارد

قلعه عمران — در جنوب غربی و دو سه خانوار جمعیت دارد

کبوان — در جنوب غربی طرخوران واقع میتوان گفت خود این قریه قصبه محسوب میشود در کمال آبادیست و بعضی عمارات عالیه هم دارد

بازرگان و شهد — دو قریه معتبر و آباد و دارای باغات و میوه جات و تاکستانهای خیلی خوبست و میتوان گفت که مردم آن از بسکه سرگرم نزاع و فتنه و دعاوی باطل با یکدیگر هستند در علم بمسائل و احکام شرعیه فرد و افراد استادی کامل و آوکاتی ماهرند

نقوسان نیز هم قریه آباد و جزو تفرش است

آب گرم رود چشمه ایست مابین طا و طراران آنچشمه آبش در کمال شوری است دور اطراف
آنرا دیواری بنا نهاده و در تابستان از اطراف و جوانب زن و مرد بآن نقطه رفته بنوبت در آن چشمه غوطه میخورند
و تصور میکنند که این آب از برای ثوران سوداویه مفید است و علاوه بر قرا و مزارع مذکوره بعضی
نقاط و چشمه سارها و مزارع مختصر هست که یکفرسخ دو فرسخ از تفرش دور و جزو تفرش محسوبست
که بملاحظه اختصار چشم از ذکر آن پوشیده داشت

توضیح آنکه در شرح جغرافیای هر محل اگر بعضی معاریف رجال آنهم بر سبیل اجمال ذکر
و معرفی شود موجب ازدیاد بصیرت و معرفت خواهد بود لهذا اسامی بعضی از شعرا متقدمین و متوسطین
تفرش را که در بعضی از تذکرها دیده در اینجا ذکر میکند

عالم ربانی حکیم عارف قدوه ارباب معارف نظامی علیه الرحمه از اهل تفرش و از قریه طا میباشد
مقامات آن بزرگوار را همه کس دیده اند و شنیده اند و برای اهل خبرت و بصیرت بیان کتاب
خمسه و بعضی اشعار دیگر حکیم که بدست است کافی است و الحال در قریه طا جماعتی هستند که معروف اند

بطایفه نظامی و خود را از احفاد آنجناب میدانند و در اینکه حکیم نظامی علیه الرحمه تفرشی میباشد محل
شبهه نیست نهایت آنست پدر بزرگوارش از تفرش بگنجه هجرت کرده و حکیم نظامی در آنجا
تولد یافته است و شعر خود حکیم که سابقاً ذکر شد در این باب گواهی امین است

مولانا میر محمد صادق طرخورانی حکیمی فاضل و ادیبی کامل و شاعری ماهر و قابل بوده و در عهد دولت نادرشاه
افشار بعلت سعایت مغرضین مورد غضب سلطان قهار شده ظلم دیده و سم کشیده پس از چندی طایر
روح پرفتوحش پرواز نموده و در زاویه مقدسه حضرت عبدالعظیم مدفون گردید

مولانا آقا محمد مؤمن قمی متخلص بداعی از اجله سادات و علما و فضلا و شعرا و در سنه یکهزار و
صد و پنجاه و پنج از این سرا بعالم بقا شتافت

میرزا ابوالقاسم طرخورانی متخلص بهجری شاعری نکته سنج بوده و صنعت شمشیرگری را در اصفهان
بحد کمال رسانیده و در رشت بضرب شمشیر اجل از پا در آمده بخاک رفت

و بعضی از شعرا که فقط تخلص و شعری از آنها در تذکرها دیده و معلوم نیست که در چه زمان بوده اند از اینقرار است
ثابت غنی هاشمی وکیلی باذلی طاهر میرعبدالغنی شوقی قدسی گلخنی سالمی

هو الله تعالی شأنه العزیز

نگارش جناب جلالتمآب ذکاء الملک میرزا محمد حسینخان اصفهانی متخلص بفروغی مستوفی اول دیوان اعلی و رئیس دار الترجمهٔ دولتی دام اقباله

نگارنده مقاله مسطوره در فوق و شرح جغرافیائی تفرش جناب حقایق انتساب معزز محترم میرزا زین العابدین خان منشی اول سفارت انگلیس دام مجده از کرام اماجد و اماجد کرام است و سلالهٔ جلیله از دودمان دانشمندان اعظام پدر خلد مکانش فیلسوف معروف حاجی میرزا محمد رضای حکیم شیرازی روح الله روحه در حکمت الهی بل در فنون معقول یا سرها ازانوار افاضت و اشراق نفس آفاق را منوّر داشت و در سنه یکهزار و دویست و هفتاد و شش هجری که من بنده سفری بفارس بر رفتم و قصد دیدار بزرگان بی انباز آن ساحت سعادت طراز کردم مدرس و تدریس علم حکمت دار العلم شیراز بفر افاضت آن محقق فرید و موحد وحید مزیّن بود و روزگارش بحشمت و فرهی قرین

و در سال هزار و دویست و نود و پنج در شیراز در سن شصت و شش سالگی از دار فنا بسرای بقا و قرب حضرت باری تعالی جای گرفت و در بقعهٔ حافظیه شیراز مدفون آمد

گلاب آن گل جناب میرزا زین العابدین خان که غصن دوحهٔ مروت و مردمی است در مکارم اخلاق یگانه و طاق و صورتش معنی حسن اتفاق چنانکه از فضایل معنوی گذشته در هنرهای صوری نیز از هنرمندان قصب السبق میرباید در خط نسخ از سایه محبوب دو مجلد کلام الله المجید که بر رقیم آن توفیق یافته این روایت را شهره بانید میشناسد و این بنده نگارنده شبی که در منزل ایشان فیضیاب بود یکی از آن دو کتاب مستطاب را زیارت نمود گوهری شاهوار است و لؤلؤی آبدار و در همان محفل قدس و مجلس انس نشیمن جناب معارف نصاب ناظم ناثر مالک المفاخر و المآثر میرزا یحیی خان سرخوش صاحب این دیوان فصاحت بنیان را دیده و شعرهای وی وان نخبه اشعار شنیده بحقیقت دانستم

هنوز گویندگان هستند اندر عراق   که قوت ناطقه مدد از ایشان برد

بنابراین گویم بی شایبهٔ تملق و تکلف و اندیشهٔ اغراق و تصلف گفته‌های این شخص سخن سنج در حق آن دانشمندان مقبول و مصدق است و معقول و محقق اگر کم نگفته باشند بیش نیست

والحق گویند هنری است اشعار و ابیات همه چون نبات خط جانان بل مانند شکر لعل دلستان
در طراوت و صفا نظیر گل و ریحان هر مصرعی بلطف آب زلال و هر قطعه آب سحر حلال
باری انتشار این دیوان بلاغت بنیان که جناب میرزا زین العابدین خان بانی و باعث آن میباشند
از ذوق سلیم و سلیقهٔ مستقیم و لطف قریحت و اعتدال الطبیعت سرخوش شائق ظاهر و برهانی
باهر است و همینقدر که بنده گفتم برای آنست که دارایان هوش و گوش هر جا که کالای
دانش را یافتند آنرا گرامی دارند و یوسف را در هر مصر باشد عزیز شمارند اگر دیوانی چنین
در جائی دیدند در طبع و نشر آن همت و اقدام نمایند و از عهدهٔ کار درست بدرستی برآیند

کوتاه کنیم تا نگویند دراز نفس است و حق اینکه در خانه ار
اگر کس است یک حرف بس است

والسلام

هو الله تعالی شأنه العزیز

دیوان

فصاحت بنیان غزلیات جناب

معارف نصاب معتمد السلطان آقا میرزا یحیی خان نقرشی متخلص
بسرخوش منشی سفارت فخیمهٔ انگلیس دام
مجده العالی

فی ایت ییل سنهٔ ۱۳۱۶ هجری

بسم الله الرحمن الرحیم

صبحست ساقی از کرم بگشا در میخانه را	زین بیش نتوان خورد غم لبریز کن پیمانه را
عهد شباب و فصل گل معشوق خوش آواز و مل	این چار ارکان طرب شد اکند فرزانه را
در ترک یار و ترک می ناصح نصیحت تا بکی	زین بیشتر افسون مخوان کوتاه کن افسانه را
من مرد تقوی نیستم پابست معنی نیستم	با دانش و تقوی چکار آشفته دیوانه را
از سوز جانم بیخبر پروا ندارم از شرر	آری بود شوق دگر در سوختن پروانه را
گیتی نباشد منزلی کز وی بیاساید دلی	بشنو ز من گر عاقلی منزل مکن ویرانه را

سرخوش درین محنت سرا شاد و دمی عشرت گرا
چون عاقبت سیل فنا ویران کند این خانه را

چو نیست مهر و وفا روزگار فانی را	بخوشدلی گذران دور زندگانی را
کنونکه پیری و ضعفت ببسته دست نشاط	غنیمتی شمر ایام نوجوانی را
ز دست ساقی گلچهره پای سرو سهی	مده ز دست می صاف ارغوانی را
ملامت من بیدل مکن بشیدائی	که قسمت این شده تقدیر آسمانی را
ز رشک قامت ای نخل بوستان مراد	بگل فرو شده پا سرو بوستانی را
ندانم از که در آموختی باین خوبی	فنون دلبری و رسم دلستانی را
جهان بود ظلمات و می است آبحیات	بنوش در ظلمات آب زندگانی را
ز حال خسته دل ناتوان مشو غافل	بیاد آر تو هم روز ناتوانی را
بیاد نوگل رویش از این پس در باغ	من اختیار کنم شغل باغبانی را
بپوست تخت قناعت بتاج درویشی	که نیم جو نخرم افسر کیانی را

ببرد سرخوش و از آن دهن نشد واقف
مگر و حل کسی این نکتهٔ نهانی را

نهاده تیر ز مژگان کمان ابرو را / گشوده پیچ و خم از هم کمند گیسو را
بصید کردن دلها چنان بود چالاک / که شاهباز نماید شکار تیهو را
بجز دل من و آن دیده هیچ دیده ندید / که تن بعجز دهد شیر شرزه آهو را
بغیر خال که کنج لبش گرفته مقام / مقیم بر لب کوثر که دیده هندو را
مرا ز روی نکویان نظر نگردد سیر / که جذبه ایست نهانی جمال نیکو را
بغیر جلوه حسنش مبین ز کعبه و دیر / بخوان ز قول خدا اینما تولوا را

مریض عشقی و بهبود نیستت سرخوش / کنی معالج اگر فی المثل ارسطو را

با که گویم غم آن دلبر هرجائی را / وز که جویم دل آشفته سودائی را
عاشق از طعن و ملامت چه ملالت یابد / زانکه خود خواسته بدنامی و رسوائی را
خواهی از نکته شناسان سبق عشق شوی / بایدت شست ورق دفتر دانائی را
ای بسا زشت که در دیده عاشق زیباست / عشق فرقی نکند زشتی و زیبائی را

خوشتر از روز وصال و شب قدر است بحق / گر کسی قدر شناسد شب تنهائی را
عشق ناکامی و درد است و بلا ورنه دلا / دوست دارد همه کس عیش و تن آسائی را
بیش ازین صبر و شکیب از من مهجور مجو / طاقت از دست بشد صبر و شکیبائی را
یا مگس را بگذارید بکام دل خویش / یا به بندید در دکه حلوائی را

سرخوش از باده معنی بچشی تا ننهی / از سر این عادت خودبینی و خودرائی را

به بست عشق تو ام چشم مصلحت بین را / نخست جان و ببرد از کفم دل و دین را
گلم بچید در گلستان بگویم بت / خدایرا چکنم من جفای گلچین را
بغیر خط که بگرد لبش دمیده که دید / کنار چشمه آب بقا ریاحین را
بیا بحالت دلهای خسته رحم آور / ز شانه رنجه مکن بتکان مسکین را
دلا ز کوه کن آموز راه و رسم وفا / مکن مضایقه از دوست جان شیرین را
بده از آن می دوشینه ساغری که ز سر / مگر علاج نمایم خمار دوشین را

تا ز طره طرار او دل سرخوش
چنان اسیر که گنجشک زار شاهین را

زهر حبیبان بکام چون شکر آید مرا
نوش رقیبان بکام نیشتر آید مرا

یا ز می وصل او زنده کنم جان و دل
یا ز خمار فراق عمر سر آید مرا

نیت نیکوی من تا چکند باید آن
دانه فشانم بصدق تا چه بر آید مرا

از تو نیارم گسست رشته مهر و وفا
تیر جفا گر بجان تا به پر آید مرا

لعل لبش کرده تنگ عرصه یاقوت ناب
آتش ازین آب و رنگ در جگر آید مرا

عهد جوانی ز سر گیرم و شادی کنم
تازه بتی نوجوان گر ببر آید مرا

از سر کوی بتان می ننهم پا بدر
گر خود ازین رهگذر صد خطر آید مرا

بر سر غم از نشاط پای بکوبم ز شوق
دست چو با شاهدی در کمر آید مرا

دیده ز هر جانبی جلوه دلدار دید
روی بهر سو کنم در نظر آید مرا

یک نفس ای ماهرو سایه مگیر از سرم
شاید ازین تیرگی بخت بر آید مرا

ناله سرخوش ربود خواب خوش از دیده ام
در شب یلدای هجر کی سحر آید مرا

چو من اگر چه فزونست از هزار ترا
یک از هزار چو من نیست غمگسار ترا

رسد چو روزی مقسوم از خزانه غیب
خیال رزق چرا کرده بیقرار ترا

بکوش تا که بنیکی سمر شود نامت
که نام نیک پس از تست یادگار ترا

بخویش راه مده غم ز مکر بد اندیش
کفایتست همان لطف کردگار ترا

بروی لاله رخان جام می پیاپی کش
چو فرصتی بکف افتد ز روزگار ترا

نهان بگوی ز من زاهد ریائی را
که صرفه ندهد زهد آشکار ترا

من و می و لب کشت و رخ حور سرشت
بهشت و کوثر و غلمان گلعذار ترا

مکن خیال کج از راه راست روی متاب
که عاقبت بکشد چرخ کجمدار ترا

چو سرخوش از همه یاران کسی نمی بینم
که باشد از دل و جان یار دوستدار ترا

کردم بگرد کار رها کار خویش را — خواهم ازو صلاح و نزا او ز خویش را

بر خوان منعمان ننشینم برای نان — بر دوش دیگران ننهم بار خویش را

شادم مکن ز وعدهٔ بی اصل و اصل او — بهتر شناسم از همه من یار خویش را

دشمن نکرد آنچه تو ای دوست میکنی — با ما ببین تفاوت رفتار خویش را

خون دلم ز دیده روانست روز و شب — دادم بباد تا دل خونبار خویش را

ایثار راحت ار نبود سیم و زر مرا — سازم نثار گوهر گفتار خویش را

زین آب آتشین کشد ار شیخ ساغری — بر باد میدهد سر و دستار خویش را

بر قصر و باغ سلطنت و عیش و نوش آن — رجحان دهیم سایهٔ دیوار خویش را

جویی اگر سلامت و راحت درین سرا — مکتوم دار از همه اسرار خویش را

در خواب دوش دولت وصلش نمود رخ — منت بریم طالع بیدار خویش را

سرخوش بمیخانه خوش طبع دلکشت
افزوده باز رونق بازار خویش را

خوی نکو در خور است روی نکوی ترا — کاش بدی چاره تندی خوی ترا

خال سپندی کند آتش روی ترا — تا نرسد چشم بد روی نکوی ترا

گل ز خجالت درید بر تن خود پیرهن — برد بطرف چمن باد چو بوی ترا

نیست خلاصش ز بند تا بابد از کمند — هرکه بگردن فکند حلقهٔ موی ترا

روضهٔ خلد برین ساحت باغ جنان — می نکند دل رها ساکن کوی ترا

مهر نگشتی چنین چهره نما در فلک — ماه اگر داشتی جلوهٔ روی ترا

زنده و پاینده باد سرخوش میخانه‌ات
غم چه خوری گر شکست شحنه سبوی ترا

بدور گل مکن اندیشهٔ گناه و ثواب — بنوش ساغر می کاین بود طریق صواب

شود خراب چو از دور چرخ بنیانم — چرا نباشم ازین پس ز جام باده خراب

ترا ز جلوه بود دلبری تر از طاوس — مرا ز غصه دلی تیره‌تر ز پر غراب

گذشت آب ز سر در محیط عشق توام — مگر خدای رهاند مرا ازین غرقاب

جفا ز حد مبر ای پادشاه کشور حسن — ستم رسیده بهجران خویش را دریاب
مشو ز بعد مسافت ملول در ره عشق — وگر ز پای فتادی دلا بسر بشتاب

چو سرخوش از غم دوران بباده دلخوش شد
که نیست داروی غم در زمانه غیر شراب

گل کشید از عارض نیکو نقاب — بلبل اندر نغمه آمد چون رباب
با هزاران عشوه غنچه لب گشود — لاله رخ بنمود با صد آب و تاب
از شکوفه مشکبیز آمد نسیم — وز ترشح شد گلاب افشان سحاب
بلبل از وصل رخ گل کامجو — گل ز عشق روی بلبل کامیاب
تاب داده گیسوان سنبل بناز — باز کرده دیدگان نرگس ز خواب
پای هر سروی نگاری سروقد — با عذاری رشک ماه و آفتاب
ساقیا از آتشین آب قدح — برفشان بر آتش جان من آب
با چنین وصلی چرا باشم ملول — چون ننوشم در چنین فصلی شراب

شعر سرخوش بشنود گر عاشقی
میشود بی جام می مست و خراب

عشق آمد و رفت طاقت و تاب — هم صبر و سکون و راحت و خواب
زین شعله بجان فتاد آتش — زین سیل گذشت از سرم آب
زد بر دل زارم آن ستمکار — هر تیر جفا که کرد پرتاب
کم بود ملامت رقیبان — افزود بدان جفای احباب
بگریخت دل رمیده از من — چون طفل گریزپا ز کتاب
با ابروی دلفریب جانان — حاجت نبود مرا بمحراب
در پنجهٔ جور خوبرویان — چون تار بناله ام ز مضراب
از کف بشدم عنان طاقت — خون شد دلم از فراق اصحاب
باده طرب آورد ولیکن — با نوش لبی شبان مهتاب
بی دوست نیارم آرمیدن — بستر بودم اگر ز سنجاب

سرخوش ز وصال یار نومید
نتوان شدن از جفای بواب

پیش رخت گل شود از شرم آب
گر کشی از چهرهٔ گلگون نقاب

عارض خوبت ز حیا کرده خوی
یا که چکد از گل سوری گلاب

پیش قدت سر نکشد سروبن
نزد رخت بر نزند آفتاب

تا که سپردم دل پرخون بدو
خون رود از چشمهٔ چشمم چو آب

ناله ام از رعد ربوده سبق
چشم ترم برده گرو از سحاب

با تو مرا گلخن نیران نعیم
بی تو مرا روضهٔ رضوان عذاب

سیل سرشکم شده بنیادکن
خانهٔ صبرم شده از بن خراب

چون روم از کوی تو تا در فکند
حلقهٔ موی تو بحلقم طناب

ز آه دل سرخوش اگر فارغی
بیم ز داور کن در روز حساب

مرا خطا و گنه از ستاره افزونست
ترا عطا و کرم از شماره بیرونست

بروی لیلی مفتون نبود جز مجنون
ولی جمال تو هر کس که دید مجنونست

روا بود که چو بلبل فغان کند شب و روز
دلی که از غم رویت چو غنچه در خونست

ز سیل اشک مرا موج درگذشت از سر
که آب چشمهٔ چشمم چو رود جیحونست

سزد که نور حق اندر جمال او بینیم
که رویش آینهٔ سرّ صنع بیچونست

بگنج و دولت قارون دلا مشو مغرور
که جای در دل خاکت چو گنج قارونست

نشاط من برخ ساقی است و ساغر می
حیات من ز می لعل و لعل میگونست

درآمد از در و بخت از درم فراز آمد
ز فرّ طلعت او طالعم همایونست

بجای بوسه اگر جان طلب کند سرخوش
بجان بکوش که صاحب متاع مغبونست

با تو خرامیدنم جانب صحرا خوش است
ور نکنی همرهی دل بتمنا خوش است

چون تو صنم ساقی باده دهد طعم جان
ساغر می از چنین شاهد زیبا خوش است

زاهد خود بین مده پند رشیدایم
درغم عشقش مرا خاطر شیدا خوش است

صورت زیبا چو نیست جامه دیباچه سود
در بر زیبا رخان کسوت دیبا خوش است

همدمی ابلهان جهل و جنون آورد
ای دل اگر عاقلی صحبت دانا خوش است

رند جهان سوز را حاجت کاشانه نیست
توشه ار باشدش گوشه صحرا خوش است

نرگس اگر پیش او چشم گشاید زهم
کور بود ای کوردل دیده بینا خوش است

در دل آتش مرا شوق خلیل آرزوست
بر سر دار فنا عاشق مسیحا خوش است

چند ز تنها کشد بار ملامت دلم
سرخوش ازین پس نعم بیکس و تنها خوش است

روز و شب ما را انیسی جز غم جانانه نیست
آشنائی با غم او کار هر بیگانه نیست

تا تو شمع بزم غیری چون نسوزم من ز رشک
عاشق جانسوز را غیرت کم از پروانه نیست

گر ترا علم جنون باید ز مجنون یاد گیر
کاندرین فن هیچکس مانند دیوانه نیست

پشت پا بر هر دو عالم زن چو صاحب همتان
بنده دنیا شدن از همت مردانه نیست

گر سلامت خواهی ای دل پای در خمخانه نه
زانکه رندان را مقامی خوشتر از میخانه نیست

بسکه پیمان بستم و بشکستم اندر پای خم
آبرو پیمان ما را در بر پیمانه نیست

سر بسر افسانه و افسون بود اوضاع دهر
باز کن گوش حقیقت کاین سخن افسانه نیست

غیر کویت طایر جان را نباشد آشیان
مرغ دل را جز خط و خال تو دام و دانه نیست

همچو سرخوش گوشه گیر و قناعت پیشه کن
کاین غنا و حشمت اندر منصب شاهانه نیست

در چمن گل چون رخ سرو قدان زیبا نیست
سرو هم چون قد و بالای بتان رعنا نیست

من بشیدائی اگر شهره شدم عیب مکن
کیست از اهل محبت که چو من شیدا نیست

در غم عشق تو ای شمع شبستان مراد
همچو پروانه ام از دادن جان پروا نیست

پرده بردار ز رخ پردهٔ اوهام بدر
تا نگویند خلایق که پری پیدا نیست

کس ندانند که چه درج است درین درج وجود
دعوی دانش اگر کرد کسی دانا نیست

در دلی نیست که آتش ز فراقش نبود
در سری نیست که از شور غمش سودا نیست

همچو سرخوش مده امروز ز کف ساغر عیش
که کسی را خبر از واقعهٔ فردا نیست

بشهی قدی که لب جو ستاده یار من است
بجلوه طلعت فرخنده اش بهار من است

کناره از همه آفاق کرده ام زان رو
که جام در کف و جانانه در کنار من است

باضطراب فلک از تو دور ساخت مرا
چه چاره کار نه بر وفق اختیار من است

هزار درد بجان دارم از جفای حبیب
هزار غم بدل از دست غمگسار من است

ز ناوک نگهش صد خدنگ بر جگرم
ز طرهٔ سیهش صد گره بکار من است

ز جور چرخ چه حاجت مرا به باده و جام
که جام بادهٔ من چشم اشکبار من است

گشود حلقهٔ زلف و نمود دانهٔ خال
ربود مرغ دلم را که این شکار من است

بگفتمش ز کفم آشکار دل که ربود
بخنده گفت که این طرفه کار کار من است

ز بیوفاییش این بس که روزی از سر مهر
نگفت سرخوش بیچاره دوستدار من است

آن کمند یکه بدان بسته دل زار من است
چین بچین حلقه بحلقه شکن اندر شکن است

زلف آویخته بر عارض سیمچون قمرش
سنبلی مشک فشان بر ورق یاسمن است

بسکه بشکست درین نکته مرا فکر عمیق
لب ببندم ز دهانش که نه جای سخن است

ماه کی چون رخ زیبای تو اندر فلک است
سرو کی چون قد رعنای تو اندر چمن است

صید آهوروشی شد دل من کز خط و خال
غیرت آهوی چین مشک غزال ختن است

هر زمان پیرهن از رشک تن چاک زنم
تا هم آغوش به بینیم تنش پیرهن است

قصهٔ عشق تو و غصهٔ سرخوش مثل
داستان غم شیرین و دل کوهکن است

شوخی از من قید ننگ و نام ریخت
کز نگاهی خون خاص و عام ریخت

ساقی از یک جرعه عقلم برد و هوش
می ندانم تا چه می در جام ریخت

قومی از وی کامجوی و کامران
زمره را خون دل در کام ریخت

تا ز تیرش کس نگردد با خبر
نشئه او هام در افهام ریخت

به شرح روی و موی خویشتن	بر خلایق طرح صبح و شام ریخت
خال و خط بر چهرهٔ خوبان نهاد	دانه‌ها اندر کنار دام ریخت

ساقی دوران می غم سرخوشا
اول از بهر من گمنام ریخت

ز پای تا بسرم چون صدف همه گوش است	بهانه چیست که لعل لب تو خاموش است
چنان بغمزه زنی ره که مات گشته خرد	چنان بعشوه بری دل که عقل بیهوش است
جفاوسستی پیمان نگر که عهد قدیم	مراست یاد هنوز و ترا فراموش است
رسید گرگ اجل خشمناک و عربده جو	الا که روبه نفست بخواب خرگوش است
دلیل ره دگر و غول راهزن دگر است	مباش غره که هر بانگ بانگ چاوش است
بغیر نیش ندیدم ز نوش لعل لبش	ولی چه نیش که در کام من به از نوش است

ز اشک دیده سرخوش از آن شرر خیزد
که از حرارت دل دیگ سینه در جوش است

این روشنی روی تو یا صبح بهار است	وین ظلمت موی تو بود یا شب تار است
مجنون صفت از لیل و نهارم خبری نیست	روی تو و موی تو مرا لیل و نهار است
از گردش چشمش حذر ای خیل نظرباز	کاهو روشی میکند و شیر شکار است
شاهد بر و شیشه بکف شکر که امشب	هنگام نشاط و طرب و بوس و کنار است
ای معشر رندان معاشر چه نشینید	خیزید و می آرید که میخانه نگار است
خود دانم اگر عاشق آشفته و مستم	ای شیخ ترا با من دیوانه چکار است

جز کوی تو سرخوش نبرد راه بجائی
کاین خانهٔ امید من و دار قرار است

کنونکه شد چمن از سبزه رشک باغ بهشت	بده زکف می گلگون و یار حور سرشت
ترا که مقصد و مقصود وصل یار بود	چه کعبه و چه کلیسا چه مسجد و چه کنشت
اگر بهشتیم ار دوزخی نخواهم داد	بهشت روی تو از کف بانتظار بهشت
به آبروی عزیزان که خشت تارک خم	شود زمانه چو از خاک ما بسازد خشت

قلم بصفحهٔ معنی چو زد قدم از شوق — بغیر قصهٔ عشقت حکایتی ننوشت

هر آنچه از تو رسد خوشدلم چو نیک چه بد — بدانچه از تو بود مایلم چه خوب و چه زشت

بزرع دل نکو تو تخم نیک فشان — که عاقبت دروی آنچه را که خواهی کشت

خوشا آن قلندر بی پا و سر که از سر جد — پی بهشت وصالت ز کف بهشت بهشت

مرا برشتهٔ زلفت کشید دست قضا — برای گردن سرخوش چه خوش کمندی رشت

چمن از جلوه چو بازار فرنگ آمده است — گل چو طاوس بصد عشوه و رنگ آمده است

چنگ در دامن ساقی زن و جام بستان — چون تو را دامن مقصود بچنگ آمده است

بعد ازین می ندهم پای خم باده ز دست — که دل از وسوسهٔ زهد بتنگ آمده است

سنگ بر جام من ای زاهد سالوس مزن — که مرا شیشهٔ ناموس بسنگ آمده است

ننگ و نامم همه بادا شد از تهمت عشق — شهرت نام من از کثرت ننگ آمده است

سنبل زلف تو در گردن سرخوش رسن — نرگس چشم تو با فتنه بجنگ آمده است

دل سرخوش بسر کوی جنون رقص کنان — با دف و نای و نی و بربط و چنگ آمده است

باز ز آشفته دلان شورش و غوغا برخاست — گوئیا برقع از آن عارض زیبا برخاست

قد برافراخت پی غارت عقل و دل و دین — آه ازین فتنه که خوابیده که از جا برخاست

ترسم آتش بسراپردهٔ افلاک افتد — زین شرر کز جگر سوختهٔ ما برخاست

از متاع غم عشقش چه زیان خواهم دید — کاین همه دم ازین مایهٔ سودا برخاست

سرو من با قد موزون بچمن پا چو نهاد — سرو پیشش پی تعظیم بیک پا برخاست

ترک چشم بت یغمائی ما دست به تیغ — مست و بیباک بجان ختن دلها برخاست

میخور ای خواجه و کم خور غم دنیای دنی — هر که این جام کشید از سر دنیا برخاست

از فراق رخ او مجمع رندان سرخوش — شد قیامت که چنین ناله و غوغا برخاست

یاران ز جام باده من از چشم یار مست — بی می کسی ندیده چو من هوشیار مست

بر بوستان گذشتی و از فرط اشتیاق — گردید لاله با جگر داغدار مست
بیوجهی شتاب بخونم چرا کند — چون چشم تو نباشد اگر روزگار مست
بار گران عشق سبک میبرم بشوق — چون بختیان بارکشم زیر بار مست
فصل بهار ترک می این شرط عقل نیست — عاقل نباشد آنکه نباشد بهار مست
در جلوه گل بخرّمی اندر فراز شاخ — بلبل بنغمه زیر بر شاخسار مست
چون مست و میگسار نباشم من از نشاط — جائی که هست مطرب و ساقی و یار مست
گر شد دلم ز جای چه جای تعجب است — هرگز بجای خویش نگیرد قرار مست

سرخوش ز دور چرخ نخواهد دگر مراد
آید گر آن مهم شبی اندر کنار مست

بر چهره تا ز طره مهم سایبان گرفت — خورشید سایه از سر خلق جهان گرفت
آنکو شراب بخشش و یاری جوان گرفت — عیشش مدام باد که کام از جهان گرفت
در بوستان حسن چو زد خیمه عارضش — گلزار حسن لاله عذاران خزان گرفت

اسباب فتنه چشم تو گردید گر نخست — مستی نمود و تیغ کشید و کمان گرفت
در فصل گل چو ساقی و مطرب مدد کنند — از روزگار داد طرب میتوان گرفت
دل ایمنی ز وسوسه شیخ شهر خواست — جا در پناه دولت پیر مغان گرفت
آباد باد کوی خرابات تا ابد — کانجا توان ز حادثه خط امان گرفت
بر آسمان بچشم حقارت نظر کند — رندی که جا بگوشه این آستان گرفت
شد بوسه گاه خلق جهان روز و شب لبش — ساغر از آن زمان که لب در دهان گرفت
از ارغوان و لاله چو فردوس شد چمن — باید که جام باده چو ارغوان گرفت
عمر عزیز بی می و معشوق مگذران — خوشدل کسیکه داد دل از این و آن گرفت
در محنت حوادث ایام فتنه زا — از غم سبک کسیست که رطل گران گرفت
بازیچه است سر بسر اوضاع روزگار — حیرت مرا ز گردش دور زمان گرفت

سرخوش ز بس لطیف بود نظم دلکشت
هرکس که داد دل بحدیث تو جان گرفت

ای برده گرو از همه خوبان بلطافت / یارب که نیاید بتو از چشم بد آفت
گردیده ترا گو که بحسن جهانگیر / اولی توئی امروز ز خوبان بخلافت
هر جا که روی سایه صفت آیمت از پی / اندیشه ندارم دگر از بعد مسافت
مهر تو مرا ساخت سزاوار ملامت / عشق تو مرا کرد گرفتار مخافت
در کلبهٔ درویش توانگر ننهد پا / در کوی گدا شاه نیاید بضیافت
امروز منم بندهٔ درویش نسبت / وین عهد توئی خسرو خوبان باضافت
از غمزهٔ خونریز تو ایمن نتوان بود / با آنکه کند چشم تو شوخی و ظرافت
رحمت نکنی بر من و دانم که سبب چیست / تا کس نبرد ظن که توئی صاحب رافت

تا خاک نشین شد بسر کوی تو سرخوش
بر اوج فلک سر بفرازد ز شرافت

بی تو ام حال آرمیدن نیست / طاقت و تاب غم کشیدن نیست
آنچه دیدم ز محنت هجرش / گوش را طاقت شنیدن نیست

من ندیدم تو بشنوی حاشا / که شنیدن بسان دیدن نیست
بر لب یار چونکه لب نرسد / چارهٔ غیر لب گزیدن نیست
در چمن با چنین قد و بالا / سرو را قدرت چمیدن نیست
هر که آن چاک پیرهن دیده / باکش از پیرهن دریدن نیست
جز ستمکاریت نباشد کار / خوی تو مهر پروریدن نیست
گر بریدی ز ما تو رشتهٔ مهر / از تو ما را سر بریدن نیست

همچو سرخوش اسیر بند ترا
چاره جز مردن و رهیدن نیست

از جان و دل ای دوست رضایم برضایت / هرگز نکنم شکوه بیجا ز جفایت
عشقی است مرا در سر و آنهم بهوایت / جانی است مرا در تن و آنهم بفدایت
از شفقت بیگانه و خویشم نبود بیم / من ترک علایق همه کردم ز برایت
هر سو که نهی روی و هر جا که نهی پای / چون سایه بقدم باز نگیرم ز قفایت چ

شهری همه شوریده و شیدا انجالت / خلقی همه بیچاره و رسوا بهوایت

الخسرو خوبان ز جلالت چه شود کم / گر زانکه تفقد کنی از حال گدایت

خواهم که قدم بر سر چشمم نهی اما / ترسم شود آزرده ز مژگان کف پایت

ایگل مکن آشفته چنین خاطر بلبل / کاخر شود آزرده دل از باد صبایت

با مهر تو از قهر تو اندیشه ندارم / سرخوش نخورد غم ز بلایت بولایت

بهوش باش که خصمی زمانه بی بدل است / بعیش کوش که بنیاد عمر را خلل است

فلک بکام دل هیچکس نشد دمساز / مدام قاطع امید و رهزن امل است

بدوستی جهان زینهار غره مشو / که اینحریف دغا پیشه دشمنی دغل است

پیاله گیر و غنیمت شمار عمر عزیز / که دهر حادثه زایست و عمر بی بدل است

قضا نبشته خطی بر جبین هر موجود / که ایش روزی و این روزگار و این اجل است

اگر که عزت اگر ذلت از خدا میدان / مگوی کاین اثر از سیر زهره و زحل است

نصیب ما ز ازل گشته مستی و رندی / تورا بمن چه تعرض ز قسمت ازل است

ازین سراچه بناچار بگذری آخر / بچاره برگ ندارد علاج واین شل است

ثبات عمر مجوی از جهان بی آزرم / که این وظیفه تورا چون برات بی محل است

از آن بگوش دل افسانه‌ایست گفته شیخ / که حرف بی اثر و علم بی عمل است

اگر تورا نبود سرخوش از خزینه چه غم / دفینه‌ایست که نامش سفینهٔ غزل است

مدام خون دل از جوی دیده ام جاریست / مگر که چشمه چشم برای خونباری است

تورا بحال من از زانکه التفاتی نیست / مرا بغیر تو از هر چه هست بیزاریست

ز دام زلف تو دل میل آشیان نکند / که رستگاری اینمرغ در گرفتاریست

بچشم مست چه دلها که بگینه خستی / عجب که از تو مرا بار چشم دلداریست

غنیمتی شمر ایام گل بفصل بهار / بعیش کوش که وقت شراب گلناریست

صبا چنان ز چمن میوزد عبیر آمیز / که شرمگین ز دمش نافه های تاتاریست

زفیض عفوش اگر باخبر شوی دانی — مقام مستی ما را شرف بهشیاریست
چه نقشها که در این سقف ساده نیلی است — چه طرفه‌ها که در این کهنه چرخ زنگاریست
من و وصال تو دارم ز بخت خویش شگفت — بخواب مینمت ای دوست یا به بیداریست

بسرخوش اینهمه جور و جفا مدار روا
که این نه شرط محبت نه شیوهٔ یاریست

هر که زیبا صنمی خوش شد و دل خرم با اوست — حاصل عمر خوش و عیش و عالم با اوست
گر بخونم کشد و زار کشد باکی نیست — نازنینی که دم عیسی مریم با اوست
نیش از دست تبان خاصیت نوش دهد — زخم سهل است از آن بیچه که مرهم با اوست
وصل بلقیس نه شایستهٔ هر دیو و دد است — بر سلیمان سزد این رتبه که خاتم با اوست
سیرت آدمی آور بکف ای اهل دلی — ورنه هر بیخردی صورت آدم با اوست
وانکه صافی کند آئینهٔ دل را ز هوا — مدد از جانب ارواح مکرم با اوست
غم و شادی بهم آمیخته آمد سرخوش — کیست آنکس که دمی شادی بی غم با اوست

انچنان خوب و لطیفی که خدا خواسته است
دست مشاطهٔ صنعت چه خوش آراسته است

فتنه در عهد تو ای فتنهٔ دوران بنشست — تا ز خود فتنه تری دید که برخاسته است
با نبات لبت ای خسرو شیرین دهنان — قند بیقدر شد و نرخ شکر کاسته است
در سراپای وجودت همه لطف است و هنر — الحق از خوب تو را خوبتر آراسته است

داد جان سرخوش و در کوی تو گر مقیم
جان تو و سهل در آن کار که دل خواسته است

با مدعی نگوییم از جور او حکایت — کز دوستان نشاید با دشمنان شکایت
گرچه ز درد هجران چون لاله داغدارم — من آن نیم که چون نی زین غم کنم حکایت
ای پادشاه خوبان رحمی بحال زارم — فرض است خسروانرا از بندگان رعایت
شهری است پر ز آشوب ملکیست پر ز غوغا — یک اهل دل نبینی خوش شد در این ولایت
بی اضطراب و تشویش خونم بریز و مندیش — در شرع عشق نبود بر شاهدان جنایت

دل را ز چشم مستت امید مهربانی است / حاشا که ترک خونخوار از کس کند حمایت
در کوی عشق کارم زار اینچنین نمیشد / سنجیدمی گر آغاز این راه را نهایت
اول بلا و زاری آخر هلاک و خواری / انجام کار عاشق پیداست از بدایت
مردم ز تشنه‌کامی ای خیل باده‌نوشان / آن کیست تا بجامی ما را کند سقایت
سرخوش کند حلالت از جان چو شیر مادر / گر خون او بریزی بی جرم و بی جنایت

نه ماهی چون رخت در آسمان است / نه سروی چون قدت در بوستان است
از آنروزی که دل بستم بمهرت / مدام از دیده خون دل روان است
بصد منت دهم جان و ستانم / بهای بوسه‌ات گر نقد جان است
مرادش حاصل است از دور گیتی / هر آنکس را که یاری مهربان است
جوان بخت آنکسی باشد که او را / نگاری نازنین و نوجوان است
برانگیزد غبار از خاکم ار چرخ / هنوزم مهرت اندر استخوان است

بنفشان آستین بر خاکساری / که در کویت چو خاک آستان است
ز نامش پر شکر گردد دهانم / ز بس شیرین لب و شیرین دهان است
پرندی جامه چون پوشد به پیکر / پری ماند که اندر پرنیان است
بچشم خویش من دیدم پری را / پری از چشم مردم گر نهان است
زهی آنرا که جامی هست مقدور / بگو خوش زی که جمشید زمان است
ترا با ما اگر مهر آنچنان نیست / ارادت با تو ما را همچنان است
گر از بار غمش سرخوش بنالد / عجب نبود که باری بس گران است

برغم مدعیان آنچنانش دارم دوست / که از نشاط غمش می نگنجم اندر پوست
بدوستیش که از خویش بیخبر گردم / بمحفلی که در آنجا سخن رود از دوست
اگر ستم کند از مهر عین الطاف است / که میل خاطر ما در رضای خاطر اوست
نظر ز دیدن روی تو خیره میگردد / بحیرتم که بود آفتاب آن یا روست

اگر که شربت عذبست یا که زهر بدآب
بجام ساقی شیرین لب آنچه ریخت نکوست

بسرو نسبت قدش نه شرط انصافست
که سرو جوی کجا همچو قامتش دلجوست

زکوی دوست مگر ای نسیم می آئی
که از شمیم تو مارا مشام غالیه بوست

بهر طرف که اشارت کند بسر پویم
اسیر در خم چوگان او دلم چون گوست

ببین بظاهر سرخوش که همچو گل خندد
که خون زخار جفایش چو غنچه ام در پوست

مرا گریز میسر نگردد از در دوست
از آنکه گردن جانم اسیر چنبر اوست

زروزگار دغا رسم دوستی مطلب
که این عدوی جفا پیشه دشمنی بدخوست

بیار باده که درمان رنج جان فرساست
بده پیاله که در دفع رنج و غم داروست

مسافران طریقت همه سبکبارند
بپوستین چه کشی سربرآور از تن پوست

عجب مدار اگر بگذرد ز سر آبم
که سیل اشک روان از دو دیده ام چون جوست

بحکمش ار ننهد سر بگو که تا چه کند
سری که در خم چوگان عشق او چون گوست

چنان لطیف بود خاطرش که میرنجد
مگویم ار که ببالای چشم تو ابروست

مرا که باد ف و نی میزنند قصه عشق
چه غم ز طعن رقیب و ملامت بدگوست

بخواب دوشش تقلم اشاره میفرمود
بفال نیک گرفتم که عاقبت نیکوست

چگونه دل بفریب رقیب خوش دارم
که صحبت من و او داستان سنگ و سبوست

بجان دوست که مهرت نهفته در جان است
اگر رود سر سرخوش بیاد در ره دوست

آنکه در روی تو بود مهر بتان نخست دل است
دل که صیدش نکند سیمبری سنگ و گل است

زین لطافت که در آب و گل تو گشته پدید
کیست تا دل نسپارد بتو گر اهل دل است

کی چنین لعبت دلجوی بکشمیر و ختاست
کی چنین نقش دلاویز بچین و چگل است

بیخطا خون مرا گر بتعمد ریزد
از دل و جان من آن ترک ختائی بحل است

باچنین سیل که از دیده روان است هنوز
آتش عشق تو در سینه ما مشتعل است

غافل از خانه خدا در طلب خانه شتافت
لاجرم حاجی از این کرده بجا خجل است

منع سرخوش کند از عشق رخت آنکه ترا
می ندیده است چو بیند ز من او منفعل است

نازم آن چشم خمارین که نه هشیار نه مست است
وان قد و قامت موزون که نه بالا نه پست است

دیده از روی نکویت نتوانم که بپوشم
مردم چشم من ار شده خورشید پرست است

دولتی گر شود از دست تو ای خواجه مخور غم
آنچه در ملک جهان مینگری دست بدست است

گسلد رشته پیوند تو تا روز قیامت
آنکه در دی کشش پیمانه ات از عهد الست است

مست و الله عسس امروز همی دید و بدوشش
آنکه دی در پی ما مسخره میکرد که مست است

خبر پریشانیش از دور جهان نیست نصیبی
هرکه دل در خم گیسوی پریشان تو بست است

تا تو هستی بحقیقت اثری نیست ز سرخوش
آنقدر هست که چون سایه بهستی تو هست است

سودای بتان آفت عقل و دل و دین است
بسم الله اگر مرد رهی مرحله این است

آن شوخ پریچهره که رشک بت چین است
با ما سبب از چیست که چینش به جبین است

جز دیر مغان نیست اگر دار امان است
جز پیر مغان نیست اگر شخص امین است

این جلوه روی تو و یا نور الهی
این کعبه کوی تو و یا خلد برین است

من با تو چنانم که به از آن نتوانم
با ما به از این باش که یاری بچنین است

رفتار تو خجلت ده خوبان ختائی
رخسار تو برهم زن بتخانه چین است

در روی زمین کاخ زر اندوده چه حاصل
چون خانه جاوید تو در زیر زمین است

سرخوش نه همین خاک نشین سر کوست
هر گوشه از آن مسکن صد گوشه نشین است

مرا بلار دل از هجر یار پرخون است
ولی چه چاره که از کف اختیار بیرون است

به لاله زار غم جانان گریستم چندان
که آب دیده ام از آب لاله زار افزون است

به آب لاله چو پیوست آب دیده من
هر آنکه دید گمان کرد رود جیحون است

میان ماهی لاله و من آنقدر فرق است
که داغ من بدرون داغ او به بیرون است

غمش چو کوه دماوند کرده در دل جا
مپرس کز غم او حال دل مرا چون است

اگر چو جنت عدن است لاله‌زار در تفصیل
چو نیست یار در او هیچ دوزخ دون است

از آن که لاله‌زار تو را جای ای پری خالی است
که کار چرخ چو رفتار دیو وارون است

ز رنگ و باده و افیون نشاط کی خیزد
در آن دلی که ز درد فراق محزون است

حدیث حسن تو و شور من در این ایام
همان حکایت لیلی و عشق مجنون است

بروزگار چرا دل بهم زنی بیخردی
که سر بسر همه افسانه است و افسون است

صبا بری ببر یارم این پیام ببر
که سرخوش از غم هجرت به لاله مجنون است

هر کرا جاه بیش غم بیش است
ای خوشا حال آنکه درویش است

خواهی ار گل ز رخم خار بساز
که بناچار نوش با نیش است

چون شود با تو دوست دنیا دوست
کان جفاکیش دشمن خویش است

کاروان رفت و خواجه خفته بناز
با چنین منزلی که در پیش است

خویش و بیگانه را چه فرق بود
هر که غمخواریت کند خویش است

خون چکد گر ز دیده معذورم
که دل از نیش غمزه‌اش ریش است

توبه در فصل گل ز می سرخوش
دور از عقل دور اندیش است

خواهی تو خلاصی اگر از چنگ حوادث
با آب می از دل ببرد از زنگ حوادث

در میکده باز آ که مصون مانی و محفوظ
از حیلت ایام و ز نیرنگ حوادث

حصنی است حصین میکده هرگز نشنیدیم
از کس که در آن دیده بود رنگ حوادث

جز خیل خرابات که آسوده خیالند
باقی همه آزرده و دلتنگ حوادث

پیمانهٔ می درکش از آن پیش که سرخوش
پیمانهٔ عشرت شکند سنگ حوادث

بروزگار تو چون یافت کار عشق رواج
روا بود که ستانی ز خوبرویان باج

چو کبک قهقهه بیجا مزن که خواهی شد
اسیر چنگل شهباز چرخ چون دراج

ز حکمت ازلی چونکه نیستی واقف
مگوی گر ز چه یکی شد غنی یکی محتاج

شرف بجانوران ز طینت صافیست
صفای قلب تو را میبرد ز کین و لجاج

مکن به تیر ستم سینهٔ ضعیفان ریش
که عاقبت شوی آن تیر ظلم را آماج

مرا دوای طبیبان علاج غم نکند
مریض عشقم و بیحاصل است استعلاج

براه عشق تو من از بلا نپرهیزم
که غرقه را نبود غم ز لجهٔ مواج

چگونه با دل من مهربان شود دل تو
تو را دلیست ز سنگ و مرا دلی چو زجاج

اسیر شوخ پری پیکری بود سرخوش
که صد هزار دل از یک نگه کند تاراج

چو نون ز نقطه خمیده میان ندارد هیچ
کسی که چون الف اندر جهان ندارد هیچ

بروز سر غم سودای عشق بیرون کن
که اینمعامله غیر از زیان ندارد هیچ

هر آنکه هیچ ندارد نشاط و عیش او راست
که بیم دزد و غم پاسبان ندارد هیچ

میان چو نی بغلامی دلبری بستم
که از کمال لطافت میان ندارد هیچ

بدشمنی کند آزرده خاطرم یاری
که پاس دوستی دوستان ندارد هیچ

سپرده‌ام دل خود را بدست ماه‌وشی
که نسبتی به آسمان ندارد هیچ

به تنگ آمده از آن دهان تنگ دلم
گمان برم که ز تنگی دهان ندارد هیچ

زبان شده آفت جان زان قلم سپارد سر
به تیغ تیشه که غیر از زبان ندارد هیچ

بجز ز سلسله مویان دگر دل سرخوش
ز کس تحمل بار گران ندارد هیچ

بدور گل تو بزن ساغری بوقت صباح
که تا شکوفه بگوید که نوش باد ترا

مرا ببوس گل تو بکم دهید از می
گر این گناه ثواب است و این فساد صلاح

درون کس نخراشیم و عرض کس نبریم
که در طریقت ما این بود طریق فلاح

اگر بمذهب ما خون رز حلال آمد
بود بکیش تو ای شیخ خون خلق مباح

چراغ عمر تو در رهگذار باد بود
فرو نشیند از این باد آخر این مصباح

بعجز و لابه اجل از تو رو نگرداند
بگاه مرگ چه سود ار کنی دو صد الحاح

ز کار آخرت ای دل شو چنین غافل
فنا شوند گر اجسام باقی اند ارواح

مهیمنا در رحمت بروی ما بگشا　　که هست نام تو در های بسته را مفتاح

چو سرخوش از غم دوران بباده خواهی شد　　مباش بی می و مطرب تو در صباح و رواح

مباش تنگدل از غصه در جهان فراخ　　بساط عیش بگستر ببوستان از کاخ

رسید موسم شادی و وقت آزادی　　وزید باد بهاری دمید گل از شاخ

بکوی یار نهادی چو پا مباش ایمن　　ببزم دوست چو ره یافتی مشو گستاخ

چو مار چند کشی خلق را بزهر ستم　　که تا چو مور کنی دانه گرد در سوراخ

چو شیر پنجه مکن جز بصید خویش دراز　　چو گربه چند کنی کاسه لیسی طباخ

مدام در طرب و عیش کوش چون سرخوش　　مباش تنگدل از غصه در جهان فراخ

دلا رند خراباتی نشان دیگری دارد　　برون زین نقش آب و گل جهان دیگری دارد

خراباتی در این عالم مکان بیهوده چون سازد　　که فوق عالم امکان مکان دیگری دارد

زبان عشقبازان را بجز عاشق نمیداند　　که اهل فهم گوش مخصوص و زبان دیگری دارد

رموز عشق را در دفتر دانش نمی گنجد　　که علم عاشقی شرح و بیان دیگری دارد

بیان عشق را معنی نیاید در بیان یعنی　　زبان عشقبازان ترجمان دیگری دارد

ملامت گر کند زاهد بجرمم چون یقین دارم　　که غرق بحر وحدت و گمان دیگری دارد

ز فولاد از زره پوشی خدنگش بگذرد از دل　　که این شوخ کمند افکن کمان دیگری دارد

در آتش تا نتابندت خلاص از غش نخواهی شد　　عیار زر خالص امتحان دیگری دارد

نشد بیهوده دستان ساز در بستان جان سرخوش　　چو بلبل از غم گل داستان دیگری دارد

بدین لطافت و نطق و بیان کسی نبود　　پری بسان تو در ناز و دلبری نبود

بهیچ حیله نیابد غریق عشق نجات　　در این محیط مجال شناوری نبود

من از حکایت اسلام و کفر بی خبرم　　که در طریقت ما کفر و کافری نبود

زمین عشق مسلم مراست ملک سخن　　که این لطیف بیان طرز شاعری نبود

مرا جفای تو نیکوتر از وفای رقیب — ستم ز حضرت جانان ستمگری نبود
مشو ز بیش و کم آزرده خاطر ای درویش — که رسم چون و چرا در قلندری نبود
ستم همی کنی از داد گر نمی‌ترسی — خدا نکرده مگر روز داوری نبود
بلای عشق تو را مایلم بجان و بدل — بدین متاع چو من هیچ مشتری نبود

چگونه گفتهٔ سرخوش شرر زند در جان — گرش ز عشق تو طبع سمندری نبود

سخن عشق چو آید بزبان دل سوزد — بر من و دل دل دیوانه و عاقل سوزد
شایدش رنجه شود پنجهٔ سیمین که قتل — دل مقتول بحال دل قاتل سوزد
سوخت بر حالت زارم دل خلق از زن و مرد — جز دل سنگ تو ای شوخ که مشکل سوزد
تند ای قافله سالار بران محمل یار — که ز آه دل من ناقه و محمل سوزد
عاشق از صدق چو پروانه زد آتش بجگر — زاهد بیخبر از دعوی باطل سوزد
مهربان مادری از داغ پسر خوش میگفت — دایه را دامن اگر سوخت مرا دل سوزد

سرخوش از طول امل چند تغافل ز اجل — آه ازین برق جهانسوز که غافل سوزد

راحت و رنج و غم و شادی عالم بگذرد — پس بعالم شاد زی چون شادی و غم بگذرد
از غم دینار و درهم وی درهم تا بکی — عنقریب از سر تو را سودای درهم بگذرد
دمبدم از بیش و کم خاطر میفکن در خطر — همچو رندان دم غنیمت دان که دم هم بگذرد
بر گدا شه را تفاخر نیست در عالم روا — زانکه بر شاه و گدا گیتی مسلم بگذرد
جام عشرت دور افکن دور از بی‌دانشان — می بشادی خور که بی ما دور عالم بگذرد
بگذرد این روزگار و همچنان در روزگار — شادی و غم زخم و مرهم سور و ماتم بگذرد

گر بجای بوسه جان خواهد ز سرخوش بیدریغ — اندر این سودا ز جان خندان و خرم بگذرد

بهر دیدار تو ام چشم دگر می‌باید — که از آن دیده مرا بر تو نظر می‌باید
راه عشقت و بهر گام دو صد دام بلا — گر تو را تاب سفر نیست حذر می‌باید

خواهی از زیب نظر منظر جانان شودت
سالها بندگی اهل نظر می باید

گریه در کار قضا و قدر از ابلهی است
از قضا خنده بر اوضاع قدر می باید

می بعشرت خور و دل بد مکن و غم بگذار
که ازین غمکده ناچار گذر می باید

خون دل میچکد از دیده و شادم پس ازین
که نثار قدمش لخت جگر می باید

سرخوش از نخل قدت دست تمنا نکشد
که ازین شاخ مرا سایه بسر می باید

بمن ز گلبن وصلش درین چمن چه رسد
چو من هزار فزون باشدش بمن چه رسد

ز یک تبسم شیرین شهی چو خسرو را
کشد بدام بلا تا بکوهکن چه رسد

نشد نصیب سلیمان چو خاتم وصلش
ازین نگین سعادت باهرمن چه رسد

ز قامتش چو خجل شد بباغ سرو سهی
بارغوان رخش برگ یاسمن چه رسد

تو را که دل بخم طرهٔ نگشته اسیر
شبان تیره چو دانی بروز من چه رسد

چو دست شوق گریبان گرفت عاشق را
بسینه چاک زند تا به پیرهن چه رسد

بسوخت جان من از آتش غمش سرخوش
بجان رسید چو این ماجرا بتن چه رسد

خوش آن فرشته خصالان که فارغ از گنهند
ز کوی عزلت و تقوی قدم برون ننهند

پری صفت شده پنهان ز چشم خلق جهان
دمی سعادت خود را بعالمی ندهند

دریده پیرهن ننگ و نام بر تن خویش
گذشته از سر و فارغ ز زحمت کلهند

مشو فریفتهٔ مکر زاهدان دغل
مبین بدانهٔ تسبیحشان که دام رهند

بصوفیان بد اندیش راز نتوان گفت
اگرچه جامه سفیدند لیک دل سیهند

هزار گونه بلا بیش در رهست اے دل
گمان مبر که ازین دام زیرکان برهند

دلم ز چاه زنخدانش چون خلاص شود
که صد هزار دل آنجا اسیر قعر چهند

بیا به میکده و حشمت گدایان بین
که بی غم سپه و تاج و تخت پادشهند

غلام همت آزادگان بود سرخوش
که این گروه ملامتکشان بی گنهند

جمالت گر از پرده بیرون نیاید — زپرده برون سر بچون نیاید
سپاه غمت راه تا در دلم یافت — شبی نیست بر من شبیخون نیاید
نثار لبش گر کنم گنج قارون — زکنج لبش بوسه بیرون نیاید
چه خوش باشد از دور ساغر تسلسل — گر آسیبی از دور گردون نیاید
مرا خون دل باشد از دجله افزون — زچشمم چرا خون چو جیحون نیاید
اگر چه به حسن لیلی نباشد — وفاداری از دست مجنون نیاید
من از افعی زلفش اندیشناکم — که چون رفت از کف بافسون نیاید
کشد طبعم از بکر معنی خجالت — گر از عهدهٔ حسن مضمون نیاید

اسیر کمند تو گردیده سرخوش
بهر سو که او را کشی چون نیاید

روی تو نسبت به مهر و ماه ندارد — مهر برخ زلف و مه کلاه ندارد
پیروی از ناز و غافلی که ز بس دل — در پیت افتاده کوچه راه ندارد

غیر خم ابروی تو قبله جان نیست — جز سر کوی تو دل پناه ندارد
آه که از سوز عشق و آتش هجرت — دیده و دل غیر اشک و آه ندارد
باده ببخشش ز دست ساقی مهوش — یک دو سه پیمانه اش گناه ندارد
دل ز کمندش فتد بچاه زنخدان — حلقهٔ زلفش اگر نگاه ندارد

بازگو شکایت کند ز جور تو سرخوش
زانکه بغیر از تو دادخواه ندارد

رخت ماه و قدت سرو لبت قند — تو بر خوبان به رنگی خداوند
رهائی نبودش تا روز محشر — کسی کو شد بدام عشق در بند
خلاصی از سر زلفش محال است — که چین و چنبر است و حلقه و بند
دل عاشق بسان شیشه ماند — که چون بشکست نتوان داد پیوند
جوابم گو اگر دشنام گوئی — دلم خشنود کن از پاسخی چند
بدلها صد نمکدان شور ریزی — کنی از پسته ات گر یک شکرخند

بسرخوش ناصحا تا کی نصیحت
کجا سودی دهد دیوانه را پند

فصل بهار است و یار و رونق و عود — شکر که اسباب عشرت آمده موجود
روی تو دیدن علی الصباح نباشد — جز اثر بخت سعد و طالع مسعود
گر کشدم غمزه گاه عشوه و نازت — راه گریزم ز هر طرف شده مسدود
طائف کوی تو هر کسی بخیالی — نیست مرا غیر وصل روی تو مقصود
کیست بغیر از ایاز تا نهد از ناز — سلسلهٔ زلف را بگردن محمود
زاهد افسرده شور عشق چه داند — نیست خبر سنگ را ز نغمهٔ داود

این چه خلیلی بود که از غم عشقش
در دل سرخوش فکنده آتش نمرود

دوش از برم گذشت و برویم نظر نکرد — افغان من شنید و ز آهم حذر نکرد
الله غرور حسن بود تا چه حد که سر — افکندش بپا و سر از کبر بر نکرد

دل برد و رخ نهفت و بکویش رهم نداد — بر هیچکس جفا کس ازین بیشتر نکرد
آهم بسنگ خاره و فولاد رخنه کرد — وین طرفه بین که در دل سنگش اثر نکرد
در کویش آنچه آتش رویش بمن نمود — هرگز بموسی آیت نار و شجر نکرد
شد خشک لب ز آب بقا و می طهور — انگور جام باده لب خویش تر نکرد
یک بوسه تا ستانم از آن لعل آبدار — صد بار عجز و لابه نمودم ثمر نکرد
در قعر بحر گوهر مقصود را نیافت — غواص غوطه تا زد و ترک سر نکرد

سرخوش بکوی عشق نکویان نبرد راه
تا سینه پیش تیر ملامت سپر نکرد

چند عمرم همه در فکرت باطل برود — ساقیا جام میم ده که غم از دل برود
از غم فرقت لیلی دل مجنون فگار — چون جرس ناله کنان از پی محمل برود
سرو را پای بگل مانده و گل خار شود — سوی بستان اگر این شکل و شمایل برود
نه همین عشق اثر در دل دیوانه کند — بلکه صبر و خرد از مردم عاقل برود

ساربان بار مکن محمل جانان کاین بار
گریم آنسان که پی قافله در گل برود

همچو گل چاک زنم پیرهن صبر و شکیب
هر گهم لاله عذاری ز مقابل برود

ناخدا تقویتی کن بمن از بهر خدا
شایدم کشتی ازین ورطه بساحل برود

باز گرد ای دل ازین وادی پر خوف و خطر
مشکل این راه که بوی تو بمنزل برود

سرخوشا می خور و شادی کن و خوش باش همی
حیف باشد که دمی عمر بباطل برود

از خط و خال تو دل در طمع خام افتاد
با همه زیرکی اینمرغ درین دام افتاد

زهد در عالم ز قسمت زاهد گردید
رند از روز ازل کافر و بدنام افتاد

آنکه میگفت خم و رطل کفافم ندهد
دیدمش دوش که مدهوش ز یک جام افتاد

سرو گل در نظرش خوارتر از خار آمد
هر کرا دیده بدان سرو گل اندام افتاد

می حلالست بخاصان و حرامست بعام
خاصه کاین فتنه ز بی دانشی عام افتاد

شرف رتبهٔ انسانیت از کف برود
سر و کار تو چو با زمرهٔ انعام افتاد

سر بخدمت بنه ار نعمت و عزت طلبی
کیست کو بی سببی لایق اکرام افتاد

تا که مرگت نیاید ز غم و غصه خلاص
هر که در کش مکش گردش ایام افتاد

تا که پیوند و چه پیوند بسرخوش که چنین
از سحر واله و حیرت زده تا شام افتاد

کلک مشکین تو اعجاز مسیحا میکند
چون مسیحا مردهٔ صد ساله احیا میکند

دلربائی میدهد حسن از ازل معشوق را
عاشقان را تا ابد بدنام و رسوا میکند

میدهد گل را طراوت برفشاند از شاخسار
بلبل شوریده را بیخویش و شیدا میکند

گاه مجنون را کشد از طرهٔ لیلی بدام
گاه وامق را اسیر زلف عذرا میکند

گاه از شاخ شجر بانگ انا الحق میزند
گاه چون موسی مکان در طور سینا میکند

گاه چون زاهد شود در گوشهٔ خلوت گزین
گه چو رندان در میان شهر غوغا میکند

گاه عاشق گاه معشوق و گاهی عشقباز
گه بکنجی می نشیند خوش تماشا میکند

خود درون پرده و بازیچهای بو العجب
از برون پرده بر عارف هویدا میکند

تا بعالم فاش سازد سرّ عشق خویشتن
نطق سرخوش را بدین اسرار گویا میکند

عاقبت عمر چون گذرد برباد — باده پیش آر هرچه باداباد
از رخت دور باد چشم حسود — بر جمال تو چشم بد مرساد
مادر روزگار بس فرزند — زاد و همچون تو در زمانه نزاد
ماهی ای سروقد و لیک تمام — سروی ای ماه رو و لی آزاد
تو صنم برتری ز حور و پری — که پری پیکری و حور نژاد
غنچه از رشک تنگی دهنت — خون دل خورد و لب بهم نگشاد
نیست از وصل تو دلی خرم — نیست از هجر تو تنی دلشاد
بستد از من هر آنچه خواست دلت — دل من خواست بوسهٔ و نداد
تا سپردم بدست خوبان دل — درد لم غصه ماند و در کف باد
سنگ گریان ز قصهٔ شیرین — کوه نالان ز غصهٔ فرهاد

بجز از وصف حسن تو سرخوش
داستان دگر ندارد یاد

مستم از می میکند شاهد چه زیبا میکند — منعم از وی میکند زاهد چه بیجا میکند
در هلاکم کوشد از زاهد ز منع می چه باک — در حیاتم ساقی اعجاز مسیحا میکند
جوهر مینای می از دل زنگ غم تواند زدود — زین دغل بازی که با ما چرخ مینا میکند
لطف اگر نماید و گر قهر می زیبد ز وی — هرچه آن زیبا کند انصاف زیبا میکند
ابرو و مژگان و زلف و غمزه اش با یکدیگر — عقل و دین و صبر و طاقت جمله یغما میکند
دل هم بت آرند مستانه ز ساغر بشکنند — شیخ الحق ظلم فاحش در حق ما میکند
با چنین باد مخالف نیست امید نجات — کشتی طوفانی ما سیر دریا میکند
جز زیان مایهٔ دی نایدش هرگز بکف — با تجارتخانهٔ عشق آنکه سودا میکند

وعدهٔ وصل ار دهد سرخوش ترا نبود نصیب
در وفای عهد بس امروز و فردا میکند

آدمی نیست که در حسن تو حیران نشود ‌ ‌ یا ز جمعیت زلف تو پریشان نشود
هرکه رخسار تو را دید دل از دست بداد ‌ ‌ سنگدل آنکه بدیدار تو حیران نشود
نگسلد سلسله از بس دل دیوانهٔ ما ‌ ‌ تا صبا زلف تو را سلسله جنبان نشود
مفتی ار طعنه زند عاشق دلباخته را ‌ ‌ حرف مفت است که بتشویش کسان آن نشود
هرکه در راه تو سر باخت ندامت نکشد ‌ ‌ وانکه در کوی تو جان داد پشیمان نشود
لطف حق باید و علم و هنر و فضل و شرف ‌ ‌ که زیک نقش نگین دیو سلیمان نشود
سر ز خدمت مکش ار نعمت و عزت طلبی ‌ ‌ هیچکس بی سببی لایق احسان نشود
در طرب کوش و غنیمت شمر ایام نشاط ‌ ‌ خاصه اینفصل که پیوسته گلستان نشود
شرط اسلام گر این است که گویند و کنند ‌ ‌ ای خوشا حالت آنکس که مسلمان نشود

عقدهٔ خاطر سرخوش نشود حل بفسون
بی می و جام مرا مشکل آسان نشود

آتشی کان صنم از چهره برافروخته بود ‌ ‌ تا خبردار شدم خرمن جان سوخته بود

دیدمش دوش که در طرف چمن چون گل و سرو ‌ ‌ قد برافراخته و چهره برافروخته بود
شمع با شعله سحرگه بندامت میگفت ‌ ‌ بر من این سوز ز پروانهٔ جان سوخته بود
قدر و قیمت طلبی نخوت بیجا مفروش ‌ ‌ جز زیان شیخ چه اندوخت که بفروخته بود
خواجه بگذاشت بمیراث و بحسرت بگذشت ‌ ‌ آنچه در عمر بصد خون دل اندوخته بود
چاک زد عاقبت الامر بمقراض اجل ‌ ‌ بر تنش خلعت هستی که فلک دوخته بود

داد بر باد فنا در غم عشقش سرخوش
هرچه دل از هنر و معرفت آموخته بود

بجز وصال تو حاشا اگرم خیال بود ‌ ‌ اگرچه وصل تو اندیشهٔ محال بود
بغیر حرف محبت درین سرای سپنج ‌ ‌ ز هرکه هرچه شنیدیم قیل و قال بود
بجاه و مال چه کوشی که تا فزون گردد ‌ ‌ که مال و جاه فزون مایهٔ وبال بود
بعمر تکیه مکن جام می بدور افکن ‌ ‌ که تا خیال کنی وقت ارتحال بود
چو نیک و بد همه در روزگار میگذرد ‌ ‌ خوش آنکسی که نکوکار و خوش خصال بود

مخور فریب جهان زانکه نیکخواه تو نیست
چو دل نهی بعدوئی که بدسگال بود

چگونه دل نبرد ز دست اهل نظر
بدین جمال که در غایت کمال بود

بکوی عشق سلامت مجوی که در آنجا
هزار جان بیکی غمزه پایمال بود

هر آنکه گفتهٔ سرخوش شنید در همه عمر
ز رنج فارغ و آسوده از ملال بود

در دام غمت آنکه گرفتار نباشد
از حال دل خسته خبردار نباشد

بستم بکسی عهد که پیمان نشناسد
دادم بکسی دل که نگهدار نباشد

خواهم ز خدا خلوت انسی و امانی
کانجا بجز از ما و تو دیار نباشد

از بخت مساعد بود و طالع مسعود
آنرا که بود یاری و اغیار نباشد

دست از همه شستم بتمنای وصالت
مشکن دل ما را که سزاوار نباشد

تا در سر کار تو نمودم دل و جان را
با هیچکسم جز تو سر و کار نباشد

پیداست که چون میگذرد بی تو مرا غم
با حالت من حاجت اظهار نباشد

گر در طلب بوسه از ما طلبی جان
انصاف که کم باشد و بسیار نباشد

حلوای عسل دیده‌ام و شربت شکر
شیرین‌تر از آن لعل شکربار نباشد

آنرا که نه از عشق بتان حظ و نصیبی است
بیچاره بجز صورت دیوار نباشد

سرخوش شده نقل سخنت نقل زبانها
طوطی چو تو امروز بگفتار نباشد

هر سینه و سر قابل اسرار نباشد
هر دیده و دل منظر دلدار نباشد

از نیش میندیش اگر طالب نوشی
در گلشن گیتی گل بی خار نباشد

صد شکر که از تربیت پیر خرابات
با نیک و بد خلق مرا کار نباشد

کالای غم عشق متاعی است گرانسنگ
آن خواجه ازین جنس ببازار نباشد

می در کش و خوش باش که در موسم نوروز
دیوانه‌تر از مردم هشیار نباشد

در دایرهٔ عشق تو ای مرکز خوبی
کس نیست که سرگشته چو پرگار نباشد

در خواب و خیالیم شب و روز گرفتار
افسوس که یک دیده بیدار نباشد

سر در سر سودای تو دادن عجبی نیست | جان نیز در این واقعه بسیار نباشد

در عشق تو مشهور جهان آمده سرخوش
مهجور مدارش که سزاوار نباشد

نمیدانم چه آخر بر سرم سودای یار آرد | نمیدانم که غم بر دل هجوم بیشمار آرد
چه خوش باشد که یاری از سر مهر و وفا روزی | جفا بگذارد از سر بر سر عاشق گذار آرد
بروز دشمنان هرگز نیارد کس چنین خواری | که یار از دوستی بر روزگار دوستدار آرد
صفای خاطر ار جوئی مده از کف می صافی | وگرنه محنت دوران بدل رنج و غبار آرد
ازین غرقاب دیگر نیست امید نجات الا | مگر الطاف حق زین ورطه ما را بر کنار آرد
بهار نوجوانی را غنیمت دان و شادی کن | که چرخ پیرت از پیری خزان در نوبهار آرد
یک امروزی که مست از جام وصلی مغتنم میدان | چه داند کس چه نیرنگی فلک فردا بکار آرد
کنون در ششدر حیرت بناکامی گرفتارم | ندانم تا چه نقشی باز چرخ کجمدار آرد
بود چون بحر عمان طبع سرخوش در گهرزائی | که هر دم گوهری شاداب و دری شاهوار آرد

وعده کردم با دل غمگین که یارم میکشد
وعده از حد درگذشت و انتظارم میکشد

گر غمین بودم که درد انتظارم میکشد | حال و شادم بحمدالله که یارم میکشد
وقت بسمل گر بقربانی نهند از رحم آب | یار از رحمت به تیغ آبدارم میکشد
گفت بر خاکت پس از کشتن گذر خواهم نمود | مهربانی بین که باز امیدوارم میکشد
گر بدارم میکشد شرمنده لطف ویم | سرفرازم میکند با افتخارم میکشد
نافه چین گر شود خون دلم نبود شگفت | زانکه دلبر با دو جعد مشکبارم میکشد
رنجه میدارد بقتلم ساعد سیمین خویش | وقت کشتن هم بدینسان شرمسارم میکشد
پیش از آن کز روزگار بیوفا گردم هلاک | بیوفائیهای خلق روزگارم میکشد

دشمنان در قتل سرخوش نیز خوشدل نیستند
چونکه می بینند آن زیبا نگارم میکشد

رفتی و در دل ما حسرت دیدار بماند | آه ازین درد که در خاطر افکار بماند

بوفا کوش و جفا کم کن اگر اهل دلی
که بعالم سخن یار وفادار بماند

قصهٔ عشق زلیخا بهمه آفاق گرفت
حسن یوسف مثل در همه اقطار بماند

از کمند تو نتوان یافت بصد جهد خلاص
بستهٔ بند تو تا حشر گرفتار بماند

وصف رخسار نکویت نتوان کرد بیان
در جمال تو مرا نطق ز گفتار بماند

سر عشقت که نهان داشتمی از همه خلق
با دف و نی همه جا بر سر بازار بماند

در چمن قد دلارای تو چون سرو بدید
دلش از دست شد و پای ز رفتار بماند

وانکه در عشق توام پند و نصیحت میگفت
بر رخت شیفته چون صورت دیوار بماند

نی همین سبحه و سجاده بود رهن شراب
خرقه هم در گرو می بر خمار بماند

عارف از روی یقین رفع حجب کرد و نمود
زاهد از وسوسه در پردهٔ پندار بماند

سرخوش از نام نکو میطلبی عاشق باش
نیک بخت آنکه گرفتار در این کار بماند

هر دم بهانهٔ دگری ساز میکند
وانگه عتاب تازه آغاز میکند

از دست اهل هوش رباید زمام عقل
چون چشم نیم مست ز هم باز میکند

گفتند سحر میکند آن چشم دلفریب
دیدم بچشم خویش که اعجاز میکند

از مدعی مپرس خدا را نشان دوست
کان بیخبر تو را غلط انداز میکند

بلبل اگر نه شیفتهٔ روی گل بود
از شام تا سحر ز چه آواز میکند

چون مرغ کز قفس پرد سوی آشیان
مرغ دلم به کوی تو پرواز میکند

آنجا که یار و تار و نی و جام می بود
غافل کسیکه قصه ز جم ساز میکند

دل را خلاص نیست ز موی تو چون بود
مرغی که جا بچنگل شهباز میکند

غماز گر میان من و دل سرشک نیست
راز دلم برای چه ابراز میکند

بر دار میکشد بگناه محبتم
ما را بدین وسیله سرافراز میکند

از جان عزیزتر نبود سرخوش از صفا
خواهد کند نیاز وی او ناز میکند

در کیش خوبرویان رسم وفا نباشد
وین خیل را خیالی غیر از جفا نباشد

گفتم که عقدهٔ دل بگشا ز تار زلفت	گفتا گره گشائی در کار ما نباشد
خوش دلربایست خالش بر کنج لب ولیکن	این دانه را اگر از پی دام بلا نباشد
گردی اگر ز یاران بر هیچ جدائی	هرگز خیالت ای دوست از ما جدا نباشد
این تیره بختی از من مشکل کناره گیرد	وین شام محنتم را روز از قفا نباشد
روی از نیازمندان ای نازنین مپوشان	ظلمی چنین ز خوبان هرگز روا نباشد
گر دردمند عشقی تن بر هلاک می نه	دردی است درد عشقش کان را دوا نباشد
گیرد ریای زاهد از وی بری گرد	داند که این بنازاریب ریا نباشد

سرخوش مکن شکایت از جور خوبرویان
در کار عشقبازی چون و چرا نباشد

با ما اگر تو را سر جور و جفا بود	حاشا که با تو نیت ما جز وفا بود
دل بسته ام بحلقهٔ گیسوی دلبری	کانجا هزار دل ببلا مبتلا بود
تیر قضا ز شصت قدر چون شود رها	بیچاره را چه چاره بغیر از رضا بود

گر هست چو خضر چشمهٔ حیوانت آرزو	پر کن ز می پیاله که آب بقا بود
در دیده ام عزیزتر از نور دیده	گر بهر تو خون ز دیده فشانم روا بود
خوش باش تا ز عمر تو باقیست یکنفس	کم خور غم زمانه که آخر فنا بود
بگذر ز مهر گیتی و بگذار رنج و غم	خرم دلی که فارغ ازین ماجرا بود
دری است بی نظیر مرا گفت دلپذیر	کافزون هزار گنج زرش در بها بود

سرخوش مکن شکفت ز قهر و غنای خلق
هرکس هر آنچه یافت همانش سزا بود

بخوبی گرچه در عالم ترا همتا نمی باشد	ز خیل عاشقانت هم کسی چون ما نمی باشد
نه تنها نیست چون رویت گلی در گلستان زیبا	که سرو بوستانی هم بدین بالا نمی باشد
ز شوق عارضت ای شمع جمع شاهد خوبان	چو پروانه مرا از سوز جان پروا نمی باشد
نشاید طرف بر بستن ز کالای غم عشقت	که جز رنج و زیان سودی درین سودا نمی باشد
بقدر خویش دلریشند از غم منعم و مفلس	درین عالم بساطی جز غم و غوغا نمی باشد

فلک گر بر مرادت ساغری گردد مشو ایمن — که گر امروز زان بهره بود فردا نمی باشد
سپهر پیر را با ما نباشد جز جفا کاری — وفا در طبع این مکارهٔ رعنا نمی باشد
پس از سعی فراوان زحمت بسیار دانستم — که در کنج جهان جز رنج جانفرسا نمی باشد

بده ساقی بسرخوش ساغری از راح روح افزا
که داروی مدفع غم به از صهبا نمی باشد

ای شوخ پریچهره جفا تا کی و تا چند — آزردن ارباب وفا تا کی و تا چند
آزار دل غمزدگان چند پسندی — افزودن غم بر غم ما تا کی و تا چند
ای پادشه کشور خوبی و ملاحت — غافل شدن از حال گدا تا کی و تا چند
یک ره بمحبت نظری کن به محبان — بر خسته دلان جور و جفا تا کی و تا چند
ای زاهد خودبین ز خدا شرم کن آخر — این وسوسهٔ زهد ریا تا کی و تا چند
هر دانهٔ تسبیح تو دامی بود از شید — با خلق خدا مکر و دغا تا کی و تا چند
سرخوش سخن از ساغر می سر کن و ساقی — تن در زدن از بزم صفا تا کی و تا چند

هرجا بهشت روئی آنجا بهشت باشد
در کعبه گر کند جا ور در کنشت باشد

در دل چو عشق ره یافت از آب و گل پرسد — فرقی نمی نماید گر خوب و زشت باشد
عیبم مکن برندی ای زاهد ریا کار — بر من ز کلک تقدیر این سرنوشت باشد
چون در جهان نیابد نیکو خصال و بدخو — نازم بحال آنکو نیکو سرشت باشد
از خاک ما کند خشت چون عاقبت زمانه — یا رب که بر سر خم آن خاک خشت باشد
می با بتی دلارام بخشد نشاط دیگر — خاصه که بر لب جو یا طرف کشت باشد

سرخوش بنقد امروز در دوزخ فراقی
فردا چسود جایت گر در بهشت باشد

اختیار آنکه عشق یار کند — باید او ترک اختیار کند
عشق در هر دلی که یافت قرار — عقل از بیم جان فرار کند
جز دو چشم چو آهوی تو که دید — صید صیاد را شکار کند

ناگزیر است طالب رخ گل / کاحتمال جفای خار کند

چشم یاری مدار از یاری / که شکایت ز جور یار کند

ترسم این اشک سرخ و گونهٔ زرد / سر پنهانت آشکار کند

با دلم آنچه خواست کرد دلش / تا بجانم غمش چکار کند

روزگارم چگونه خوش باشد / با جفائی که روزگار کند

خواهش بوسی از لبش کردم / تا تسلی قلب زار کند

گفت من حاضرم ولی سرخوش / کی بیک بوسه اختصار کند

فلک دور از سر کویت مرا در اضطراب آرد / چو آن ماهی که صیادی بخاک از آب آرد

بجز آن قامت موزون که دارد چهرهٔ گلگون / کسی نشنیده بر سرو سیمین آفتاب آرد

ز دست ساقی مه رو شگفت آید مرا امشب / که از کف تابش خورشید با جام شراب آرد

اگر خواهی که در پیری جوانی را ز سر گیری / برکش باده‌ئی غنا که در شیب شباب آرد

زچشم بگذرد چون تیر و بر سوز دلم خندد / مگر عمر من است اینسان که در رفتن شتاب آرد

دعایش میفرستم تا بدانکش ثناخوانم / چو باز آید فرستاده بدشنامم جواب آرد

بستی زان کنم ویران اساس هستی خود را / که شاید گنج عشقش رو در این کنج خراب آرد

شرابم اشک خونین دیده ساغر مردمش ساقی / دل صد پاره از لخت جگر بهرم کباب آرد

ز چشم خون فشانم تا رکابش موج خون آید / بهنگام جدائی تا چو جانان در رکاب آرد

بتاب ای آفتاب فیض از رحمت مشتاقان / نزیبد از چنین روئی که رو اندر حجاب آرد

ز آب آتشین ساقی بسرخوش ساغری بخشا / که شاید خاطر افسرده‌ام در التهاب آرد

شوخ من طرهٔ مشکین چو بهم بر شکند / رونق نافه برد قیمت عنبر شکند

صف شکن فتنه فکن غمزهٔ جادوی ویرا / که بیک غمزه دل خلق سراسر شکند

با چنین قد دلارا چو به بستان گذرد / خم شود قامت شمشاد و صنوبر شکند

زلف پرچین چو بهم بر شکند از سر ناز / دل غمدیدهٔ عشاق فزونتر شکند

مرغ دل در کف طفلی است که در هر نفسی
که کشد در شکن دامش و گه پر شکند

تکیه بر مهر فلک تا نکنی کاین غدار
قلب دل را در دو فرق بکند در شکند

بی سبب رنجه کند خاطر ما واعظ شهر
کاشکی بر سر او پایه منبر شکند

نتواند شکند قیمت گوهر بگزاف
سنگ نالایق اگر دانه گوهر شکند

سهل باشد دلم از سنگ جفا گر شکست
سرخوش از دوست نرنجد اگرش سر شکند

اگرم هلاک پسندی تو هیچ باک نباشد
که دردمند ترا چاره جز هلاک نباشد

ندانم از چه سرشتی مگر که حور بهشتی
که این صفا و لطافت در آب و خاک نباشد

چه نسبت است رخت را با فتاب جهانتاب
که آفتاب چو روی تو تابناک نباشد

کدام دل که نه از عشوه تو گشته پر از خون
کدام سینه که از غمزه تو چاک نباشد

که گفته زاده رز را حرامزاده ناپاک
حلال زاده تری از نتاج تاک نباشد

صفای دل طلب ار زانکه طالب رخ یاری
که عکس می نپذیرد چو شیشه پاک نباشد

کسی بکوی محبت قدم نهد که چو سرخوش
ز نام و ننگ وز جور و جفاش باک نباشد

ز هجر چون دل از دیده اشک تا کی روان گردد
خدایا در دل اندازش که با ما مهربان گردد

بیا بر بام بنما روی چون خورشید بی حایل
بهل جانا که گنجندی زمین چون آسمان گردد

بجز آن طره مشکین فرا از آن رخ زیبا
که دیده سنبل تر بر سر گل سایبان گردد

ز حال ناتوانان تندرستان چون شوند آگه
مگر آنکس که از عشق تو چون ما ناتوان گردد

خلایق کاروانی غافل و چون دزد غارتگر
بقصد جان اجل پیوسته گرد کاروان گردد

بجام افکن می درد و را افکن جام را ساقی
که ایمن هیچکس نتواند از دور جهان گردد

بجز آن غمزه جانا پاک خون آشام خنجرکش
که دیده کو ز روشن مست با تیر و کمان گردد

باسایش محبت را نخواجه هرگز اند آن ملکی
که سلطان در حرم مست و حرامی پاسبان گردد

چو سر عشق پیش آید خموشی پیشه کن سرخوش
زبان کی قدر آن دارد که این جا ترجمان گردد

دلم ز حلقهٔ صوفی صفا نمی بیند
صفا ز صحبت اهل ریا نمی بیند

چنان بخود شده مشغول از سر نخوت
که غیر خویش کسی را بجا نمی بیند

بمحتسبی بضعیفان سزا نمیداند
شفقتی به غریبان روا نمی بیند

خدای جوید و پندارد از سر پندار
که این مکاید او را خدا نمی بیند

بهل حکایت صوفی به پیاله که دل
بجز ز بادهٔ صافی صفا نمی بیند

ز بنده پروری خواجه ام شگفت آید
مگر که حال من بینوا نمی بیند

برای برگ گلی بلبل پریشان حال
چه سرزنش که ز خار جفا نمی بیند

طبیب سرخی رویم همی ببیند و نبض
ولیک رنج جگرسوز ما نمی بیند

از آن زمان که بزلف تو بست دل سر خویش
چها نمی کشد از غم چها نمی بیند

دل اسیر خم آن طرهٔ طرار آمد
عاقلان مژده که دیوانه گرفتار آمد

در دل خستهٔ شکستهٔ پر محنت و داغ
شور محشر ز فراق تو پدیدار آمد

آنکه از صومعه بیرون ننهادی قدمی
دیدمش دوش که سرمست ببازار آمد

هر کجا پای نهی پر شود از مشک و عبیر
طرهٔ خم بخمت طبلهٔ عطار آمد

غمزهٔ شوخ تو ویران کن بنیان خرد
نرگس مست تو خصم دل هشیار آمد

بلبل از چیست که مستانه کشد نغمهٔ وصل
گر نه گل جلوه کنان باز بگلزار آمد

روزی آید که بناچار عزیزش دارند
آنچه اندر نظر خلق جهان خوار آمد

کاشش باز آمدی آنعهد شکن از سر مهر
خاصه اکنون که سرا خالی از اغیار آمد

گر سلامت طلبی سر درون فاش مکن
کرد منصور که جایش بسر دار آمد

چشم ارباب نظر خواب نگیرد ز سرخوش
قابل منظر او دیدهٔ بیدار آمد

نوای ناله از مرغزار می آید
خروش تازه از مرغزار می آید

مگر که حادثهٔ رخ نموده است به گل
که نالهٔ دل بلبل فگار می آید

بعندلیب بگوئید کم کند افغان
که باز گل دمد و نوبهار می آید

عجب نباشد اگر غرق آب دیده شوم
ز سیل اشک که بی اختیار می آید

ز روزگار ستمگر چگونه گردم شاد
که این ستم بمن از روزگار می آید

نثار مقدمش از فرط شوق جان سازم
هر آنکه مژده رساند که یار می آید

مرا ز در و گهر در نظر عزیزتر است
گر آب دیده بچشم تو خوار می آید

غذای روح بود باده لیک بی رخ او
بکام من چو قضا ناگوار می آید

بجان اهل حسد آتش او فتد سرخوش
ز بسکه نظم خوشت آبدار می آید

لعل لب دلکشت مست شرابم کند
شیوهٔ چشم خوشت خانه خرابم کند

خدمت ساقی کنم منت ساقی برم
مست و خراب ار مدام از می نابم کند

با همه خدمت که من از دل و جان میکنم
از چه بجای عطا خواجه عتابم کند

بستهٔ این حضرتم بندهٔ این درگهم
گر بغلامی قبول یا که جوابم کند

آه که از فرقتش سوز درون آب چشم
سوختهٔ آتش و غرقهٔ آبم کند

سلسله در گردن شیر فلک افکنم
گر سگ این آستان خواجه خطابم کند

تا چه گناه و خطا دیده ز سرخوش که باز
خشم و عتاب آورد جور و عذابم کند

امروز ترک چشمش با ما عتاب دارد
بی جرم و بی جنایت عزم عذاب دارد

جائی که کرده خورشید بر بندگیش اقرار
مهتاب پیش رویش دیگر چه تاب دارد

از چشم اشکبارم چون لجه شد کنارم
در حیرتم که تا کی این چشمه آب دارد

اردی بهشت و بستان خرم تر از بهشت است
ساقی بسان رضوان بکف شراب دارد

چون خرقه فکنم من چون توبه بشکنم من
اکنون چنین گناهی حکم ثواب دارد

پامال ظلم گردد خون سیاوش آخر
زین فتنه ها که در سر افراسیاب دارد

مطرب بیک ترانه از سر ربوده هوشم
ساقی ز یک پیاله عقلم خراب دارد

بر قصد دل زه ابرو نیلی کمان کشیده
بر حلق جان ز گیسو مشکین طناب دارد

گفتا مگر که وصلم در خواب خوش ببینی
پندارد او که سرخوش بی دوست خواب دارد

جانانه است برکف جام شراب دارد
یا قرص مه تقابل با آفتاب دارد

برخیز و کام خشکم ترکن ز ساغر می
بر تشنه آب دادن بیحد ثواب دارد

دریای چشم مدامم ساقی مدام درده
تا تشنه آب جوید تا چشمه آب دارد

باز آمد و هنوزش با سرگران است
از خشم چین بر ابرو بر لب عتاب دارد

بر مهر تیره پرده بر مه نهاده سرپوش
حیف از چنین جمالی کاندر نقاب دارد

تا دیده دید و دل خواست آن یار نازنین را
نه دل قرار گیرد نه دیده خواب دارد

ما را ز دور ساغر ساقی خراب گردان
چون بر خرابی ما گردون شتاب دارد

پیرانه سر دلم را سودای نوجوانیست
پیر است و باز در سر شوق شباب دارد

سرخوش بپای جانان خواهد که جان سپارد
ایزد دعای او را اگر مستجاب دارد

ز حسن روی تو فردوس آیتی باشد
ز قامت تو قیامت کنایتی باشد

ناگزیر شود در کمند عشق اسیر
هر آنکه صاحب عقل و درایتی باشد

اگر به تیر ستم دیده دوزدش معشوق
نه عاشق است که او را شکایتی باشد

رعایتی ز دل خسته کن در آن خم زلف
گرت بحال غریبان عنایتی باشد

بغیر عشق و محبت نباشدش تقصیر
اگر شهید غمش را جنایتی باشد

بر آن طریق که نبود نهایتش پیدا
گمان مدار که آن را بدایتی باشد

کسی ملول نگردد ز قصهٔ سرخوش
که شرح عشق تو شیرین حکایتی باشد

در سر کوی مغان آنکه مکانی دارد
خاطر آسوده ز آسیب جهانی دارد

ساکن میکده هرگز نخورد غم که چنین
مسکن امنی و مأوای امانی دارد

شاد و غمگین مشو ار سود و زیانی رسدت
هر زیان سودی و هر سود زیانی دارد

با غم عشق گر از پای فتدیت شگفت
آنکه بر دوش چنین بار گرانی دارد

چون شوی غره بعمری که فنایش ز قفاست
چون نهی دل به بهاری که خزانی دارد

از چمن باد صبا غالیه بو می‌آید	مگر از خاک در دوست نشانی دارد
در جوانی شود از پیر نه جای عجب است	آنکه در سینه چو من داغ جوانی دارد
خواهی آزار نبینی مکن آزار کسی	بشنو این نکته که خوش سر نهانی دارد
هر چمن سیری و هر سبزه صفائی بخشد	هر گلی بوئی و هر مرغ فغانی دارد
گو به بیدادگر غافل جاهل که جهان	داور دادگر دادستانی دارد

تا سبق خوان غم عشق تو آمد سرخوش
طرز نو در سخن و طرفه بیانی دارد

دل در جفای دوست بغیر از وفا چه کرد	وان سنگدل بجای وفا جز جفا چه کرد
بلقیس پا بملک سلیمان نمی نهاد	در این میانه پیک دیار سبا چه کرد
در عین وصل زهر فراقم بکام ریخت	بر من ببین قدر چه نمود و قضا چه کرد
واعظ درون مسجد و محراب آنچه کرد	از بهر خلق بود برای خدا چه کرد
غیر از ملال و حسرت و زاری در این جهان	منعم چه دید و شاه چه برد و گدا چه کرد

داند کسی که میبرد از من خبر بدوست	بلبل چه گفت و گل چه شنید و صبا چه کرد

سرخوش بکوی هجر تو جان داد و کس نگفت
دردش چه بد طبیب که بود و دوا چه کرد

بد طلعتان که دعوی مهر و وفا کنند	هرگز نشد که کام دلی را روا کنند
هر سو که رو کنند بر آرند رستخیز	هر جا که پا نهند قیامت بپا کنند
چون میکنند دعوی مهر و وفا چرا	بر عاشقان غمزده جور و جفا کنند
با ما هر آنچه میکنی ای دوست خوشدلیم	از عاشقان خطاست که چون و چرا کنند
هر مفصلم ز عشق تو فصلی کند بیان	گر بند بند من چو نی از هم جدا کنند
دردیست درد عشق که درمان پذیر نیست	این درد را چگونه طبیبان دوا کنند
آنان که دیده اند اثر کیمیای عشق	حاشا که عمر در طلب کیمیا کنند
زاهد مکن ملامت رندان می پرست	گز باده شست و شوی درون از ریا کنند
منت پذیرم از کرم ساقیان بزم	گر ساغری بسرخوش مسکین عطا کنند

عاجز شدم از حساب کاغذ
وز زحمت اکتساب کاغذ

گر جمع شود مرا مکاتیب … ترتیب شود کتاب کاغذ
با اینهمه نامه آن جفاکیش … ننوشت مرا جواب کاغذ

ننوشتن نامه خود جوابست
سرخوش چه کنی حساب کاغذ

صف زده مژگان سیاهش نگر … یکتن و یک دشت سپاهش نگر
در خم ابروش بود جای دل … سایهٔ شمشیر پناهش نگر
قامت چون سرو بلندش ببین … طلعت رخشنده چو ماهش نگر
برد دل و دین من از یک نظر … فتنهٔ فتان نگاهش نگر
از عرب آید ز عجم دل ربود … دلبری و قدرت و جاهش نگر
اژدر موسی است و گیسوی او … مار سیه زیر کلاهش نگر

سرخوش از آن لحظه که شد صید عشق
روز سیه حال تباهش نگر

دل شکستهٔ مجروح خستهٔ بی تقصیر … بتار طرهٔ خم در خم تو گشته اسیر
قرار یافت دلم چون بزلف دلجوی است … علاج مردم دیوانه نیست جز زنجیر
ز عشق طلعت لیلی وشان شدم مجنون … کنون چه چاره کنم چیست عاقلان تدبیر
مزن بخیل خرابات طعنه از ره جهل … که گشته از ازل این قوم را چنین تقدیر
ز سنگ خاره بسی سخت‌تر بود دل یار … عجب مدار اگر آهم نمیکند تأثیر
بجان دوست که چشم از وفا بهم نزنم … گرم بجان رسد از نوک غمزه‌ات صد تیر
نگشته مسئله حل از این کبود ورق … بقدر فهم کند هر کس آیتی تفسیر
خلاص اگر طلبی زاهد از عجب و ریا … در آ بمیکده از خم باده کن تطهیر

بسرخوش آنچه ز هجر رخ تو میگذرد
بصد رساله نگنجد اگر کند تحریر

بیار باده که بزمی است خالی از اغیار
حبیب در بر و طالع بکام و دولت یار

دگر ز دور سپهرم بدل چه غم باشد
که دلبرم بود از مهر مونس و غمخوار

بهار و طرف گلستان و یار و مطرب و می
نوای بلبل و بوی گل و فغان هزار

بجلوه گلبن زیبا چو آتش موسی
بنغمه بلبل شیدا بسان موسیقار

کند بدیده حسرت نظر بگل نرگس
زند ز آتش غیرت شرر بجان گلنار

نشاط گریه مستی بنفشه را لب جو
چنان نموده که جوئیش میرود بکنار

کنون علاج غم دل ز می چرا نکنم
که شیخ میدهد از بهر جرعه دستار

من ار خطای کنم با عطای حق حجت
که کاه را به بر کوه کی بود مقدار

ندانمت چه اثر در سخن بود سرخوش
که عقل و هوش ربایند ز مردم هشیار

صبحست و میوزد ز چمن باد مشکبیز
شد بوستان بهشت چه خوش نسیم خیز

برچین اثاث زهد در افکن بساط عیش
سر کن سرود عشرت و رندانه می بریز

چشم امید من نبود جز بکوی او
مشتاق کعبه چون نکند روی در حجیز

گفتار دلکشم چو نگاری است بی نگار
افکار ساده ام چو عروسی است بی جهیز

ابرویش ار کند پی قتلم اشارتی
من سر بصد شعف بسپارم به تیغ تیز

با عشق عقل را نبود نیروی مصاف
با پادشه را نبود قدرت ستیز

چون من اسیر و خسته نباشد بکوی عشق
نه طاقت قرارم و نه قوت گریز

گر در قیامتم نظر افتد بروی تو
برپا کنم ز شوق و صد شور رستخیز

سرخوش بعاشقی تو ز پروانه کم مباش
مستانه جان بسوز و مکن ز آتش احترز

بیار ساقی از آن باده طرب انگیز
که تا در افکنم آتش بخرقه پرهیز

بخیل دردکشان جام می پیاپی ده
بفرق اهل حسد خاک غصه و غم ریز

دلم ز صومعه بگرفت و قصه زاهد
بگوی مطرب مجلس حدیث عشق آمیز

من از فراق تو پروا ندارم از محشر
که نیست کم شب هجرت ز روز رستاخیز

بیار راه نجوییم بصد هزار حیل — بدوست دست نیابیم بهیچ دست آویز
بر آستانهٔ طاعت بنه سر تسلیم — رضای حق طلب و از قضای او مگریز

ز شعلهٔ سخن آید ار خود سرخوش
بزن بخرمن اهل محبت آتش تیز

به تیر غمزه دو چشمم بدوخت همچون باز — که دیده می نکنم جز بروی خوبش باز
فریب عالم فانی مخور که طایر جان — به آشیان بقا زین قفس کند پرواز
بشکر آنکه جهانت بکام می‌باشد — ز لطف خاطر نومید خستگان بنواز
همیشه نعمت گیتی میسرت نشود — مدام بخت مساعد نباشدت دمساز
ترا که روز بعشرت گذشت و شب بطرب — ز روز من چه خبر داری و شبان دراز
مرا دلیست لبالب ز غصه لب خاموش — جهان بشورم اگر قصه کنم آغاز

چو سرخوش از بد و نیک زمانه لب بربند
خموش باش و مزن دم که نیست محرم راز

گلخنی را گلشنی نیکو نماید خار و خس — عنکبوتی را تندروی در نظر آید مگس
آنچنان کز تخت شاهی خسروی شادان بود — شادمان از بخت خود باشد شب گر عسس
چون نباشم من غمین کز همرهان ماندم جدا — چون تنالد طایری تنها اسیر اندر قفس
لرزدم پیوسته دل زین رباطی بی ثبات — گه ز آوای رحیل و گه ز غوغای جرس
نوبهار آمد نشاط و کامرانی بایدم — بی می و مطرب نشاید زندگانی زین سپس
جز خیال خوبرویان نیست در دل آرزو — جز وصال مه جبینان نیست در جانم هوس

سرخوش اندر خرمن آزادگان آتش زند
گر برآرد همچو نی از سینهٔ سوزان نفس

در کوی خرابات آ شاد ز غم دوران باش — وارسته ز محنت شو آسوده ز حرمان باش
بی وسوسهٔ زاهد بی دغدغهٔ خاطر — پیمانهٔ می در کش بر [illegible] پیمان باش
جمعیت اگر جویی از تفرقهٔ ایام — چون زلف پریشانش پیوسته پریشان باش
تحصیل سعادت را از کوی شهادت کن — مقصود حبیبان شو محسود رقیبان باش

گر گنج غنا خواهی اکسیر قناعت جو
نه چاکر خاقان شو نه بندهٔ قاآن باش
زان پیش که پر گردد پیمانهٔ ات از ایام
پیمانهٔ می درکش سرمست و غزلخوان باش
در کاخ سپنجی چند پژمرده و غمناکی
در شاخ طرب آویز خرم شو و خندان باش

سرخوش اگرت جانان خوش شد دل تو بنمود وصل
فرمان پذیر از جان دلخستهٔ هجران باش

دست رس خورشید را نبود بعطف دامنش
بسکه خوبان صف زدند انجم صفت پیرامنش
چشم مستش دل ز دست شیرمردان میبرد
تا نپنداری که راست آهوی شیرافکنش
کور شد یعقوب از بس در غم یوسف گریست
کو بشیری تا رساند مژدهٔ پیراهنش
آنکه در سودای او عمرم سراسر درگذشت
سرگران از چیست یا رب می ندانم با منش
موشکافی بین که عیسی را بچرخ چارمین
جستجو کردم سراپا پای یک سوزنش
یار سیمین بر که بی زر زاری کس نشنود
کی کند تأثیر آه سرد در دل چون آهنش
آنکه از هجرش گریبان تحمل چاک شد
سرخوش اندر بر کشیدی کاش چون پیراهنش

بر در دیر مغان مغبچهٔ دیدم دوش
که ربود از کف من دین و دل و طاقت و هوش

هم زابرو و مژه تیر و کمانی در دست
هم ز موی سیه افکنده کمندی بر دوش
گفتمش نکتهٔ از عشق بیان کن فرمود
هر چه جز طلعت معشوق از آن چشم بپوش
گفت معشوق گر از روی جفا تیغ زند
عاشق آنست که از نیش برد لذت نوش
خواهشی چند دگر زان لب شیرین کردم
کرد اشارت که خموشی ادب آمد خاموش
گفتمش تیغ زنی بر سر و گوئی که منال
گفتم آتش فکنی در دل و گوئی که مجوش

گفت سرخوش خمش افسانه مگو حیله مجو
پخته شو چند چو خامان کنی افغان و خروش

مگر که دایه فرو ریخت شهد در دهنش
بجای شیر که طعم شکر دهد سخنش
چرا ز شرم رخش جامه گل بتن ندرد
که غنچه را شده دل خون ز تنگی دهنش
بود کنار در برش چون بنفشه مشک فشان
مگر ز برگ گل آگنده اند پیرهنش

خدنگ سینهٔ عشاق ناوک نگهش / کمند گردن مشتاق زلف پرشکنش

بساط عشرت خسرو خوش است با شیرین / بلا که گر نکند تیشه آه کوهکنش

مسافری که بکوی غمت تو بار افکند / بهیچ روی دگر یاد ناید از وطنش

ز سیر باغ دل خسته را فراغ آید / که چون تو سرو چمانی نرسته از چمنش

چه پیکری است خدا را که پای مردم چشم / گه نظاره بلغزد ز صافی بدنش

بیک نظر دل ما را چرا ز کف بردی / که تا خجل کنی از زهد خشک خویشتنش

دگر ز عشق تو تا صبح ملامتم نکند / اگر غمت بنشاند شبی بروز منش

عجب مدار گر از سوز عشق سرخوش را / برون جهد پس از مرگ شعله از کفنش

اثر ز شادی و غم را نبود در دل ریش / با غمش بیخبرم من ز غم و شادی خویش

انقدر از پی روزی مده آزار بخویش / که تو را رزق مقدر برسد بی کم و بیش

از خیال لب نوشین تو شبهای فراق / میزند بر تن من هر بن موئی سر نیش

با غم عشق تو آمیخته جانهای فگار / در خم زلف تو آویخته دلهای پریش

چشم مخمور تو بر جان زند تیر بلا / لب شیرین تو ریزد نمک بر دل ریش

پیش و پس میگذرد قافلهٔ عمر ولی / کس نداند که چه آید پس ازین یا چه بپیش

خون شد از نالهٔ زارم جگر دشمن و دوست / سوخت بر حال نگارم دل بیگانه و خویش

ای توانگر به فقیر از سر نخوت منگر / گر قناعت نزده پا بسر عالم درویش

مهربانی نکند شاه ستمکار به خلق / پاسبانی چو کند گرگ بداندیش زمیش

کیش و مذهب اگر این است که ای شیخ تو راست / بعد ازین من نکنم پیروی مذهب و کیش

سرخوش از خوی بد هیچکس آزرده مباش / وانکه بد گفت تو را در حق او نیک اندیش

نصیحتی کنمت سودمند بگشا گوش / شرف اگر طلبی در جهان بدانش کوش

مزیتی که بشر را بجانور باشد / همین فضیلت علم است و عقل و دانش و هوش

نسب چه سود کسی را که نیست فضل و هنر / خوش است این نصیحت اما بگوش نکته نیوش

زطالع کج و اندوه هجر من چه خبر — ترا که بخت بکام است و یار در آغوش
چو خواهی از غم و قید جهان شوی آزاد — مقیم کوی خرابات باش و باده بنوش
بوصل دوست عجب نیست زاری عاشق — که عندلیب نگردد بفصل گل خاموش
زعشق روی تو ای گلبن لطافت و ناز — چو بلبلان شب و روزم بفغان و خروش
بزخم نیش تحمل بایدش ناچار — کسیکه میطلبد در زمانه لذت نوش

نشد زمدرسه سرخوش مرا دل حاصل
خوشا سرای مغان و صفای باده فروش

غمین مباش ز جور سپهر ای درویش — که از غم تو نگردد فلک ز عادت خویش
بنوش باده و مشنو حدیث واعظ شهر — که واقف است پس از این نفس چه آید پیش
ببرد دین و دلم آن دو طره طرار — بخست جان و تنم آن دو چشم کافر کیش
چه شورها که مرا در سراست چون فرهاد — از آن نمک که ز شیرین لبی است بر دل ریش
نصیحتم مکن ای خواجه در غم عشقش — که نیست در سر من عقل مصلحت اندیش

بعیش و نوش جهان زینهار غره مشو — که عیش آن همه طیش است و نوش آن همه نیش
اجل رها نکند آستین شاه و گدا — قضا امان ندهد بر توانگر و درویش
ز انعکاس صدا این دقیقه خوش دریاب — که هرچه میشنوی گفت تست بی کم و بیش

دل از خیال تو حاشا که برکند سرخوش
زبیم جور رقیب و جفای بد اندیش

سخت بیمار شدم از نگه بیمارش — ترسم آخر بقیامت بکشد دیدارش
گرچه آزار دل خلق جهانی طلبد — هیچ دل نیست که جوید نفسی آزارش
یارب از چیست که در میکده غم راه نیافت — مگر از خاک بهشت است گل دیوارش
غافل از شعبده چرخ ستمکار مباش — که بود تشنه بخون ثابت و هم سیارش
ساعتی گر شود ایام تو را رام فناز — گرم تا شام نمانده است کسی بازارش
همچو منصور شود زیب سر دار سرت — پیش نامحرم اگر فاش کنی اسرارش
شیخ گز وسوسه جام می رندان شکند — ترسم آخر گرو باده رود دستارش

طوطی طبع مرا پرورش از قند بود
کاین همه شهد و شکر میچکد از منقارش

جام می نوش و مخور غصهٔ بیجا سرخوش
تا جهان بود چنین بود بما زقارش

فغان زان زلف حلقه حلقه بر دوش
که کرده عالمی را حلقه در گوش

بجز زنجیر زلف آن پریوش
ندیده هیچکس جادو زره پوش

شب و روزم بسوی آسمان دست
که تا دستی کشم با وی در آغوش

سخن گویان بوصفش مات و حیران
سمن رویان ز حسنش مست و مدهوش

خضر گر دیدی آن لعل روان بخش
نمودی چشمهٔ حیوان فراموش

شراب پخته خامان را نشاید
مده جز پخته را کافتاده از جوش

بیا مطرب سرودی تازه کن ساز
برو واعظ دگر بیهوده مخروش

نیازت میکنم جان گرامی
بمن زین بیش ای جان ناز مفروش

کنون سرخوش بشادی بگذران عمر
چه سود از ذکر یار و قصهٔ دوش

زاهد و صومعه و سبحهٔ صد دانهٔ خویش
من و جام می و وصل رخ جانانهٔ خویش

شیخ از باده دهد توبهٔ بیهوده مرا
من به پیمان نکشم دست ز پیمانهٔ خویش

عشق لیلی وشیم شیفته چون مجنون کرد
تا چه آید بسرم از دل دیوانهٔ خویش

گر وفا عادت معشوق نبودست چرا
شمع گریان بود از حالت پروانهٔ خویش

با تو پیوستم و از قید دو عالم رستم
بس شرف دارم ازین همت مردانهٔ خویش

غوطه ور آمده در لجهٔ خون مردم چشم
تا بدست آورد آن گوهر یکدانهٔ خویش

کنج درویشیم و گنج قناعت حاصل
شکر بادارم ازین طالع شاهانهٔ خویش

ای دل از خاطر آسوده بعالم طلبی
پای بیرون منه از گوشهٔ کاشانهٔ خویش

عندلیبان قفس با سیر گلستان خوش باد
جغد را باز گذارید بویرانهٔ خویش

ساقیا در ده از آن می که ز شادی فکنم
بر فلک غلغله از نعرهٔ مستانهٔ خویش

هر کسی خاطر خود را بمقامی خوش دید
زاهد و صومعه و سرخوش و میخانهٔ خویش

من نمیگویم چو مجنون بیخود و دیوانه باش
چون ببرم دست ره بر روی خود بیگانه باش

یادم از تیر تو چون تیر نی منصور وار
از برای دادن جان چابک و مردانه باش

در بیابد دل ز دست و هوشت از سر سر برد
با خبر از فتنه آن نرگس مستانه باش

در هوای دانه خال از خطش ایمن مشو
بنگر اول دام و آنگه در خیال دانه باش

یا ز شمع عارضش چشم طمع ای دل بپوش
یا که بی پروا بجان بازی تو چون پروانه باش

از طواف خانه گل حل مشکل کی شود
چشم دل بگشا و در تحصیل صاحبخانه باش

چند سرخوش بر سر پیمانه پیمان بشکنی
یا به پیمان سر بنه یا بر سر پیمانه باش

دیده ام هرگز نگردد سیر از سیر جمالش
هر چه افزون بینمش افزون شود شوق وصالش

جلوه آن قامت موزون که باد از چشم بد دور
وه چه خوش بودی نبودی تا قیامت گر زوالش

در نظر سهل آمد اول با رکار عشق بازی
چون گرفتار آمدم دیدم که مشکل شد ملالش

خونم از دل گر بریزد غمزه خونخوار جانان
از دل و جان میکنم چون دل خود را خلاصش

آنکه عمری از غم هجران ملولم داشت یارب
تا ابد هرگز مبادا از غم دوران ملالش

من نه آن باشم که گردم شاد و بی یادش زمانی
حاش لله گر کنم آنی تغافل از خیالش

سرخوش و کوی مغان و جام می آلوده زاهد
بر تو ارزانی کنار کوثر و آب زلالش

هر که ورزد بخط و خال نکویان اخلاص
دیگرش نبود از این دانه و این دام خلاص

چشم فتان تو خونها کند از هر نگهی
گوئیا نبودش اندیشه دیوان قصاص

به چمن مژده ز وصل تو مگر داد نسیم
که شده لاله قدح بخش و صنوبر رقاص

نشکند قدر گهر سنگی اگر بشکندش
جام هرگز نبرد صرفه ز بدگوی خواص

ناامیدم مکن از دایره رحمت خویش
زانکه ما را نبود جز سر کوی تو مناص

جام می با دم عیسی مگر آمیخته اند
که دل مرده ما زنده نماید بخواص

حیرت از شعبده چشم تو دارد سرخوش
که دل از وسوسه چون صید کند باد و خواص

گر کُشی ور بر دو عشم ور بری بادو عرض
حکم بهر چه میکنی طاعت امر تست فرض

محنت قرض میکند پشت یلان روزگار — نکبت فقرم از آن شد به که شوم چار قرض
مایلی از دهان وی قصه سرائی ای حکیم — فکر مهندسی در آن ره هنر بطول و عرض
ای که ز کبر آسمان در نظرت بود حقیر — باش که تا زمانه ات خاک کند بزیر ارض

شرح غم تو میکند سرخوش خسته دل بیان
قصهٔ حال بیکسان تا که رساندت بعرض

نقطهٔ خال عارضش وه چه نکوست گرد خط — جلوهٔ خط فزون شود چونکه فزودیش نقط
جز هوای کوی او مرغ دلم نمی پرد — پیک دیار آشنا راه نمیکند غلط
در خور آتش غمش طبع سمندری سزد — چند در آب میزنی لاف شناوری چو بط
کشتی صبر بشکند عاقبتم ز موج اشک — بسکه ز دیده ام رود سیل سرشک همچو شط
خط مبارکش بود مایهٔ افتخار من — گر بنویسدم سلام از نظرستدم سقط

قرب حضور بایدت شیوهٔ راستی گزین — بندهٔ بیگناه را خواجه نراند از سخط

روز نشاط و خرمی مغتنم است سرخوشا
غصهٔ دل فزون مکن قصه مگوی زین نمط

مکن ملامتم از عشق گلرخان واعظ — مزن بجان من آتش از این بیان واعظ
تو و شراب طهور و قصور و حور بهشت — من و نگار رومی و کنج بوستان واعظ
ریا مورز و بسالوس راه خلق مزن — برو بترس ز خلاق غیب دان واعظ
بواعظان ریائی است روی این گفتار — که بیخبر ز خدا هست آنچنان واعظ

بدین فسانه و افسون چه خواهی از سرخوش
فریب تو نخورد رند نکته دان واعظ

شدم ملول از این روزگار و این اوضاع — که سر بسر همه قهر است و مکر و کین و نزاع
مجوی از این چمن نیلی شراب عیش و طرب — که باده اش همه درد نشئه خمار و صداع
بروز حشر که پاداش نیک و بد بخشند — چگونه صرفه برم من بدین قلیل متاع

حدیث دوزخ و محشر که خلق میگویند / نمونه‌ایست ز شام فراق و صبح وداع

نظر بدین رخ رویت چگونه تاب آرد / که آفتاب کند خیره چشم را ز شعاع

عبث بصید من ای شیخ تار حیله متن / که در مصاف مگس هست عنکبوت شجاع

بخوان ز گفته سرخوش تو این غزل مطرب / کزین سرود شود زنده جان اهل سماع

چو غنچه با دل خونین و سینه پر داغ / مرا شکفته نشد خاطر غمین زین باغ

سموم قهر فلک بین که ناگهان بود / گل مراد ز دستم نهاد بر دل داغ

تو را چه راحت ازین بزم از چنین ساقی / که منتش بخر از زهر جانگزا بایاغ

بدین رباط منه دل که نیست جای درنگ / وزین بساط مجو عیش و خرمی و فراغ

دلم پر آتش و چشمم پر آب همچون شمع / درون پر اخگر و دودم ز سر چو چراغ

مراست منطق شیرین و فصیح چون طوطی / ز بخت تیره شدم گرچه همقفس با زاغ

بیان سر معانی است گفته سرخوش / که از زبان خرد خامه میکند بلاغ

در سر کویت ای صنم چون مژه‌ات کشیده صف / غمزدگان خسته دل چشم براه و جان بکف

گر همه تیغ میکشی سینه نمایمت سپر / ور همه تیر میزنی دیده نمایمت هدف

تا که بکوی دلبران بار فکند خاطرم / راه امید بسته شد بر رخ من ز هر طرف

گر دل و جان طلب کند دلبر نازپرورم / دل دهمش بصد شرف جان دهمش بصد شعف

تا که میسرت شود جام می و بتی جوان / دست مکش از آن رها دامن این مده ز کف

بی خط سبز دلستان پا ننهم ببوستان / خوش نکنم خیال خود چون حیوان بهر علف

نقد حیات را عبث صرف هوا چه میکنی / در سر آرزو مکن عمر عزیز را تلف

شحنه شهر میکند خدمت ما بجان و دل / مطرب بزم میزند قصه ما بچنگ و دف

مست و خرابم و خجل خسته درون شکسته دل / کیست ز خیل عاشقان در خور اینهمه شرف

چون سرو کار سرخوشا روز جزاست با خدا / باک مدار از خطا باده بنوش و لاتخف

برآن سرم که اگر همرهی کند توفیق
دمی بسر نبرم بی می و رفیق شفیق

روا بود که دهی نقد جان بقیمت می
سزا بود که کنی جان و دل نثار رفیق

مرا که خرقهٔ تقوی است رهن باده چه غم
گزین زیان ببرم سودها علی التحقیق

ز شوق لعل لبت گر نیم ربوده توان
ز دیده میچکدم خون دل برنگ عقیق

بیاد زلف تو شب تا بصبح بیدارم
ربوده خواب خوش از چشم این خیال دقیق

مباش غره بدین پنجروزه نوبت عمر
که یک بیک همه رفتند هم بدان طریق

ز باده توبه سرخوش بود محال که عقل
بدین تصور بیجا نمیکند تصدیق

ز جان دمار برآورد روزگار فراق
شکست پشت تحمل مرا ز بار فراق

ز خاک رهگذرم فرق کس نیارد گرد
نشسته بر سر و دوشم ز بس غبار فراق

چه آتشی که نیفروخت در دلم هجران
چه شعله که بجانم نزد شرار فراق

شکسته دل تری از من مجو بوادی غم
ز من فگارتری نیست در دیار فراق

بگفت سرخوش و هرکس شنید گفت آمین
خدا کند که نگردد کسی دچار فراق

جمال وی نتوان دید جز بدیدهٔ پاک
که پاک دل کند این نکتهٔ لطیف ادراک

کنون که گردش ساغر چرا نباشم خوش
که دور ما بسر آید ز گردش افلاک

من آن زمان در تقوی بروی خود بستم
که دیده باز نمودم بروی دختر تاک

چو خاک پست شدم سایه بر سرم نفکند
ازین سپس چکنم گر بسر نریزم خاک

بغیر پاسخ تلخش که هیچ قند نبود
کسی ندید که طعم شکر دهد تریاک

بروزگار ستمکار دل منه زنهار
که عاقبت شوی از جور روزگار هلاک

چو سرخوشت نبود بندهٔ وفاکیشی
مشو ملول ازو بی سبب جعلت فداک

ز آینهٔ دل چو زدودیم زنگ
عکس رخ یار برافروخت رنگ

پیش تو شرمنده نکویان روم
از تو خجل ماه رخان فرنگ

سرو که دیده است بدین آب و تاب — گل که شنیده است بدین بوی و رنگ

مردم چشمت پی تاراج دل — تیر و کمان زابرو و مژگان بجنگ

عشق تو در هر سری افکنده شور — عقل و دل و دین شده نام و ننگ

کیست هم آغوش تو هنگام صلح — کیست هم آورد تو هنگام جنگ

چند کنی از پی صیدم شتاب — چند کنی در پی قتلم درنگ

هست برت صاف تر از آینه — هست دلت سخت تر از خاره سنگ

تا دهن تنگ تو سرخوش بدید — چون دهنت شد دلش از غصه تنگ

رموز عشق چه داند مدرس معقول — بیا و درس جنون یاد گیر از بهلول

بتیغ وی سر و جان دادم و سرافرازم — چه قاتلی است که شاکر بود از و مقتول

ترا بجمع دیوانگان عشق چه کار — مکن حکیم درین حلقه قصه از معقول

بحسن خلق توان برد دل نه حسن جمال — که نزد اهل نظر خلق خوش بود مقبول

بصدق کوش اگر وصل دوست میجوئی — بدین وسیله مگر رهبری بکوی وصول

بیا بترک هوس کوش و جام عشرت نوش — گزین جهان نرسد آرزوی کس بحصول

صفای قلب چو سرخوش ز بزم رندان جو — مشو فریفته مکر واعظان فضول

دل از غم زار و من زار از غم دل — شده کار من و دل هر دو مشکل

نه دلداری که برباید دل از من — نه غمخواری که بزداید غم از دل

وطن با قدسیانم بود در عرش — که آوردم درین ویرانه منزل

جهان مار است خصم حیلت اندوز — ز جان ما بر عدوی خویش مایل

بناچار از جهان چون بایدت رفت — ندارد غصه و افسوس حاصل

ازین ویران سرا بردار خرگه — وزین ویران بنا بربند محمل

عبث خواهی وفا از دور گیتی — چه میجوئی شفا از زهر قاتل

سبکباران همه در ره نوردی — تو با بار گران افتاده غافل

بشادی می خور و سرخوش مخور غم
که غم خوردن نباشد کار عاقل

در هیچکس نباشد این حسن و این خصایل — حیران این جمالم مدهوش این شمایل
کوشش چه سود بخشد با این کشش که داری — جان سوی تست راغب دل سوی تست مایل
دعوی فضل و دانش با عشق از فضولی است — چون عشق جلوه گر شد باطل شود فضایل
مشتاق وصل جانان اندیشه اش ز جان نیست — جان چیست تا که گردد در آن میانه حایل
تا از معلم عشق درس جنون نگیری — جانت نگردد آگه از درک این مسایل
چون با نیازمندی سوی تو رو نیارم — ای کعبهٔ خلایق وی قبلهٔ قبایل
با آنکه از جفایت عمری است دلفگارم — مهرت نگشت ضایع عشقت نگشت زایل
از دل ترا هوادار باشم بصد وسائط — از جان ترا طلبکار باشم بصد وسایل

سرخوش سر از شرافت بر اوج چرخ ساید
در گردن تو گردد دستش اگر حمایل

ایشوخ پریچهرهٔ پاکیزه خصایل — در وصف تو حیرانم و آن شکل و شمایل
حاشا که چو روی تو ببینند جمالی — گر در همه آفاق بگردند مقابل
در مهر تو آسوده ام از نقل براهین — در عشق تو مستغنیم از ذکر دلایل
بردار حجاب از رخ و بگذار که بینند — صاحب نظران روی تو بی حاجب و حایل
در کوی تو کس راه نجوید بوسایط — بر وصل تو کس دست نیابد بوسایل
گر سر برود در سر سودای تو لیکن — از لوح ضمیرم نشود عشق تو زایل
محتاج یکی بوسه ام از آن لب شیرین — مپسند که غمگین رود از کوی تو سائل
در نزد تو سودی نکند دعوی دانش — پیش تو فضولی بود اظهار فضایل
دلهای نکویان همه در عشق تو مفتون — جانهای عزیزان همه در مهر تو مایل
ایشیخ بیا مسئلهٔ عشق بیاموز — تا آنکه شوی باخبر از درک مسائل

از همت رندان طلب این فیض چو سرخوش
کاین علم نه علمی است که گنجد برسائل

ای صورت زیبایت زینت ده هر محفل / کی میشود از وصلت کام دل ما حاصل
در پای تو جان دادن بسیار بود آسان / از دست تو جان بردن بسیار بود مشکل
خواهم که فدا سازم جان در قدم جانان / گر زانکه قبول افتد این هدیهٔ ناقابل
غافل نشود جانا یک لحظه دل از یادت / گر زانکه تو میباشی از حال دلم غافل
ای ناصح خیراندیش بگذار مرا با خویش / من غرقهٔ بحر غم آسوده تو در ساحل
تا چند دهی پندم تا چند نهی بندم / حاشا که بدین تدبیر دیوانه شود عاقل
دل خسته و محزونم آشفته و مفتونم / سرگشته و مجنونم بی حوصله و بیدل
در راه وفای تو عمری بهوای تو / با جور و جفای تو گردم بعبث باطل
گر زهر تو نوشاند خدمت کنم از ساقی / ور تیغ تو افشاند منت کشم از قاتل
هر جا که حریفان را آسایشی و عیشی است / افسانهٔ ما باشد آرایش آن محفل

پروانه صفت سرخوش دلسوز دو جان بازد
چون شمع برافروزی گر چهره تو بی حایل

نه دل کناره ز غم جو بدو نه غم از دل / علاج درد دل عاشقان بود مشکل
ز عشق رتبت خاصی که یافتم این است / به پیش یار شدم خوار و نزد خلق خجل
بلا بسی رسدم بر سر بلا هر دم / مگر بلا شده مخصوص جان من نازل
زمانه گر کندم خاک رهگذاری دوست / گمان مدار که عشقت ز دل شود زایل
کدام کس که تو را نیست واله و مفتون / کدام دل که تو را نیست شایق و مایل
ز تیغ روی نتابم اگر تو ای سیاف / ز جان دریغ ندارم اگر تویی قاتل
فلک بکار کین است و ما بدو واله / اجل بقصد هلاک است و ما از و غافل
غریق بحر عمیقی شدم که کشتی نوح / گرم سفینه بود نا امیدم از ساحل

بر آتش دل سرخوش ز می فشان آبی
که غیر باده نشوید غبار غم از دل

نه مرا شوق بهشت است و نه پروای جحیم / به تولای تو فارغ دلم از نار و نعیم
چند زاندازه برون دولت گیتی طلبی / پای هرگز نکش الخواجه فراتر ز گلیم

پشت پا گر بدو عالم زند الحق که نبرد — آنکه در خاک سر کوی تو گردید مقیم
نگشاید گره از پای دلم دست خرد — مشکل حال مرا حل نکند فکر حکیم
فصل گل گشت و بهار آمد و هنگام نشاط — ساقیا تازه کن از ساغر می عهد قدیم
سخره بر من چکند صیرفی از روی محک — طعنه بر من چه زند مدعی از طبع ضخیم
زانکه این نقد نه نقدی است که گیرند عیار — زانکه این طبع نه طبعی است که خوانند عقیم
غیر موسی که برآرد ید بیضا از جیب — عیسی باید تا زنده کند عظم رمیم
می مطبوع کهن از کف معشوق جوان — چون غریب نخورم گرچه گناهی است عظیم

با عطایش ز خطا باک ندارد سرخوش
از گنه غم نخورد با کرم رب کریم

قتیل خنجر مژگان لعبتان نکویم — اسیر سلسلهٔ شاهدان سلسله مویم
چه داغها که مرا بر دل است از غم عشقش — چرا چو نی نخروشم چرا چو نار نمویم
ز دست دیده و دل فاش گشت راز نهانم — بر آن سرم که بدشمن حدیث دوست نگویم

غریب و خسته و گم کرده راه و بیکس و زارم — کجاست خضر رهی تا برد بدان سر کویم
مرا چه باک ز رشتی که دیده شحنه مکرر — بدست شیشه و جامم بدوش خم و سبویم
بگفتمش ز چه جستی دل آگهی بچه رستی — اشاره کرد بچشم بغمزه گفت بمویم

علی الدوام چو سرخوش بهر بهانه که باشد
حدیث عشق تو گویم طریق وصل تو پویم

دوش از مسجد و منبر سوی میخانه شدم — عهد و پیمان بشکستم سر پیمانه شدم
بی سبب راه جنون من نگرفتم در پیش — از پی سلسلهٔ موی تو دیوانه شدم
بی جهت بر سر آتش نگشودم پر و بال — شمع رخسار ترا دیدم و پروانه شدم
ره ندادم بر خویش ز بیگانه و خویش — یار تا با تو شدم از همه بیگانه شدم
جای در خیل گدایان درش دادم را — تا سرافراز بدین منصب شاهانه شدم
عقل و دانش ز من خسته ندارید طمع — کاندر آفاق بدیوانگی افسانه شدم
گرچه دیوانه بدم سرخوش از این پیش ولیک — تا بمیخانه شدم عاقل و فرزانه شدم

زآتش عشق پخته گردد خام
رهد از قید ننگ و از غم نام

از پی طوف کعبهٔ کویش — عاشقان جمله بسته اند احرام
هوس خال عارضش بنما — کاشکار است دانه پنهان دام
شده با روی و موی او بیزار — کافر از کفر و مسلم از اسلام
مطربا چنگ زن که در چنگ — ساقیا خیز و ریز باده بجام
چون ز آغاز مستقیم از حق — هم بحق ملحقیم در انجام
محفل عشق جای خاصان است — نه مقام عوام کالانعام
هر که در وی نه شور شیرینی است — مبتلا به علت سرسام

سرخوش از این سرود روحانی
عارفان را ز دل ببرد آرام

کرده روشن آتشی سودای عشقت در ضمیرم — تا قیامت گر بسوزم نیست زین آتش گریزم

گر کشی بر پای دارم بندهٔ خدمتگذارم — ور کشی با تیغ و تیرم چاکری منت پذیرم
پس چرا دستم نمیگیری کنون کز پا فتادم — ای که میگفتی ز پا افتادگان را دستگیرم
پنجه با سر پنجهات ای شوخ نتوانم فکندن — زانکه بازوی تو از فولاد و من مشتی خمیرم
تا هوای کعبهٔ کوی تو دست آویز جان شد — زیر پا خار مغیلان کی بپایان گشت حریرم
چشم از رویت نپوشم دل ز مویت بر نتابم — گر نهی بر پای بندم ور زنی بر سینه تیرم
ننگ آید ز جاهانم گرچه بس بی نام و ننگم — عار آید از شهانم گرچه درویشی فقیرم
فارغ از تاج کیانی گشته با پشمین کلاهی — قانع از برد یمانی گشته با فرشی حصیرم

گویمت سرخوش چرا در نوجوانی پیر گشتی
چون کنم عشق جوانان در جوانی کرده پیرم

عشق خوبان آتش است و من در آن آتش خلیلم — آتشم بر جان بیان آتشین اینک دلیلم
بر خلیل آذر ار شد آذر نمرود گلشن — بر من آن آذر چه خواهد شد که باشد از خلیلم
از سبیل عشق هرگز می نتابم روی را — میفریبی تا بجنبد از ذکر خلد و سلسبیلم

مهر بود ای کسی و آدم که در بزم حضورش ... می نیابد ره بود پیغامبر گر جبرئیلم

قصه مژگان و تیر غمزه اش با من بگویید ... من ازین خنجر هلاکم من ازین پیکان قتیلم

لعل لب بگشای تا معلوم گردد سر مکتوم ... نکته فرمای و فارغ کن ز قید قال و قیلم

یار ها از بند غم کن یا خلاص از قید جانم ... ای طبیب خسته حالان رحم بر حال علیلم

خسروی شیرین زبانم منکه در عشقت زبونم ... خواجه آزادگانم منکه از جورت ذلیلم

آنچنان کز حسن و خوبی نیست در عالم نظیرت ... همچنان در وصف حسنت نیست در عالم عدیلم

نظم را طرز ملاحت گرچه ختم آمد بسرخوش ... با چنین نطق فصاحت من در اوصافت کلیلم

ای ابر کرم رحمی من تشنه بارانم ... وی بحر عطا موجی من خسته عطشانم

در عشق تو ای لیلی کت نیست بتا مثلی ... سرگشته تر از مجنون در کوه و بیابانم

ای ساقی گلرخ زیبا وی شاهد رعنا ... پیمانه مرا پیما کاسوده ز پیمانم

با چنگ و نی و می ده بر یاد لب وی ده ... رندانه بیابی ده چون مست و غزلخوانم

گرمستم و بیخویشم از نشئه خندیشم ... چون محتسب افکنده است صد بار بزندانم

در خواب شبی دیدم گیسوی پریشانش ... زان خواب پریشان من چون طره پریشانم

ای پیکر روحانی وی جلوه سبحانی ... در وصف تو من ماتم در مدح تو حیرانم

در عشق تو مشهورم و زروی تو مهجورم ... دل خسته و رنجورم افسرده و پژمانم

کردم اگر از جورت من شکوه بیجائی ... زان کرده گنه کارم زان گفته پشیمانم

واعظ اگر از عشقش دانی سخنی برگو ... کافسانه و افسون من افزون ز تو میدانم

شیرین سخن سرخوش شورد گری دارد ... گر فهم سخن داری دانی که سخندانم

بحر غم را کشتی از ساغر بکار افکنده ایم ... رخت از گرداب محنت بر کنار افکنده ایم

گنبد مینا بحسرت بنگرد در بزم ما ... تا ز مینا می بجام زرنگار افکنده ایم

هر چه با زاهد سخن گفتیم در اسرار عشق ... تخم دانش در زمین شوره زار افکنده ایم

تا بآب می ز دل شستیم زنگ اعتبار ... آتش اندر جان اهل اعتبار افکنده ایم

در نظرها سخت بی قدریم همچون آب چشم / خویش را از چشم خلق روزگار افکنده‌ایم

در دهان اژدها از جاهلی بردیم دست / پنجه تا در حلقهٔ گیسوی یار افکنده‌ایم

گفتمش خوش میچمی در بوستان خندید و گفت / سایه بر فرق سرو جویبار افکنده‌ایم

همرهان رفتند سرخوش ما چرا باصید آمد / اندرین ویرانه چون دیوانه بار افکنده‌ایم

یاد زلف خم بر پریشانی نیارد در دلم / زان پریشان حالی و سرگشتگی ایامم

وعده‌ام دادی شبی وز آوری با من هنوز / روز و شب در انتظار این خیال باطلم

سر بسودای غمت دادم ولی دارم یقین / زین تجارت جز زیان سودی نگردد حاصلم

فرقهٔ دیوانه خوانندم گروهی عقل‌باز / عاقلان دانند من در هر فنونی کاملم

یکجهان شور افکنم اندر غمت فریاد وای / گر نگردد لطفت ای شیرین شمایل شاملم

میکشم زار زبون لاغرتنی بار فراق / گر امید وصل رویت زین تحمل غافلم

ای بت خورشید منظر یکشبی مانند روز / بر فروز از روی همچون ماه تابان محفلم

یارب اندر لجهٔ غم آبم از سر درگذشت / کیست تا بیرون برد زین ورطه سوی ساحلم

راه بیرون رفتنم زین بند میباشد محال / گرچه مرغی زیرکم پابست دامی مشکلم

نام نیک ار بایدت با زشت نامان کم نشین / کاین بیان نیک را از نکته‌سنجان ناقلم

با دل پرخون که سرخوش دارد از آسیب عشق / نی عجب گر بعد مردن گل بروید از گلم

مکن ملامت اگر بیدل و پریشانم / که مبتلا بغم روزگار هجرانم

مرا خیال جدائی نبود از تو ولی / امید بود ز کوی تو رو نگردانم

بعهد خود چو وفا عاقبت نمیکردی / چرا نگفتی از اول که سست پیمانم

بیا بحال من زار رحمتی فرما / که دل شکسته افسرده حال پژمانم

مرا چه جان عزیزی بتن یقین دارم / ز دوریت برود یا نه من نه تن جانم

بیا و ترک عزیمت کن و حذر فرما / ازین سفر که رود سیل خون ز مژگانم

امید نیست ز دوران دگر مرا سرخوش / بخوشدلی نظر افتد بروی یارانم

عجب دارم که با این محنت و غم
مرا خواهند یاران شاد و خرم

صمد جویان بکار دین پرستی / من از عشق صنم با کفر توام
مرا باشد ولی چون زلف یار شوخ / سیه روز و پریشان حال و درهم
توانم شرح دادن غصهٔ دل / ولیکن می نیابم گوش محرم
خدا داند که مهرت در درونم / بود چون جان درون جسم مدغم
اگر با من ترا سست است پیمان / مرا با تست عهدی سخت محکم
نه تنها من شدم پابست عشقت / جهانی در تو دل بستند و منهم

محبت سرخوش از پروانه آموز
بجان آتش بر افروز و مزن دم

بکوی میکده این بار اگر فتد گذرم / ز پای خم نکشم رخت تا که جان سپرم
خبر ز نیک و بد روزگار نیست مرا / که من ز عشق جمالش ز خویش بیخبرم

زهجر لاله رخی تا بصبح من همه شب / به آه و ناله هم آواز بلبل سحرم
اگرچه کنج قفس جای آرمیدن نیست / ولی چه چاره که من طایر شکسته پرم
مکن ز غصهٔ فرهاد تلخ کام سخن / که من بقصهٔ شیرین فسانه چون شکرم
چو نیست حاصل عالم بغیر محنت و غم / چگونه باده ننوشم بجای غم نخورم
ز نور دیده مرا در نظر عزیز تری / چو آب دیده بخواری مفکن از نظرم
ز آب می نشود آتش درون خاموش / که هرچه میکشم از این شراب تشنه ترم

مکن ملامت سرخوش بعاشقی ناصح
که عقل و تجربه در خویش هست آنقدرم

ما بجای محنت و غم باده در غم خوریم / تا می در غم بود دیوانه ایم ار غم خوریم
دوستان گویند کم خور می که گردد عمر طی / طی شود این عمر کوته گر فزون یا کم خوریم
باده با غم غم فزاید با نشاط آرد نشاط / پس همان خوشتر که ما با خاطر خرم خوریم
روزگار از هستی ما چون دمادم کم کند / ما فزون بازیم مستی جام می دمادم خوریم

رشتهٔ جمعیت ما آخر از هم بگسلد / تا ز هم نگسسته هان برخیز می با هم خوریم

خودپسند ار بود گر غم غم خویش است و بس / ما جهانی دوستداریم و غم عالم خوریم

نام جم از جام سرخوش شهرهٔ آفاق شد / خیز و می در جام افکن تا بیاد جم خوریم

فغان ز دست پری پیکران سیم اندام / که غیر محنت و غم کس ندید ز ایشان کام

وفا مجوی از ایشان که خیل مه رویان / نمیکنند بکاری بجز جفا اقدام

نهاده اند دل آرام نام خویش ولی / نه دل بجای گذارند و نی بدل آرام

بکویشان قدمی هر که رفت شد رسوا / ز عشقشان سخنی هر که گفت شد بدنام

عجب که با همهٔ این جفا و بیمهری / درون جان و دل خلق میکنند مقام

یکی منم که ز سودای عشق مه روئی / بناله شام رسانم بصبح و صبح بشام

نه قدرتی که برویش نظر نمایم سیر / نه قوتی که ز کویش برون گذارم گام

بخدمت ار بگرایم ستم دهد پاداش / دعا اگر بنمایم عوض دهد دشنام

مکن شکایت آن شوخ بیوفا سرخوش / که این جفا بتو آید ز بخت بد فرجام

مخوان ای باغبان دیگر بسیر باغ و بستانم / که من با یاد آن سیب زنخ وان نار پستانم

ترا چون خواجگان با شفقت گر بما باشد / منت چون بندگان از جان مطیع حکم و فرمانم

ز عشق عافیت سوزم شررها در درون باشد / که گر آهی کشم از دل جهانی را بسوزانم

من ار دیوانه‌ام لیکن بچشم عقل فرزانه / وگر باور نمیداری نظر بگشا بدیوانم

برآرم ز آستین هر دم چو موسی صد ید بیضا / شبی افتد اگر در دست آن چاک گریبانم

الا ای موی شبگین گر زنی نیشم بجان شاید / که تو چون مار بکینی و من چون طفل نادانم

از آن پیمانهٔ پیمان شکن ساقی مرا پیما / که تا اکنون دو صد ره بیشتر بشکسته پیمانم

بیارم باده روشن صاف خود پنهان کنم عشقش / که چون آئینه بنماید بهر کس راز پنهانم

مگو در حلقهٔ ما قصهٔ زلف پریشانش / خدا را رحمتی آور بدین حال پریشانم

دوای درد خود بیجا چرا از دیگران جویم / که هم دردم ز جانان است و هم او است درمانم

نه تنها آتش هجران شرر در جان سرکش زد
که سیل اشک هم از بیخ و بن برکند بنیانم

ای دوست ز هجر تو بلب آمده جانم
باز آی که تا در قدمت جان بفشانم

پروانه سرم با تو شبی گر بسر آید
چون صبح شود خلق ببینند جوانم

روزم به تعب بگذرد و شب به تحیر
دور از تو عجب روز و شبی میگذرانم

گر تو نکنی ترک جفا تا بتوانی
من هم نکنم ترک وفا تا بتوانم

غیرت بدل و جان من آتش زند از رشک
جز نام تو حرفی گذرد گر بزبانم

عشق آمد و بگرفت سراپای وجودم
سیل آمد و بگذشت ز سر آب روانم

از باد صبا دوش گرفتم خبر دل
گیسوی پریشان تو را داد نشانم

در کوی تو گر از همه گمنام ترم من
در عشق تو مشهور همه ملک جهانم

بلبل بفغان آمده از شور کلامم
طوطی سخن آموخته از شهد بیانم

گر خسرو شیرین دهنانی تو درین عهد
در عهد تو من خسرو شیرین سخنانم

بیچاره بود سرخوش و بیچاره تر از وی
همسایه که شبها نشکیبد ز فغانم

از چمن خوشبو همی آید نسیم
شد مشام جان معطر زین شمیم

چون گلستان ارم گردیده باغ
بوستان مانند جنات نعیم

بعد ازین بی باده نتوان زیستن
خیز و در ده ساغر می ای ندیم

سیم و زر آمد برای صرف عمر
چند سازی عمر صرف زر و سیم

راستی کن پیشه گر جوئی نجات
این بود اصل صراط مستقیم

یاد باد آن مهربانیهای پیش
ای خوشا آن دوستیهای قدیم

می خور و سرخوش میندیش از گنه
با عنایات خداوند کریم

مکن منع دلم گر ناله چون مرغ چمن دارم
که از عشقت دلی پرخون چو گل در پیرهن دارم

بهار و یار و تار و طرف گلزار و می صافی
بنازم ایزد از این مجموعه عیشی که من دارم

زلال چشمهٔ حیوان تو را ای خضر ارزانی
که من لعل لب جانبخش جانان در دهن دارم

چنان با یادت ای صیاد در کنج قفس شادم
که گوئی در میان گلشن مینو وطن دارم

گر آن سرو سهی بالا شبی آید در آغوشم
چه منتها که از بخت بلند خویشتن دارم

ز هجر روی یوسف طلعتی با چشم خون پالا
چو یعقوب حزین جا گوشهٔ بیت الحزن دارم

به پیمان زاهد از پیمانه منعم میکند لیکن
خلاف حکم زاهد شاهد پیمان شکن دارم

ز رویت بر ندارم چشم تا نور است در چشمم
ز کویت پای نگذارم برون تا جان به تن دارم

سخن راند چو طوطی تا بهمای طبع مطبوعم
دگر سرخوش چه غم از طعنهٔ زاغ و زغن دارم

ما بسر کوی وفا حاضریم
هر چه رود بر سر ما شاکریم

قبلهٔ دیدار تو را ساجدیم
کعبهٔ رخسار تو را زائریم

جز تو نخواهیم اگر ساکنیم
جز تو نجوئیم اگر ساریم

هم بجفای تو همه خوشدلیم
هم به بلای تو همه صابریم

نادره دهری اگر در جمال
در طلب عشق تو ما نادریم

با همه قدرت طبع و هنر
در صفت حسن رخت قاصریم

ای مه بمهر ز سرخوش اگر
جان طلبی از دل و جان حاضریم

غیر از حدیث عشق سخن سر نمیکنم
جز ذکر دوست قصهٔ دیگر نمیکنم

خونم بریز و غم مخور از روز داوری
هرگز شکایت از تو بداور نمیکنم

موی تو را بمشک شباهت نمیدهم
روی تو را بماه برابر نمیکنم

نسبت نمیدهم بدهان تو غنچه را
تشبیه قامتت بصنوبر نمیکنم

شیرین بود حکایت شیرین لبان ولی
پیش لبت حدیث ز شکر نمیکنم

رازوز کافتاب رخت کرده ام بچشم
شب نیست تا که دیده پر اختر نمیکنم

من گوش جز بگفتهٔ ساقی نمیدهم
من چشم جز بگردش ساغر نمیکنم

جستم ز بند صوفی و رستم ز دام شیخ
خود را اسیر این دو ستمگر نمیکنم

دام بلا ز زهد ریائی فکنده شیخ
ز آن روی رو بمسجد و منبر نمیکنم

درویشم و بکنج قناعت گرفته خو
در سر هوای شاهی و افسر نمیکنم

گفتی که خوشدلت کنم از وصل سرخوشا
حاشا که این سخن ز تو باور نمیکنم

در چمن نالهٔ بلبل بسحرگه دوشم
آنچنان گشت مؤثر که ز سر شد هوشم

بلبلی را غم گل روز و شب آرد بخروش
من شب و روز ز هجر تو چرا نخروشم

عشق میورزم و چون اشتر مستم به نشاط
با چنین بار گرانی که بود بر دوشم

آنچه از دانش و علم و هنرم بود بیاد
بیکی غمزهٔ ساقی همه شد فرموشم

فارغ از وسوسهٔ عقلم و خوشدل بجنون
پند صاحب خردان باد بود در گوشم

دین و دل صبر و سکون جمله شد از دست و کنون
در غمش من بتلف کردن جان میکوشم

دهنش را نفس بسته مرا بر دل تنگ
روز و شب غنچه صفت خون خورم و خاموشم

با چنین شعله که سوزنده که بر جان من است
دجله گر بگذرد از سر نه نشیند جوشم

سر دل فاش کند غمزهٔ غماز بتان
با دو صد پرده که بر از نهان میپوشم

بفروشم همی از خرقه ولی چون دگران
دل نبازم هم و دین بهوا نفروشم

بجز از غمزهٔ جانان نخرم عشوهٔ کس
بجز از گفتهٔ سرخوش سخنی نیوشم

با شوخ پریروئی پنهان نظری دارم
ز آن روی بشیدائی شور دگری دارم

آماده کباب از دل حاضر ز جگر بریان
از بهر سگ کویش خوش ما حضری دارم

دل گمشده از حالش آگاه نمیباشم
ای کاش یکی میگفت از وی خبری دارم

گر سینه پر داغم چون نی شرر انگیز است
با این جگر سوزان چون نی شکری دارم

مشکین نفسم چون عود دودی است عبیر آلود
پیداست که چون مجمر بر جان شرری دارم

تا زیب نظر کردم آن منظر زیبا را
کی بر گل و بر گلشن دیگر نظری دارم

از جام می وصلت خشک ار اگر کامم
از دیدهٔ خون پالا دامان تری دارم

زین وادی پر محنت بس همسفران رفتند
من نیز بصد شادی عزم سفری دارم

زان دیده فرو پوشید از ماه فلک سرخوش
کز روی دل افروزش تابان قمری دارم

خیز تا از غم ایام کناری طلبیم
دولت صحبت جان پرور یاری طلبیم

دانش بی بصران سدره معرفت است
باید از اهل نظر راه بکاری طلبیم

صید خال و خط آهو روشان چند شویم
به که همت بگماریم و شکاری طلبیم

واقف از سر محبت نبود مفتی شهر
شرح این مسئله باید ز نگاری طلبیم

فصل گل باده گلگون نتوان داد ز کف
خاصه کز دست بت لاله عذاری طلبیم

کرده تجویز طبیب خردم در همه حال
ساغری گر ز پی دفع خماری طلبیم

از پی روشنی دیده مجروح پر آب
باید از خاک در دوست غباری طلبیم

زین خسیسان گدا طبع نیاید کاری
حاجت دل مگر از شاهسواری طلبیم

چاره هجر فقط سوختن و ساختن است
سرخوش آن به ز خدا صبر و قراری طلبیم

من دیوانه عجب فکر محالی دارم
کز چنین دوست تمنای وصالی دارم

نقش روی تو بدل آورده و گرم گله‌ام
با خیال تو عجب صحبت حالی دارم

تا جمال تو رسیده است بسر حد کمال
کیست تا پیش تو گوید که جمالی دارم

منعم از مصحف روی تو کند واعظ و من
با چنین بولهبی قال و مقالی دارم

زاهد ار پایه قدرم نشناسد صد شکر
در بر پیر مغان جاه و جلالی دارم

منکه جز خون دل خویش نصیبم نبود
چیز دگویم اگر رزق حلالی دارم

گنج شاهی همه سرمایه رنج است و وبال
کنج درویشی و آسوده خیالی دارم

لب فرو بست و جواب من دلخسته نداد
چون بدانست که از وی چه سؤالی دارم

از فراق رخت ای خسرو خورشید جمال
چهره زرد و قد همچو هلالی دارم

لاف از معجزه سرخوش نزند گر بگزاف
لیک در نظم سخن سحر حلالی دارم

خواستم شرحی شکایت در بر جانان کنم
گفت خاموش آنچه را خود میپسندم آن کنم

ادبستان علاء محسن ۱۲۰۶

طاقت بار فراقم نبود و گوید ببر / یا بباید ترک جان یا ترک این فرمان کنم
عقل گوید ترک جان گفتن نباشد کار سهل / عشق گوید جان دهم وز نکبت آسان کنم
هر چه بادا باد باید کرد یک کار از دو کار / یا که از وی کام جویم یا که ترک جان کنم
بعد چندین قرن نوح دید طوفان و من / هر زمان از دیدهٔ خونبار صد طوفان کنم
در غم لیلی وشی کو سرگران دارد بما / همچو مجنون خویش را تا چند سرگردان کنم
خستهٔ درد حبیبم با طبیبم کار نیست / سخت بی دردم اگر این درد را درمان کنم
آنچه از شاهان نیاید خیل درویشان کنند / من که باشم تا سخن در وصف درویشان کنم

مجلس انس است و یاران جمع و ساقی جام بخش
تا بکی سرخوش حکایت از غم هجران کنم

اگر شراب و گر زهر ناب مینوشم / تفاوتی نکند از تو نیش یا نوشم
من ضعیف که باشم که با تو بستیزم / اگر تو جنگ کنی من بصلح میکوشم
فرامش است گرت یاد ما ولی نفسی / گمان مدار که یادت شود فراموشم

یادگار ادبستان علاء محسنی بنجار

هر آنکه نرگس مست تو دیده میداند / که من ز تشنهٔ شوق چه باده مدهوشم
فغان که دیده پر اشک و سینه پر آه / ز سر چو دیگ بر افکنده اند سرپوشم
چو حلقه خم شده قامت در آستان توام / کجا روم من از این در که حلقه در گوشم
کشم چو اشتر مست از نشاط بار غمت / که حمل بار گران راحت است بر دوشم
بسینه گرچه نیم داغها بود ز فراق / من آن نیم که چو نی از غم تو بخروشم

بسان سوسنم ار ده زبان بود سرخوش
ولی بوصف دهانش چو غنچه خاموشم

من ز شیدائی پسندیدم که شیدای توام / هم ز رسوائی نپرهیزم که رسوای توام
نیست در سر هیچ فکری غیر سودای توام / نیست در دل هیچ ذکری جز تمنای توام
رو مگردان از من ای آئینه روی سنگدل / زانکه چون آئینه حیران تماشای توام
روی زیبا گرچه بسیار است در عالم ولی / جلوهٔ دیگر نماید روی زیبای توام
گوش بر حکم تو دارم گر عنایت یا عتاب / بندهٔ فرمان پذیر و تابع رای توام

یک رهم بنواز و پائی زکرم نه بر سرم / منکه همچون خاک ره افتاده در پای توام

اشک حسرت از دو چشمم همچو پروین میچکد / برده دل تا چهره خورشید آرای توام

گر تو را لیلی چو لیلی نیست بر مجنون چو بس / من ز مجنون بیشتر مفتون و شیدای توام

چون مگس هر چند پرانی باز آیم بر فشان / زانکه مشتاق لب لعل شکرخای توام

می بسر خوش کی چنین مستی و بیخویشی دهد / مست و بیخود من ز چشم باده پیمای توام

من بجفایت ای صنم ترک وفا نمیکنم / ترک وفایت ای صنم من بجفا نمیکنم

پیش طبیب چون کنم عرضه غم حبیب را / درد تو بسکه دلکش است میل دوا نمیکنم

چون بولای تو زدم لاف بلی من از نخست / ترک ولای تو کنون من به بلا نمیکنم

بر سر دارم ار کشی خسته و زارم ار کشی / غیر تشکر از تو من روز جزا نمیکنم

چون و چرا ز بندگان نیست طریق بندگی / گر طلبی ز بنده جان چون و چرا نمیکنم

میرود ز دل مرا صبر و قرار میرود / لیک ز بیم مدعی رو بقفا نمیکنم

پیش خسان زشت خو بهر چه بزم آبرو / حاجت خویش را طلب جز ز خدا نمیکنم

صوفی صوف پوش را گو مفروش زرق و شید / تا نشوی صفای صرف با تو صفا نمیکنم

سرخوش خسته حال را تا ندهی پیاله / ساقی از آستین تو دست رها نمیکنم

آن زمان که دل از کف ربوده روی توام / قسم بموی تو آشفته تر ز موی توام

چرا بگوشه چشم التفات ننمائی / بمن که گوشه نشینی ز خاک کوی توام

همین نه روز رسانم بشب در امیدت / ز شام تا بسحر هم در آرزوی توام

نظر مرا نرود سوی هیچ منظوری / که من فریفته منظر نکوی توام

بیا و سایه مهر از سرم مگیر ای دوست / که همچو ذره هواخواه مهر روی توام

علاج غم بمی دیگران نیارم کرد / من خراب که دردی کش سبوی توام

ز خوی تند تو سرخوش چگونه رنجه شود / به عشق روی تو من بیخبر ز خوی توام

امروز بشیدائی من شهرهٔ ایامم
نزد همه کس رسوا پیش همه بدنامم

رانده شدم و مانده از هر در و بر کوئی
هم طعنه زند خاصم هم سخره کند عامم

در آتش سودائی میسوزم و میسازم
وین طرفه که با این سوز از چیست چنین خامم

عشقم همه با دلبر هوشم همه با ساغر
آغاز چنین باشد تا چون شود انجامم

نه صوفی و نه عارف نه زاهد و نه عابد
آزاده ز هر قیدم آسوده ز هر دامم

گر خود بت فرخار است اندر نظرم خوار است
با چون تو صنم حاشا تا دل برد صنامم

از درد چه اندیشم کارام من از درد است
وز ننگ چه پرهیزم کز ننگ بود نامم

ایزد مگر از رحمت بخشد گنهم ورنه
نه در خور احسانم نه لایق اکرامم

از جلوهٔ ساقی خوش از گفتهٔ سرخوش شاد
صد شکر که حاصل شد از دور جهان کامم

تا با غم تو دست در آغوش کرده‌ایم
هر غم که داشتیم فراموش کرده‌ایم

این خرقه نیست جامهٔ سالوس و زرق و شید
سرپوش عیب ماست که بر دوش کرده‌ایم

امروز بر سر از سر حسرت بسی زنیم
دستی که با تو دوش در آغوش کرده‌ایم

از ساغر است اگر نفسی لب گشوده‌ایم
از ساقی است اگر سخنی گوش کرده‌ایم

بشکست پشت لشکر افراسیاب غم
تا در پیاله خون سیاوش کرده‌ایم

باز اجل بقصد هلاک است و باز ما
با چشم باز خواب چو خرگوش کرده‌ایم

از جیب مال و جاه چو سرخوش گذشته‌ایم
تا ساغر محبت او نوش کرده‌ایم

با سر زلف بتان تا سر و سودا دارم
همچو سودازدگان خاطر شیدا دارم

بر دم از زلف بتی سلسله بر پای دل است
تا که با سلسله مویان سر و سودا دارم

منکه در بزم وصال تو چو پروانه ز شوق
جان فشانم ز پر و بال چه پروا دارم

بادهٔ عیش چو امروز بجام است مرا
خاطر آزرده چرا از غم فردا دارم

پای در حلقهٔ صوفی چه نهم از سر شید
منکه در صفهٔ اصحاب صفا جا دارم

شکوهٔ مردم دنیا همه از یکدگر است
جز خلاف همه من شکوه ز دنیا دارم

گویند ببینند حسودان و بمیرند ز رشک ‌ ‌ ‌ که بنفس سخن اعجاز مسیحا دارم

زان به شیرین سخنی شهرهٔ آفاق شدم ‌ ‌ ‌ که سرو کار بدان لعل شکرخا دارم

سایه گو سرو چمن بر سر خود نفکن

که بسر سایه از آن قامت رعنا دارم

از تاب و تب هجران بس واله و مدهوشم ‌ ‌ ‌ صد بار پریشان تر امروز من از دوشم

تا کس نشود واقف بی ناله جانسوزم ‌ ‌ ‌ میسوزم و میسازم مینالم و خاموشم

یار آمد و برد از دل آرام و قرارم را ‌ ‌ ‌ عشق آمد و برد از سر صبر و خرد و هوشم

زان لحظه که با عشقش طرح طرب افکندم ‌ ‌ ‌ با ناله هم آوازم با غصه هم آغوشم

تا تاب و توان دارم تا طاقت و جان دارم ‌ ‌ ‌ در مهر تو می‌پویم در عشق تو میکوشم

گر نشنوم از کس پند افسوس که معذورم ‌ ‌ ‌ کز ناله تا روزی آکنده بود گوشم

دل آفت جان باشد بی مهر تو در جسمم ‌ ‌ ‌ سر بار گران باشد بی عشق تو بر دوشم

تا با لب میگونت من عهد وفا بستم ‌ ‌ ‌ پیوسته چو خم می خونین دل و در جوشم

یکدم نکنی گر یاد از سر خوش مشتاقت

حاشا که شود یکدم یاد تو فراموشم

خوش میکشد بسوی خود آن موی دلکشم ‌ ‌ ‌ چشمش بغمزه گر ننماید مشوشم

میسوزد از حرارت عشق اندرون جان ‌ ‌ ‌ ساقی بزن ز جام می آبی بر آتشم

تا در کجا بخاک بلا کم در افکند ‌ ‌ ‌ حالی عنان بوده بکف عشق سرکشم

راحت نشد نصیب من از گردش سپهر ‌ ‌ ‌ با روزگار زار و شب اندر کشاکشم

داند که حال آتش درونم چگونه است ‌ ‌ ‌ هرکس که دید چهره از خون منقشم

از سیل اشک دیده و از آه آتشین ‌ ‌ ‌ که غوطه ور در آبم و گاهی در آتشم

امروز فتنهٔ عجب افکنده در جهان ‌ ‌ ‌ رخسار مهوش تو و گفتار دلکشم

چون زر خالصم نبودیم از عیار ‌ ‌ ‌ صد بار بر محک زنی از نقد بیغشم

باشد اگرچه گلشن تفرش وطن مرا

دُرّی کنون ز بادهٔ عشق تو سرخوشم

برخیز تا بگوشهٔ میخانه جا کنیم
خود را ز چنگ زهد فروشان رها کنیم

دردی که عاجزند طبیبانش از علاج
از یمن جرعهٔ بادهٔ صافی دوا کنیم

ما را که خواجه ایست خطابخش و جرم پوش
با این کرم چه باک بود گر خطا کنیم

تنگ آمدیم از غم عالم خوش آن زمان
کز قید جسم جان گرامی رها کنیم

این مشت خاک را بسپاریم بر زمین
وین روح پاک را بفلک آشنا کنیم

در بارگاه قدس چو ما را مقام بود
خود را چرا اسیر در این تنگنا کنیم

ما می برای لذت مستی نمیخوریم
از باده شست و شوی درون از ریا کنیم

دلبر ده دلبری که اگر جان طلب کند
با صد هزار شوق براهش فدا کنیم

سرخوش بهیچ حال نرنجد ز خوی دوست
دشنام اگر دهد بعوض ما دعا کنیم

چکنم ناله گر از جور نکویان نکنم
آه و زاری ز غم آینه رویان نکنم

تند خو عربده جویند نکویان چکنم
صبر اگر بر ستم عربده جویان نکنم

چه ملامت که من از مهر حبیبان نکشم
چه تحمل که من از جور نکویان نکنم

بند بندم اگر از تیغ جفا قطع کنند
بجز از بندگی سلسله مویان نکنم

پند بیهوده بسرخوش ز غم عشق دهند
گوش من بر سخن بیهده گویان نکنم

دلبرم عزم سفر کرد و شد دل ز برم
از غم دلبر و دل غرقه بخون جگرم

حالیا از غم هجران بلبم آمده جان
تا چه آید خود از این واقعه آخر بسرم

پای در وادی پر بیم محبت ننهم
بسلامت گر از این مهلکه جانی ببرم

زهد خشکی که دل از صومعه داران آموخت
شکر لله که فرو ریخت ز مژگان ترم

بجز از گندم خالت که بود رهزن دل
دو جهان جلوه بجو نکند در نظرم

بشکفد غنچه صفت خاطر پژمردهٔ مرا
بوئی از کوی تو آرد چو نسیم سحرم

ای حریفان بخدا با می نابم شوئید
آن زمانی که از این غمکده من در گذرم

همچو پروانه بصد شوق دلم میخواهد
پیش شمع رخ تو رقص کنان جان سپرم

عمر سرخوش همه صرف غم و محنت گردید
باده پیش آر کزین بیش دگر غم نخورم

هرچند که من بندهٔ بی نام و نشانم
المنة لله که از دردکشانم
آتشکده گردد دلم از آه شرربار
با آب می ار سوز درون را نشانم
چون مردمک دیده ز سر بگذرد موج
از دیدهٔ طوفان زده اشک فشانم
چون آهوی وحشی بکسی انس نگیرم
تا صید نموده دل آهوروشانم

سرخوش نه بلبل است که پوید ز قفایش
با زلف مسلسل کشد آن شوخ کشانم

جز قصه وصف رخ جانانه نگویم
بشنو سخن صدق که افسانه نگویم
کاری بجز از باده پرستی ننمایم
حرفی بجز از ساقی و پیمانه نگویم
دانم که نهانخانهٔ دل طرفه بنائیست
گنجی که نهانست در اینخانه نگویم
دیوانه فرزانه نمایند حکیمان
وین نکته برای دل دیوانه نگویم

از شمع بپرسید که افروخته عارض
من قصهٔ سوز دل پروانه نگویم
با شیخ سخن بایدم از مدرسه سر کرد
با جغد جز از گوشهٔ ویرانه نگویم
درد دل خود عرضه ندارم بطبیبان
شرح ستم دوست به بیگانه نگویم
از غمزهٔ غماز نگاهش نزنم دم
وز عشوهٔ آن نرگس مستانه نگویم

رندانه ز سرخوش دل و دین برد بغارت
تا من بکس این شیوهٔ رندانه نگویم

من نه آنم که ز عشق رخ جانان گذرم
نگذرم از سر آن یار گر از جان گذرم
جز خرابات که گر اهل دلی هست در اوست
هر کجائی که کنم روی پشیمان گذرم
یادم آید ز گل عارض و ریحان خطش
چون به بستان ز بر لاله و ریحان گذرم
به فقیران فلک ای آصف دوران نظری
بیش از آن نیکه من از گردش دوران گذرم
گرچه مورم بضعیفی ولی از دولت فقر
میتوانم که ز صد ملک سلیمان گذرم
غمزه اش از من اگر جان طلبد از سر جان
کف زنان رقص کنان خرم و خندان گذرم

حال سرخوش بود از درد غم عشق تو خویش
حاشش لله که اگر جانب درمان گذرم

من خود به میل خاطر دل در کسی نبستم
با صد کرشمه خوبان بردند دل ز دستم

تا با تو یار گشتم از عالمی گذشتم
تا با تو عهد بستم عهد همه شکستم

از هر چه غیر مهرت دامن از آن کشیدم
وز هر چه غیر عشقت پیوند از آن گسستم

هر آرزو که بودم از سر بدر نمودم
برداشتم دل از جان تا در غمت نشستم

بر روی دلفریبت تا دیده باز کردم
درهای شادمانی بر روی خویش بستم

چون زلف تابدارت پیوسته بیقرارم
چون چشم میگسارت پیوسته می پرستم

بار دگر نگردد در دام کس دلم رام
این بار اگر سلامت از این کمند جستم

گر رند و باده خوارم ور مست و میگسارم
کاری نکرده ام خود دانم آنچه هستم

در کوی عشقبازی رندانه همچو سرخوش
از دین و دل رهیدم از ننگ و نام رستم

من آن نیم که دل از مهر دوست بردارم
بجرم این گنهم گر کشند بر دارم

ز بحر عشق نجستم چو از نخست کنار
کنون هر آنچه رود بر سرم سزاوارم

کجاست باده فکرت گداز دانش سوز
که بس از این خرد خرده بین در آزارم

اگر بگریه من خنده آیدت چه عجب
که فارغی و ندانی که چون گرفتارم

ستم کشیده محنت چشیده میدانند
من ستم کش آزرده دل چه زارم

بروی و موی عزیزت قسم که با غم هجر
اگر ز روز و شب خویشتن خبر دارم

چو روهم بچمن بی گل جمال تو من
بدیده نیش زند هر گیاه چون خارم

جهان اگر همه دشمن شود ندارم بیم
مرا که یار تو باشی چه باک ز اغیارم

سزد که فخر بسرخوش کند سخن پس از این
که در بسیط زمین رفته صیت گفتارم

بطرف باغ روا نیست بی تو گردیدن
که داغ دل شودم بی تو باغ گل دیدن

چگونه نسبت مه میتوان بروی تو داد
کز آفتاب گرو برده تا بدین

بکوی میکده تا شد لبم تر از می ناب — خلاص یافتم از زهد خشک ورزیدن

بمی پرستی از آن بسته ام دل ای زاهد — که این مقام بود به ز خود پرستیدن

کنون نصیحت نیکان دلا ز جان بشنو — که عاقبت تو پشیمان شوی ز نشنیدن

بهیچ روی نرنجم من از جفای حبیب — که نیست شرط محبت ز دوست رنجیدن

بباغ حسنش از آن قانعم ز رحمت خار — که باغبان نه دهد رخصتم بگل چیدن

چو گل ز شوق کنم جامه صبوری چاک — چو غنچه باز کنی لب اگر بخندیدن

از آن بکوی تو سرخوش نهاده وی نیاز — که مشکل است ز روی تو چشم پوشیدن

جان فشانم در رهش دامن بیفشاند ز من — روی چون آرم بسویش رو بگرداند ز من

با تن رنجور اگر آه از جفایش برکشم — خاطرش آزرده گردد دل برنجاند ز من

گفتم از بیداد آخر برکشم از دل فغان — گفت خامش کیست آنکو داد بستاند ز من

برکشد برقع ز رو با هر که گردد روبرو — می ندانم از چه رو عارض بپوشاند ز من

قطره خونی این دل غمدیده یا رب بیش نیست — اینهمه دریای خون را از کجا راند ز من

عمر اگر صرف سخن کردم بعالم عیب نیست — در جهان غیر از سخن چیزی نمیماند ز من

کام ندان سرخوش از شیرین شود از شهد شوق — هر که با آهنگ دلکش این غزل خواند ز من

ای ترک پریچهره بیا ترک جفا کن — عمری است جفا میکنی این بار وفا کن

یک بوسه از آن لعل روان بخش ببخشا — وین بنده نوازی بمن از بهر خدا کن

زان روی چو مه پرده بهل ای شه خوبان — کام دل درویش خود از مهر روا کن

با بو الهوسان چند زنی لاف محبت — با همنفسان یکنفس ای دوست صفا کن

سودای غم عشق بتان گر بسر تست — مردانه ز جان بگذر و ترک سر و پا کن

یا چشم از آن غمزهٔ خونریز فرو پوش — یا جان و دل و دین بنگاهیش فدا کن

تا کی غم روزی کند آزرده خیالت — از جام می این رنج جگر سوز دوا کن

تا چند بافسون تو من دل بدهم ای شیخ — یک لحظه تو هم گوش بافسانهٔ ما کن

تشویش زیاد دل سرخوش چو پنداری
اندیشهٔ ای شوخ ز دیوان جزا کن

ای لعبت خوبروی خندان
شیرین لب شوخ چشم فتان

بنیان کن صبر و هوش و طاقت
غارتگر عقل و دین و ایمان

با حسن تو چیست ماه گردون
با قد تو کیست سرو بستان

سروی تو و لیک سرو دلجو
ماهی تو ولی مه سخندان

هم ناطقه در مدیح تو مات
هم باصره بر رخ تو حیران

خور بر نزند اگر برآری
خورشید جمال از گریبان

بردار نقاب تا ببینند
صاحب‌نظران بصنع یزدان

ای زخم تو به مرا ز مرهم
ای درد تو به مرا ز درمان

از دست توام خلاص مشکل
در پای توام هلاک آسان

انصاف که نیست شرط انصاف
با لعل تو ذکر آب حیوان

بر سرخوش خسته دل ببخشا
زان پیش که از غمت دهد جان

ز تو نازنین نگارا چه خوشست ناز کردن
ز تو ناز کردن از من سر و جان نیاز کردن

بسعادت و سلامت چه خوشست صبحگاهی
ز رقیب دیده بستن برخ تو باز کردن

چو خبیر دانی او را نکند دگر تفاوت
بزبان بی زبانی به حبیب راز کردن

بر اهل معنی ای دل سخن اختصار اولی
نتوان فسانهٔ آنجا بفسون دراز کردن

به قتیل تیغ جانان چو نظر فتادت ای دل
بجنازه‌اش بباید به ادب نماز کردن

ز کف من این مغنی ببرد عنان طاقت
ز نوای وصل آرد چو ترانه بساز کردن

سر بندگی نهادی چو بکوی یار سرخوش
ز خودی نخست باید بسی احتراز کردن

گر خلاصی خواهی از غم رو در میخانه زن
سر بپای خم گذار و دست در پیمانه زن

بگذر از پیمان بلب پیمانه را رندانه نه
گریهٔ مستانه سر کن نعرهٔ مستانه زن

از جفای یار شیرین لب اگر سیری ز جان — تیشهٔ غیرت بسر چون کوهکن مردانه زن
چون ببزم وصل ره یابی بکن پرواز جان — آتش اندر خرمن هستی تو چون پروانه زن
مسکن دلهای مسکین است زلف دلکشت — رحم کن بر خستگان آهسته بر آن شانه زن
یار در بر جام بر کف تا درست این اتفاق — ساغر شکری بطاق ابروی جانانه زن
کنج عزلت جوی و از رنج جهان فارغ نشین — پشت پا بر خواجگی و منصب شاهانه زن
فیض صحبت از ریاکاران زهد آئین مجو — همت از رندان طلب کن جام می رندانه زن

کیست چون سرخوش که جان در مقدمت سازد فدا
قرعهٔ اقبال بر نام من دیوانه زن

نقش غم بشوی از دل باده نوش و مستی کن — باده چون خوری پنهان فاش می پرستی کن
غم اگر هجوم آرد تا ترا بیازارد — در بلاکش از ساغر فکر پیش دستی کن
چون بنای عالم را نیست پایه محکم — خیمه زین جهان برکن و بملک هستی کن
نیست خودپرستان را با خدا سر و کاری — گر خدا پرستی تو ترک خودپرستی کن

در متاع دنیا سود نیست جز زیان سرخوش
صرفه گر تو میجوئی عمر صرف مستی کن

مرا چکار بخلد برین و حور العین — تو به ز حوری و گوئی تو به ز خلد برین
به پیش نکهت گیسوی مشک افشانت — خطاست دم زدن از زنگ و بوی نافهٔ چین
کسی ندیده چو روی تو ماه مهر نشان — کسی ندیده چو قد تو سرو سایه نشین
بجز دلم که گرفته است جا در آن خم زلف — که دیده صعوه کند جا بچنگل شاهین
از آن زمان که بمهر رخت گشودم چشم — عجب مدار ز چشم گر او فتد پروین
بنام خسرو ایران دهم سخن را زیب — که بگذرد سخنم در ثمن ز در ثمین
همین خدیو کواکب خدم ملایک خو — همین شهنشه گردون حشم مظفر دین
مدام باد تن آسوده در پناه خدا — که در پناه وی آسوده اند خلق زمین

بود وظیفهٔ سرخوش دعای دولت شاه
ز حق اجابت و از خیل قدسیان آمین

در دل نهفتم درد حبیبان	هرگز نگفتم غم با طبیبان
یارب چه آمد بر گل که در باغ	غوغا برآمد از عندلیبان
یادی نیاری از مستمندان	حالی نپرسی از غم نصیبان
از غم نگارم تنها و زارم	این است بی تو حال غریبان
روز جدائی از دست هجرت	تا دامن آمد چاک گریبان
دامان وصلش ناید بدستم	تا در میان است پای رقیبان

در گوش سرخوش افسانه آمد

قول فقیهان پند ادیبان

در بوستان بخاطرم آمد ز دوستان	بی دوستان حرام بود سیر بوستان
بر قامت خمیدهٔ ما جای خنده نیست	بار فراق میشکند پشت آسمان
تا خاک رهگذار نگردد وجود من	حاشا که رو بتابم از خاک آستان
با حسن عارضت نکنم ذکر مهر و ماه	شرم آیدم که با تو برم نام این و آن

ماهی اگر که ماه رباید بغمزه دل	مهری اگر که مهر ستاند بعشوه جان
گفتی که عهد دوستی از دست دادهٔ	هرگز بدوستان نبراید دست این گمان
تنها دل من است و خم زلف دلکشت	مرغی که در قفس نکند یاد آشیان
از آن زمان که دیده برویت گشوده‌ام	چون چشمه خون دل بود از چشم من روان

سرخوش شدی چون تو سخندان نکته سنج

صد جان فدای یار سخن سنج نکته دان

نگوییت که همه عمر با طرب سر کن	ببین بهار فرح بخش و می بساغر کن
شراب در کف و شاهد ببر شکوفه ببار	زبان گشای بشکرانه و لبی تر کن
ز لعل یار و لب جام کام دل بستان	بعیش نقد گرا فکر نسیه کمتر کن
نقاب برکش و در جلوه آی چون خورشید	جهان ز پرتو رخسار خود منور کن
بدین شمایل موزون بباغ نه قدمی	بغنچه خنده و خون در دل صنوبر کن
ز تار طرهٔ مشکین خود گره بگشا	مشام جان پریشان ما معطر کن

مگو حکایت خضر و فسانهٔ ظلمات — بخواه جام می و یادی از سکندر کن
ز اهل صومعه بوی صفا نمی آید — برو بکار خود ای دل خیال دیگر کن
طریق عشق تن آسائی و سلامت نیست — چو دم ز عشق زدی با بلا و غم سر کن
هوای کعبهٔ مقصود اگر بسر داری — بر آنچه پیر مغان با تو گفت باور کن

ز بسکه گفتهٔ سرخوش چو قند شیرین است
بگوش هر که رسد گویدش مکرر کن

ندیدم حال خوش در خرقه پوشان — خوشا کوی مغان و میفروشان
سراپا جملگی زرقند و سالوس — مجوای دل صفا از دلق پوشان
اگر خواهی مقام امن مگذار — قدم بیرون ز کوی میفروشان
برون آی از سحاب ظلمت ای ماه — ز خیل تیره بختان رخ مپوشان
سرشکم آتشین آه درون سرد — دلم همچون خم می جام جوشان
ندانم در چمن گل در چه حالست — همی بینم بود بلبل خروشان

بود گر با منت ساقی صفائی
بسرخوش خرمی صافی بنوشان

کشیده تا کمان ماهم ز ابرو — خدنگ فتنه میبارد ز هر سو
سیه روزم از آن مژگان و زان خال — پریشان خاطرم زان زلف و گیسو
بباد آبرو داد آن پریوش — بخاکم در نشاند آن آتشین رو
ز مو باریکتر بینم میانش — ز شب تاریکتر می‌بینمش مو
بمیزان در نیاید محنت عشق — نگنجد بار غم اندر ترازو
نیاری درد عشق از دل برون — گر افلاطون دهری یا ارسطو

مکش شمشیر بهر قتل سرخوش
کفایت میکند آن تیغ ابرو

انیس در شب هجران بجز خیالت کو — ز اشتیاق تو خون شد دلم وصالت کو
تو بی نظیر در آفاق همچو خورشیدی — اگر غلط نکنم برتری مثالت کو

زابرو و طره و زلف تیره بخت را
پی گریختن ایدل دگر مجالت کو

شده سیاه چو موی تو روزگار دلم
خدای را مه نورانی جمالت کو

صبا ز چین سر زلف و ابجبین بگذر
بگو که مشک ختا و چنین غزالت کو

برای به شدن زخم عاشقان تیری
از آن کمان دو ابروی چون هلالت کو

بصدق عمر تو سرخوش چو صرف صحبت شد
نزد پیر مغان حرمت و جلالت کو

آه ایدل ز پریشانی کار من و تو
ور ستمکاری و بیمهری یار من و تو

عشق او از شرری سوخته جان تو و من
چشم او از نگهی ساخته کار من و تو

زین جهان گذران چون بگذشتیم دگر
مشکل افتد بهم ایدوست گذار من و تو

برلب سبزه بده باده گلفام ز کف
تا گل و سبزه نرسته ز مزار من و تو

خیز کز باده بیا بو بفلک در فکنیم
تا نبرده بفلک باد غبار من و تو

راه بیرون شدن ایدل نبود زان خم زلف
وای بر روز سیاه و شب تار من و تو

سرخوش آن یار جفا جو چو زما جست کنار
لجه خون شده از اشک کنار من و تو

خون جگر میخورم از لب خندان تو
دست بدندان گزم از لب و دندان تو

طلعت زیبای تست اینکه بچشم آیدم
یا که برآورده مه سر ز گریبان تو

رشته عهد و وفای نبرم از جفا
گر برود سر مرا در سر پیمان تو

جامه صبر از غمت چاک زنم هر نفس
چونکه مرا دست رس نیست بدامان تو

گر کشیم پای دار ور کشیم خوار و زار
چاکرم و جان نثار گوش بفرمان تو

چونکه بدورت فلک کسب شرف میکند
من نکنم از چه رو فخر بدوران تو

باده بمستان خویش سرخوش و مستانه ده
تا ز فلک بگذرد نعره مستان تو

گرچه بصورت دو اند جسم تو و جسم من
لیک بمعنی یکی است جان من و جان تو

چون تو غزالی بدست دیر فتد لاجرم
سرخوش از آن رو شده مست و غزلخوان تو

گر بشکنی بپیمان من من نشکنم پیمان تو ‌ ‌ ‌ از من تو گر دل بر کنی من جان کنم قربان تو
تیغ ستم گر بر کشی وز قهر اگر خنجر کشی ‌ ‌ ‌ در خون مرا پیکر کشی حاکم توئی حکم آن تو
ساقی سر خم باز کن مطرب سرودی ساز کن ‌ ‌ ‌ شرحی ز عشق آغاز کن تا بشنوم الحان تو
زیبائی آمد زیورت خوش آفریده داورت ‌ ‌ ‌ صد آفرین بر پیکرت صد جان بجان تو
کافیست عشق سرکشم از عشوه کم ده کاهشم ‌ ‌ ‌ دامن مزن بر آتشم دست من و دامان تو
بوسی ز مرجان لبت با نقد جان سودا کنم ‌ ‌ ‌ کافزون ز جان ارزد بسی لعل به از مرجان تو

سرخوش بهم آورد تو نیست در خور ناورد تو نیست
بیچاره چون مرد تو نیست سر پیچد از میدان تو

یکدم برون نمیرود از سر خیال تو ‌ ‌ ‌ این بسته حال ماست چگونه است حال تو
از بهر صید مرغ دل اهل معرفت ‌ ‌ ‌ بس دام و دانه ایست عجب خط و خال تو
نیکوتری از آنچه بدان نسبت دهیم ‌ ‌ ‌ حد کمال حسن بود در جمال تو
در کشتنم بگو دگر اندیشه ات ز چیست ‌ ‌ ‌ گردم چو خون خود ز دل و جان حلال تو

بر دل مرا گر از غم هجرت ملالت است ‌ ‌ ‌ یارب مباد از غم دوران ملال تو
پا چون بهنم بگوی امیدت که دست دهم ‌ ‌ ‌ کوته بود ز دامن جاه و جلال تو
باشا هباز سدره مرا لاف همسری است ‌ ‌ ‌ در سایه همای همایون خصال تو
چون صبح عید روز من امروز خرم است ‌ ‌ ‌ از یمن دیدن رخ فرخنده فال تو
هر دم دهم تسلی خاطر بحیلتی ‌ ‌ ‌ در هجر خوش دلم بخیال وصال تو

ای آفتاب طلعت ابرو هلال من
سرخوش فدای ابروی همچون هلال تو

دلم از بودن فردا بجهان سیر شده ‌ ‌ ‌ اگر امروز نمیرم بخدا دیر شده
زلفش از کثرت جمعیت دلهای پریش ‌ ‌ ‌ بر زبر تاب نیاورده سرازیر شده
نیست اصلا گنهی ابرو مژگان تو را ‌ ‌ ‌ کز ازل قسمت ما خنجر و شمشیر شده
ساقیا باده بشادی بده اکنون که مرا ‌ ‌ ‌ عمر صرف غم بیهوده و ادبیر شده
چند گر ره تسلیم نپوید سرخوش ‌ ‌ ‌ که گرفتار بچنگ ستم شیر شده

چشمش بقتل عاشق با ابروی خمیده
تیر از کمان گشاده تیغ از کمین کشیده

بارنجها که دیدم در پای نخل قدت
آخر شدی ز دستم ای میوه رسیده

گفتم ز کوی عشقش چندی کناره جویم
اما چه چاره سازم با این دل رمیده

این چرخ و زر گیتی تشویش و غم نیرزد
می خور بخاطر خوش با قلب آرمیده

شاخی نرسته چون تو در گلشن لطافت
نازم بسرو قدت کز ناز پروریده

چون نور دیده باشی در چشم من گرامی
از دیده ام مفکن ای نور هر دو دیده

گر سر شود سراسر در وصف حسن رویت
آخر بپا در آید کلک زبان بریده

دل جامه صبوری در محنت فراقت
از جیب تا بدامن همچون قبا دریده

با من اگر ستیزی ور خون دل بریزی
چون جان مرا عزیزی ای یار برگزیده

گر جامه ام منقش از خون بود مکن عیب
کاین قطره ها ز مژگان بر دامنم چکیده

از گفته های نغزت هر کو شنید سرخوش
باید ورق بشوید از گفته و شنیده

تا که بر رو نقش خط و خال و ابرو بسته
راه چاره بر دل تنگم ز هر سو بسته

دیگر از دام سر زلف تو چون گردد خلاص
بند تا بر پای مرغ دل ز گیسو بسته

در جهان از حلقه مویت دلی نبود رها
در حقیقت یک جهانی را بیک مو بسته

غمزه غماز چالاکت قیامت میکند
راه بر شیران از آن چشم چو آهو بسته

وهم و اندیشه شست از دامنت چشم طمع
زان گره کز خشم بر بالای ابرو بسته

محرمان از خود خواندی و نیکو خوانده
مجرمان را در برو تبی و نیکو بسته

روی پوشد در سپهر از شرم رویت آفتاب
گر براندازی نقابی را که بر رو بسته

هیچت از آزار مشتاقان نمی آید دریغ
با ستم الفت گرفتی با جفا خو بسته

وعده وصلی بسر خوش دادی آخر یاد آر
از وفا آن عهد و میثاقی که با او بسته

قتل خوبان همه ز خنجر مژگان کردی
یک اشارت چو بدان نرگس فتان کردی

خیل آشفته دلان جمله پریشان گشتند
تا تو از شانه سر زلف پریشان کردی

آفرین بر تو که از جلوهٔ روی چو بهار
عالمی را بصفا رشک گلستان کردی

دل ما را ز غمت خواست تو در چاه زنخ
بندش از زلف نهادی و بزندان کردی

مگر از چین سر زلف گشودی گرهی
که چنین قیمت مشک ختن ارزان کردی

فکر دلهای پریشان ز چه رو افتادت
عجبست از تو که یادی ز غریبان کردی

سرخوش امروز بکف جوش ید بیضا داری
گوئیا دست در آن چاک گریبان کردی

مجنون منم تو لیلی زیبای گیتی
من وامق رخ تو تو عذرای گیتی

صنعان صفت مدام غمت مبتلا منم
ای بیوفا تو پس بت ترسای گیتی

ای غنچه باز گو لب لعل که بوده
ای گل تو رنگ چهرهٔ زیبای گیتی

نرگس نگاه چشم پر از فتنهٔ که
شاخ بنفشه زلف سمن سای گیتی

گل رفت و باغبان شد و بگذشت نوبهار
سرخوش درین چمن بتمنای گیتی

از خاک سر کویت در دیده غبارستی
وز آتش رخسارت در سینه شرارستی

سرو لب جوی است این یا قامت دلجویت
بوی سر زلف است این یا مشک تتارستی

گرد لب لعلت خط یا سبزه لب کوثر
یا بر ورق نسرین خطی ز غبارستی

رفتی و ز دل بردی آرام و قرارم را
در هجر تو کی ما را آرام و قرارستی

تنها نه دل سرخوش شد شیفته رویت
چون او بسر کویت دیوانه هزارستی

بی نگاری یار زیبا صد نگارستان نگاری
چون شود پیرایه گر بر نگارت بر نگاری

دلربائی عشوه سازی با پی تا سر غنج و نازی
لاله روئی شکبوئی آهوی چینی نگاری

با همه تقوی گرایی ار ببینی چشم مستش
می پرستی پیشه سازی خرقه رهن می گذاری

صید مجروح ز قتلم غفلت ای صیاد تا کی
از چه رحمت بر گرفتاران بند خود نداری

در سرشت ذرهٔ مهر و وفا جانا نباشد
چون فلک با مهربانی چون جهان بی اعتباری

گر به تیغم سر نگانی ور به تیرم دل بدوزی
سر نپیچم ز حکمت زانکه صاحب اختیاری

دیگر از دردم چه پروا چون تو میباشی طبیبم
نیست از غم دیگرم غم چون تو یار غمگساری

بارها گفتم نزاری بیدل ز عشقش حذر کن
پند نشنیدی کنون سودی نبخشد آه و زاری

در بیابانی که خنگ وهم دانشور شود پی
کی تو سرخوش جان بری بیرون که طفل نی سواری

ای شهره به نیکوئی وی فتنه زیبائی
محبوب و دل آرامی مطبوع و دل آرائی

زین پیکر پر زیور وین نطق سخن پرور
طاوس نگارینی طوطی شکر خائی

یغماکن عقل و جان با نرگس طنازی
غارتگر دین و دل با زلف چلیپائی

در کیش وفا نبود از پیش جفا پروا
ناچار بود عاشق از صبر و شکیبائی

در پرده چنین بردی از کف دل و دینم را
بی پرده چو بنمائی ایشاه به هرجائی

زآمیزش با تنها دل سخت بتنگ آمد
زین پس من و ذکر تو در گوشه تنهائی

زین گنبد مینائی بگرفت دل سرخوش
ساقی می صافم ده در ساغر مینائی

در کشور زیبائی امروز تو سلطانی
سرخیل نکورویان سرحلقه خوبانی

گر ماه سخن گوید ور سرو خرام آرد
تو ماه سخنگوئی تو سرو خرامانی

گردد شب عالم روز گر چهره برافروزی
روز همه شب گردد گر چهره بپوشانی

یا رسم وفا نبود در خیل نکورویان
یا غیر جفاجوئی رسمی تو نمیدانی

درد دل عاشق را درمان ندهد سودی
بهبود کجا یابد دردی که تو درمانی

جان در سر سودایت گر من بدهم شاید
اندیشه ز جان نبود زانرا که تو جانانی

از آه دل زارم ترسم که زیان بینی
زنهار حذر فرما زین آتش پنهانی

شد طرف چمن ساقی از سبزه زمردگون
در ساغر یاقوتی افکن می ریحانی

اندیشه درین دریا صد بار فرو پی زد
حاصل نشدش الا مبهوتی و حیرانی

سرخوش بگرت ساقی ز اندازه فزون می داد
کاینسان شده از دست سرمست و غزلخوانی

خوشش بگردن دارم ز زلف پرچین کمندی
کز کمندش پای ننهاده است بیرون هوشمندی

نسبت رویش نشاید داد با ماه تمامی
قامتش تشبیه نتوان کرد با سرو بلندی

پاسخ تلخم فرستد خسرو شیرین زبانی
از دهان شکرین و ز لعل شیرین تر ز قندی

چندی اندر حلقهٔ زهاد تقوی پیشه کردم
زین سپس باید مقیم کوی رندان بود چندی

ترسم از آه دل سرخوش گزندی بر تو آید
اینقدر غافل مباش از حال زار مستمندی

ترک چشم تو که از طره ات افکنده کمندی
تن من خسته به تیری دل من بسته به بندی

آتشین روی تو را خال سیه گشته سپندی
تا ز چشم بد دوران نرسد بر تو گزندی

نیست از عشق تو ما را خبر از جسم نزاری
نیست از مهر تو ما را خبر از قلب نژندی

خستهٔ عشق تو هرگز ننهد دل بحدیثی
بستهٔ بند تو هرگز ننهد گوش به پندی

چکند گر نکند خاک بسر آنکه بحسرت
عمر کوته بسر آورده بامید بلندی

چون به ناورد تو آیم که مرا نیست سلاحی
چون بمیدان تو تازم که مرا نیست سمندی

تاب آن غمزه نیارد دل سرخوش که ندارد
نه سپاهی نه پناهی نه کمانی نه کمندی

روزگاری سوختم از آتش سودای یاری
در غم یاری بسر بردم عجایب روزگاری

نازنینی را که با صد ناز پروردم در آغوش
از گل وصلش نشد آخر نصیبم غیر خاری

می فرح بخش است و دلکش خاصه در فصل بهاران
با نگار گلعذاری در میان مرغزاری

دور عشرت تازه گردان ساغری در گردش آور
زانکه اندر گردش گیتی نباشد اعتباری

ساکن میخانه گردد می فروشی پیشه سازد
گر ببیند چشم مستش عابد پرهیزکاری

خاک به آن سر که در وی نیست سودای حبیبی
چاک به آن دل که در وی ره ندارد عشق یاری

داغ عشقم تازه گردد دیگ سودایم زند جوش
از قفس آید بگوشم چون خروش مرغ زاری

کشور آزادیی عشق کانجا نکته گیرد
پادشاه تاجداری را گدای خاکساری

در سر کوی محبت خستگان بی قرارند
پس عجب نبود گر آید ناله از هر بیقراری

ای بت نامهربان سرخوش ز هجران تو دارد
سینهٔ مجروح و حال زار و چشم اشکباری

حال دگر دیدمی بالعبت نکوئی
محبوب نکته پرور معشوق بذله گوئی

سرتا نهادم از شوق بر خاک آستانت … دیگر نمیرود دل ما را بهیچ سوئی
یارب عنایتی کن بر حال بیقراران … گز درد و داغ هجران دارند های و هوئی
نیرنگ چشم مستت برد از کفم دل و دین … سخت آمدم گرفتار در دام فتنه جوئی
قمری صفت درین باغ از گلبن وصالش … قانع شدم برنگی خوشدل شدم ببوئی
لب تشنه ام زساغر دفع خمار نتوان … ای ساقی حریفان درده مرا سبوئی

یاد از زمن نیاری سرخوش بیاد رویت
مویم زبس نزاری گردیده همچو موئی

خوش میوزی زبستان ای باد نوبهاری … چونست حال بلبل از گل خبر چه داری
گل برفراز گلبن درکار عشوه بازی … بلبل ز جلوه گل در عین بیقراری
سرگرم دلربائی گلچهره گان بستان … مشغول نغمه سنجی مرغان شاخساری

فصل گل است و بی مل خوشدل نمیتوان بود … ای خیل می پرستان شد وقت میگساری
گردد چمن زخجلت غرق عرق سراپا … گر با چنین لطافت پا در چمن گذاری
با ابروی کمانکش گر میزنی به تیرم … من از تو برنگیرم چشم امیدواری
سرمایهٔ سعادت ای دل ز راستی جو … خوشتر ز راستی نباشد اسباب رستگاری
گر خواجه را نباشد بر بندگان عتابی … من حاضرم بخدمت از بهر جان نثاری

سرخوش کمند زلفت از کف عنان ربوده
گر میکشی بخفت ور میکشی بخواری

من و جام بادهٔ ناب و نگار ماه روئی … که جز این دوام نباشد و عالم آرزوئی
مگذر ز وصل جانان مگذار جام از کف … بگذار تا رقیبان بکنند های و هوئی
بجز از حدیث عشقت سخن دگر ندانم … بجز از بیان حسنت نشنیده گفتگوئی
بیان همچو مویت که من از فراق رویت … شب و روز بسکه مویم شده ام ز غم چو موئی
شده خوش مشام جانم ز نسیم صبحگاهی … که ز جعد مشکسای تو بما رساند بوئی

ز کنار جوی سروی نشود ز غم دل آزاد
مگر آنکه سرو قدی بچمد کنار جویی

بچه شاد دارم آخر دل مستمند خود را
نه رفیق غمگساری نه حریف بذله گویی

ز دل شکسته من نشوید خسته یاران
سر خم می سلامت شکست اگر سبویی

چو ازین سراچه سرخوش شد ای گروه رندان
ز خم شراب او را بدهید شست و شویی

ننهم دل بجز تو بر دگری
که نبینم از تو خوبتری

چون پری دیده هوش در بازد
گر پری بیند اینچنین بشری

همه کس را نظر بروی تو باز
مگر آنکس که نیستش بصری

از دو عالم نظر فرو بندد
بر رخت هر که افکند نظری

از کمان قضا چو آید تیر
بنده را نیست جز رضا سپری

گر بجان نرخ بوسه بگذارد
خواهد از ما بهای مختصری

گوی سبقت ز عشق بازان برد
آنکه در کوی دوست باخت سری

برفغان دلم نسوخت دلت
نیست در سنگ خاره‌ات اثری

سرخوش اول قدم بپیر افکند
رو در افکن تو نیز بادگری

دلم ربوده ز کف یار سرو بالائی
نگار سیمبری سرو ماه سیمائی

اگر به بندگی مهر و مه نداده رقم
چرا کشیده ز ابرو بچهره طغرائی

مخواه جام و مخور می که باده خوش نبود
بمجلسی که در آن نیست مجلس آرائی

ز عمر کوته خود فرصتی بسی طلبم
که برخورم ز وصال بلند بالائی

مراد ما ز دو عالم بود محبت دوست
بغیر دوست نداریم ما تمنائی

ز قیل و قال و جهان نیست حاصلی جز غم
خوش است گوشه امنی و جام صهبائی

شرر بخرمن هستی زدم چو پروانه
که تا کنند دل افسردگان تماشائی

درین صحیفه نیلی چو نقشهاست رقم
که درک می نکند فهم هیچ دانائی

کجا روم بکه اظهار درد خویش کنم
که غیر کوی تو من ره نمی‌برم جائی

چنان بلطف تو سرخوش امیدوار بود
که نبودش ز معادات خلق پروائی

دوش خوش گفت مرا رند قدح پیمائی / خوشتر از گوشهٔ میخانه نباشد جائی
هرگز از حلقهٔ عشاق بجائی نرود / آنکه دارد بسر پر شور دل شیدائی
باده پیش آر که امروز بشادی گذرد / چند آزرده کنم دل ز غم فردائی
باز بی پرده مگر روی بیارا رهنما / که ز هر کوچه پدیدار بود غوغائی
در نظر جلوه کند سرو سهی بر لب جو / نه بد انظر که رفتار سهی بالائی
تیره بود آینهٔ خاطرم از زنگ هوا / شد مبدل بصفا از دم روشن رائی
خوش بود باده ولی از کف خورشید رخی / جان دهد بوسه ولی از لب مه سیمائی
کفر و دین در بر شان اندیشهٔ باطل باشد / هر که دل داد چو صنعان به بت ترسائی

دل بامید تو سرخوش ز دو عالم برداشت
نیست با عشق تو از غیر توام پروائی

فصل نوروز شد و سبزه دمید از لب جوی / تر کن از می لب و شعری و شکرانه بگوی
منت ایزد که نشستیم بهم وقت بهار / دیگران خفته بخاک و بگل انباشته روی
محرمی همدم و همراز چو مینا مطلب / مونسی یکدل و یکرنگ چو پیمانه بجوی
جان عزیز است بجز صرف غم عشق مکن / عمر حیف است بغیر از ره میخانه مپوی
سرو بس دلکش و زیباست لب جوی ولی / گر خرامان بود سرو قدی بر لب جوی
با همه پیل تنی موی میانی دل ما / خسته و بسته و آویخته از یک سر موی
زاهدا با تو مرا رابطه امری است محال / الفت ما و تو چون صحبت سنگست و سبوی
پند من بشنو و آزاد شو از قید جهان / زنگ غم زآینهٔ دل بمی ناب بشوی

سرخوش از اهل ریا بوی وفا کس نشنید
گر صفا مطلبی خاک در میکده بوی

من سراپا همه چشمم چو برفتار آئی / پای تا سر همه گوشم که بگفتار آئی
پیش هر کس که بیکبار گذشتی همه عمر / چشم در راه تو دارد که دگربار آئی

روی نموده چنین میبری از کف دل خلق
چون شود گر ز پس پرده پدید آرائی

عشق ورزیدی و پندم نشنیدی ای دل
ترسم آخر که درین بند گرفتار آئی

ای بسا کس که پریشان کنی و خانه خراب
گر بدین جلوه تو از خانه ببازار آئی

دشمنی گر تو کنی من بارادت کوشم
من سپر میفکنم چون تو به پیکار آئی

سرو گل رسم ادب را نشنیند ز پا
گر به بستان تو بدین قامت و رخسار آئی

رشکم آید که برویت فکند غیر نظر
خون شود دل چو تو در دیدهٔ اغیار آئی

خسته فارغ شود از محنت و وارسته ز غم
چون مسیح ار نفسی بر سر بیمار آئی

از خدا میطلبم محفل امنی که در آن
مست باشند حریفان و تو هشیار آئی

نقد جان میبردش از پی کابین سرخوش
بکر معنی که تو از زیور فکر آرائی

گر نوش میچشانی و ور نیش میزنی
شادم که گاه گاه در اندیشهٔ منی

بر آفتاب تعبیه سازی ز مو نقاب
یا زلف پر ز تاب برخ میپراکنی

چون قامت تو سرو نروید براستی
چون عارض تو ماه نتابد بروشنی

ما را بود نظر بارادت بسوی تو
بر ما اگر نظر بعنایت نیفکنی

من ترک دوستی و محبت نمیکنم
با ما اگر ترا سر جنگست و دشمنی

در تو کسی بدیدهٔ ناپاک ننگرد
از بسکه پاک گوهر و پاکیزه دامنی

گر خوشهٔ ز خرمن حسنت طلب کند
بر خوشه چین ببخش که دارای خرمنی

عهدی که بسته‌ام بتو تا حشر نشکنم
صد بار اگر تو عهد به بندی و بشکنی

حاشا که چشم پوشم از آن روی همچو ماه
گر دیده دوزیم تو به پیکان آهنی

دل در جهان منه که نه جای اقامت است
چون خیمه میزنی بمقامی که بر کنی

سرخوش چو در کمند محبت شدی اسیر
ناچار بایدت که نمائی فروتنی

شنیده‌ام که نپوشند خوبرویان روی
مپوش چهره ز من ای بت بهشتی خوی

شفقتی کن و یادی ز مستمندان آر
تفقدی کن و حالی ز دردمندان جوی

بیا و نقطهٔ موهوم آشکارا ساز
تبسمی کن و لب برگشا حدیثی گوی

بدین طراوت و لطف ار بباغ درگذری
شود ز شرم قدت سرو خشک بر لب جوی

بزاری من بیدل نیاوری رحمت
خدا مگر دلت از آهن آفریده و روی

چو پا بکوی محبت نهادی و رندی
ز ننگ نامی و تقوی بخت دست بشوی

مگر نسیم سحر بر دیار یار گذشت
گران مشام من آمد چو نافه عنبربوی

جهان عجوزهٔ بکراست زینهار از وی
وفا مجوی که کشته است صد هزاران شوی

اگر ز حادثهٔ دهر ایمنی طلبی
چو سرخوش از همه جا بگذر و بمیکده پوی

مگر روزی شود وصلش بالطاف خداوندی
وگرنه جان دهم آخر ز فرط آرزومندی

هوای شاهی از سر که سر باشد درین سودا
سلامت کس نجست الا بدو ثقی خرسندی

بود پروردن و کشتن جهان را عادت دیرین
ازین با در طمع هیچ چه داری مهر فرزندی

بمیل خویشتن آشفتهٔ خوبان نگردیدم
دلم بردند مه‌رویان بعیاری و دلبندی

زموج اشک بر رویت نیارستم نظر کردن
بدیدی حال زارم را نظر بر من نیفکندی

بجرم دوستی یارا بسختی میکشی ما را
امان زین سهل انگاری فغان زین سست پیوندی

دل از سرخوش بغارت برد و زبس جان باز قصد دارد
چو عیاران تاتاری و ترکان سمرقندی

تا بکی ای بیوفا جور و جفا با چون منی
با من آن کردی که با دشمن نکرد دشمنی

سر ز پای خشم بکش گر طالب آسایشی
خوشتر از میخانه رندان را نباشد مأمنی

حیرتم در صنع بیچون است تا چون آفرید
اینهمه زیبائی و حسن و لطافت در تنی

حشمة اللهی بباید تا کند خاتم اثر
تکیه بر جای سلیمان چون زند اهرمنی

آن دل چون سنگ خارا سینه همچون حریر
کرده پنهان در میان پرنیانی آهنی

پشت پا زن بر بساط زال حیلت ساز دهر
نحره آن مردی که در همت کم آید از زنی

واقف از حال دل مجروح سرخوش شوی
تا مگردی صید تیر غمزهٔ صیدافکنی

چندای دل طلب روزی نهاده کنی / آز بگذار که خود را ز غم آزاده کنی

دستگیرت شود الطاف خدا در همه حال / دستگیری اگر از پای درافتاده کنی

چند نومید شوند از کرمت مسکینان / بامیدی که مگر دولتی آماده کنی

گیرم آماده کنی دولتی ای خواجه شگرف / بازگو تا که چه با عمر ز کف داده کنی

دفتر مهر خدایت تو را لوح ضمیر / باید این صفحه ز هر نقش و رقم ساده کنی

خسروا از همه بر خاک درت روی نیاز / ناز باید که بدین حسن خداداده کنی

هوشم از سر ببری و چهره فرو میپوشی / آدمی صورتی و کار پری زاده کنی

ننگم آید که فرستم برت پیک و پیام / که مبادا نظری سوی فرستاده کنی

کاری از خرقه و سجاده نیاید سرخوش / به که بفروشی و صرف قدح باده کنی

خبر ز حال اسیر کمند خویش نداری / ترحمی بگرفتار بند خویش نداری

ترا که حسن و ملاحت نظیر نیست ولیکن / نظر بحال دل مستمند خویش نداری

بهل که در قدم مرکب تو جان بسپارم / اگر دریغ ز رستم سمند خویش نداری

ز تلخ کامی و زاری من تو غافل از آنی / که حسرتی بلب نوشخند خویش نداری

کنون که دامن وصلش بدست آمده سرخوش / چگونه شکر ز بخت بلند خویش نداری

عشق و طرب و مستی هنگام شباب اولی / چون کهنه شد این بنیان ویران و خراب اولی

چون چهره برافروزد در ساحت بستان گل / با شاهد گلچهری مست از می ناب اولی

از حلقهٔ گیسویش دل روی نمی تابد / زین حلقه بحلقی جان افکنده طناب اولی

می خوش نکند خاطر بی یار و نی و تاری / گر باده کشی باری با چنگ و رباب اولی

بیفایده میباشد داروی طبیبانم / دفع غم دل ما را از جام شراب اولی

گر تلخ کند جانان کام دل ما سهل است / زان لعل لب شیرین تلخی و عتاب اولی

تا مهر بتان سرخوش در سینه نهان داری / پیوسته دل و چشمت پر آتش و آب اولی

ای دل خسته که در دام غمش زار و نژندی / جای رحمت نبود بر تو که شایسته بندی
آنچه گفتم تو از روی نصیحت نشنیدی / نه سخن میشنوی از کس و نه در خور پندی
خوش کنی مجمر گردانی و خوش دانه فشانی / مگر ای چهره تو آتش مگر ای خال سپندی
میخراشی دل ریشم مگر ای غمزه خدنگی / میکشی جانب خویشم مگر ای زلف کمندی
گلبن تازه اما نرسد دست بوصلت / میوه نورسی افسوس که بر شاخ بلندی
از شکرخنده شیرین فکنی شور بجانم / ای لب لعل نگارین مگر از جوهر قندی

هر زمان نغمه نمائی دل سرخوش بجفائی / همه ایعشق بلائی همه ایعشق گزندی

راحت قلب رقیبان آفت جان منی / دشمنا زاد دوستدار و دوستا زاد دشمنی
دین و دل صبر و سکون تاب و توانم میبری / آفرین بر دست و بازویت که چابک رهزنی
ای سهی سرو خرامان از کدامین روضه / وی گل خوشبوی خندان از کدامین گلشنی
زاده خشم بس قوی پنجست و بازو نهیا / پنجه تا با اینچنین زور آزمائی نفکنی

رستمی کن دیو نفس بوالهوس از پا فکن / چند در چاه طبیعت سرنگون چون بیژنی
بر گدایان رحمت آور ایکه صاحب نعمتی / رافتی بر خوشه چین کن ایکه صاحب خرمنی

ناله جانسوز سرخوش در تو تاثیری نکرد / ای دل جانان چنین سختی مگر از آهنی

موسم پیری شد و هنگام ضعف و ناتوانی / تا نگردد پیر نشناسد کسی قدر جوانی
نوجوانا تا خزان پیریت نگرفته دامن / پند من بشنو غنیمت دان بهار زندگانی
در جوانی با جوانان جام گیر و کام دل جو / از جهان پیرا اگر جوئی نشاط و کامرانی
در قدر تغییر نتوان داد باید پیر هرگز / چاره جز تسلیم نبود با قضای آسمانی
گوی سبقت برده ای نازنین از خیل خوبان / در فنون دلربائی در رسوم دلستانی
ارغوان از شاخ سر بر زد چمن شد رشک جنت / بعد از این نتوان ز کف دادن شراب ارغوانی
از غم دنیا چرا آزرده داری خاطر خود / چونکه میدانی بدنیا کس نماند جاودانی
هر چه خواهی نوش و با لطف خطاپوشش مخور غم / این دو روز را که بر خوان عطایش میهمانی

گنج گوهر نیست سرخوش را ولی بیرنج خاطر
هر دم از گنجینهٔ معنی کند گوهرفشانی

تیر غمزه افکن شد ترک طره بردوشی
تندخو کمانداری جنگجو زره پوشی

تیره روز کن آمد خیل تیره بختان را
شب بصبح آمیزی زلف بر بنا گوشی

سخت عهد شکن گشت سست عهد و پیمانی
کند در وفا پوئی تند در جفا کوشی

کام تلخ کن گردید باد هان شکرخا
نوش کرده در نیشی نیش کرده در نوشی

سنگدل ستمکاری بدهٔ از دل آرام
زود رنج و دیر آمیز زود کن فراموشی

آبرو برغائی برده باغ رضوان را
مهر سر و بالائی سرو مه در آغوشی

خانمان دل تاراج کرد و قصد جان دارد
خانمان براندازی خون عاشقان نوشی

دیدهٔ فلک دیگر همچو من نخواهد دید
مست باده پیمائی رند خانه بردوشی

این چه آتش سودا است کز درون ما برخاست
کس ندیده چون سرخوش دیگ سینه در جوشی

نظر چگونه به بندم ز چون تو منظوری
که در میانهٔ خوبان بحسن مشهوری

فروغ چشم منی ای ستارهٔ روشن
ولی دریغ که از پیش دیده ام دوری

ز دوریت برود از دیده نور و از دل تاب
که نور دیده و آرام قلب مهجوری

نه از جنس بشر با چنین جمال بدیع
بحیرتم که پری یا فرشته یا حوری

به دلربائی و خوبی نظیر نیست ترا
هزار حیف که نامهربان و مغروری

لب تو خواست ببوسد لبم ولی افسوس
که چشم باده پرستت نداد دستوری

چو ره بکوی محبت نبرده ناصح
بما هر آنچه ملامت کنی تو معذوری

ازین دو کار یکی کن دلا که ممکن نیست
به عشق ورزی و مستی صلاح و مستوری

نبرده کس دل سرخوش باختیار از دست
کمند زلف تو اش میکشد بمجبوری

بحمد الله و المنة که غزلیات با کمال صحت سمت اختتام پذیرفت
و بحول الله و قوته شروع بمقطعات و رباعیات مینماید

فی المقطعات

القطعه فی التوحید

سزاوار ستایش خالقی کز روی بخشایش — پدید آورد گل از خار و یار گلعذار از گل

به بستان جای داد آنرا که بلبل را کند شیدا — در انسان جلوه داد آنرا که از عارف برد دل

بوحدانیتش شاهد همه از صامت و ناطق — به رحمانیتش شاکر همه از عالم و جاهل

طفیل هستی او هر چه هست از پست و از بالا — زهر نوعی و هر جنسی چه از عالی چه از سافل

فزون از حد معلق قبه ها در جو تقدیسش — همه دارای مهر و ماه و خلق و تجه ساحل

یکی بر تخت فیروزی بعشرت میخورد روزی — ز بدبختی و بدروزی یکی در مرگ خود عاجل

اگر بر تخت بنشاند و گر بدبخت بیراند — سزا بینید جزا راند خدای قادر عادل

بود گر بی نیاز از مدح سائل خواجهٔ منعم — ولی فرض است بر سائل سپاس خواجهٔ باذل

تو را حق جان کرامت کرد و نطق و عقل و دانائی — کنون چون میتوان ماندن ز شکر نعمتش غافل

سپاس نعمت حق گوی بر خوش گر خدا جوئی — بجز حق هر چه میگوئی بود اندیشهٔ باطل

فی التحسر و التنبیه

پس از مدتی زحمت و اشتیاق — مرا حق عطا کرد طفلی پسر

شبی را رسانید تا پایان بصبح — چو صبح آمد آمد زمانش بسر

بسی شیون و ناله کردند ساز — برگش جگر خستگان سربسر

بموئید مامش که ای نونهال — بنالید خالش که ای نوسفر

چرا زود گشتی چنین ره نورد — چرا زود گشتی چنین رهسپر

نظر بر جمالت نکردیم سیر — که از ما شدی سیر و بستی نظر

نه از لطف باب آمدی بهره یاب — نه از مهر مام آمدی بهره ور

من از این غم و غصه در دود اغ — شده در درون آتشم شعله ور

نباشد شگفت ار که بودم چنین — که صعب است مرگ پسر بر پدر

تو گوئی روانش چنین میسرود — بهنگام رفتن از این بوم و بر

مرا بر شما زار باید گریست — شما را چرا خون چکد از بصر

مسافر بهر جا که منزل نمود
نماند در آنجا شبی بیشتر

چو بودم مسافر ازین خاکدان
بطرز مسافر نمودم گذر

شما با چنین دانش و عقل و هوش
برای چه کردید اینجا مقر

چرا با صد امید دل بسته‌اید
درین وادی پر ز بیم و خطر

بناچار ناگاه شاهباز اجل
کند صیدتان در خون کشد بال و پر

خوش آنان که چون من نماندند دیر
درین دار پر محنت و شور و شر

چو بشنیدم این پند از آن نونهال
نهال امیدم فرو ریخت بر

چو آشفته‌گان تیره گشتم دماغ
چو دیوانه‌گان رفت هوشم ز سر

ز سرخوش از کلام طفلی رضیع
چرائی ز خود اینچنین بی خبر

فی النصیحه

مرا از جمله یاران و دوستان صمیم
یکی بنام و لقب بود لارکانکسیم

بخلق و خوی و صفا و صفات درویشی
فرید بود ز اقران خود چو دُرّ یتیم

بگفت وقتی از ایطالیا زبان پندی
که سودمند بود خلق را پس از تعلیم

بلفظ پارسی اکنون بیان کنم آنرا
که هر که میشنود بر خورد ز پند حکیم

ببین و بشنو و مهر سکوت بر لب زن
که این طریق سلامت بود بعقل سلیم

هر آنکه پند خردمند بشنود سرخوش
بعمر خویش نگردد قرین محنت و بیم

فی الموعظه و النصیحه

ای دل سودازده بهر خدا
هوش ده و پند مرا گوش دار

عشق بتان باعث بدنامی است
نام نکو گر طلبی زینهار

پای درین دایره هرگز منه
نام ازین طایفه هرگز میار

نیست درین خیل یکی مهربان
نیست درین جمع یکی غمگسار

با تو رفیقند ولی با شروط
با تو شفیقند ولی با قرار

تا که زرت هست عزیزی چو زر / چونکه زرت رفت شوی خار و زار

عشق نورزند چو گردی فقیر / عهد نپایند چو باشی فکار

نزد تو گویند که یار توایم / چون تو شدی با دگران اند یار

قول و غزلشان همه بیفایده / جنگ و جدلشان همه بی اعتبار

دانه ربایند همه همچو مور / خوش خط و خالند همه همچو مار

صحبت اینقوم بود دلفریب / رأفت اینقوم بود جان شکار

خسته این درد نیابد شفا / غرقه این بحر نبیند کنار

راحت ازین فرقه تمنا مکن / خدمت ازین زمره توقع مدار

در طلب عشق حقیقی شتاب / گر بشرف مایلی و افتخار

عشق حقیقی است که بخشد شرف / ما بقی آن همه ننگست و عار

یار که یاری کندت رو بجو / نی ز غمش سر بنهی در دیار

یار که جانی بود ای جان من / هست سزا گر کنیش جان نثار

عمری اگر قصه کنم زین نمط / گفته نیاید سخنی از هزار

هوش اگر داری و گوش این بس است / ورنه چه سود از سخن بیشمار

گوش نصیحت شنوی گر بود / گفته سرخوش کندش هوشیار

فی المطایبه و التنبیه

کرده صد فتنه بپا شوخ اروپا وطنی / آه از فتنه این شوخ اروپائی ما

واله یار اروپائی از آن زو شده ام / کز اروپا گذرد شهرت شیدائی ما

سخن آغازم و چون فهم کلامم نکند / خورده گیرد بسخن دانی و دانائی ما

گفتمش ساعتی از صحبت خود شاد کن / گفت بشنو ز من ای عاشق سودائی ما

تا فریبت ندهد جلوه طاوسی من / تا خرابت نکند شیوه رعنائی ما

چهره بگشاده میان بسته ام موی پریش / تا ببینیم چه گرو بند تمنائی ما

تو کجا وصل من ای مفلسک بی زر و زور / عارم آید که زنی دم ز پذیرائی ما

چند گوئی که ربود از کفت خون گردد دلم ... چهر خورشیدی تو دیدهٔ حربائی ما

چند گوئی که ترحم کن و باز آی و ببخش ... بر پریشان دلی و بی سر و بی پائی ما

عجز بیجا چه ثمر زاری بیهوده چه سود ... زر بدست آر باندازهٔ زیبائی ما

سیم و زر لعل و گهر تا نفشانی نکنی ... دست در چنبر گیسوی چلیپائی ما

بجوی زر نخرم دفتر اشعار ترا ... زر بیفشان و ببین انجمن آرائی ما

راه این مرحله این است که گفتم با تو ... گر ترا هست سر مرحله پیمائی ما

سرخوش اینقصه چو بشنید پشیمان شد و گفت ... ای پریچهره به بخشای بخودرائی ما

توبه از عاشقی و عشق و محبت کردم

چاره این است و بود صرفه به تنهائی ما

رباعیات

از ملک جهان اگر شهی یا که گدا ... ناچار برون شوی تو بی برگ و نوا

با خلق خدا بخوبی امروز بکوش ... تا وا رهی از عذاب فردای خدا

وله

علمی که از آن شود دلت شاد طلب ... وز قید غمت نماید آزاد طلب

علمی که دهد سود بملت دریاب ... علمی که وطن را کند آباد طلب

وله

ایشیخ مکن منع من از جام شراب ... زین قصه دلم ز غصه کم ساز کباب

هرکس بخیالی بجهان باشد خوش ... من مست کتابی و تو پابست کتاب

وله

با لاله رخان جام می ناب خوش است ... خاصه لب جوی و شب مهتاب خوش است

مستسقی باده را ز می نیست گزیر ... در آتش غم سوخته را آب خوش است

وله

می با دو سه تن حریف همدم چه خوش است ... با شاهد ماه روی محرم چه خوش است

از غصهٔ فلک چو دمبدم میکاهد ... نوشیدن جام باده دمدم چه خوش است

وله

افسوس که عمر نازنین زار گذشت　　در رنج و غم و غصه و آزار گذشت
بر بیخردان سهل و خوش و خوب و عزیز　　بر اهل خرد سخت و بد و خوار گذشت

وله

هنگام گل است و باده میباید خورد　　با شاهد شوخ ساده میباید خورد
از نسیه بپوش چشم چیزی که خدا　　آماده و نقد داده میباید خورد

وله

در ملک جهان شادی بی غم نبود　　در روی زمین یک دل خرم نبود
از غصه و غم سرشته اند آدم را　　آنرا که غمی نباشد آدم نبود

ولە

می غصه گدا از غم زدا میباشد　　چون جوهر روح جانفزا میباشد
سرگشتهٔ ظلمتکدهٔ گیتی را　　پیمانهٔ می آب بقا میباشد

ولە

دی رفت و بهار طرب انگیز رسید　　گل عشوه کنان شوخ و دل آویز رسید
بلبل زند این نغمهٔ مستانه بباغ　　کز زهد و ورع موسم پرهیز رسید

ولە

دل بی تو بخون چو مرغ بسمل گردید　　جان نیز ز دوری تو چون دل گردید
دیدی که ز جور چرخ کام رقیب　　میخواست دلش چگونه حاصل گردید

ولە

ای شیخ حدیث بکر و خالد تا چند　　طرح سخن از شتق و جامد تا چند
ایجاد و از جامد هم جامد تر　　فخر و شرف بفضل والد تا چند

ولە

در ساحت ری ساغر می باید خورد　　می بر رخ شاهدان ری باید خورد
امروز که زنده ایم اگر می نخوریم　　اندیشه کن و بگو که کی باید خورد

وله

گرمست شوی زجرعهٔ می چه شود
در رقص کنی بنغمهٔ نی چه شود
یک عمر بمحنت از کفت رفت چه شد
یکچند بعشرت ار کنی طی چه شود

وله

ای همو طنان قدر وطن بشناسید
قدر وطن خویش چو من بشناسید
ایران تن ما و ما چو جانیم در او
تا جان به تن است قدر تن بشناسید

وله

در کنج خرابات خرابیم امروز
سرمست زساغر شرابیم امروز
فردا چه غمست اگر بدوزخ برویم
از جنت وصل بهره یابیم امروز

وله

ما یک رمه گوسفند سرگرم علف
قصاب اجل بقصد ما تیغ بکف
هر لحظه ز همرهان تنی کشته شود
با اینهمه مشغول چرا ما بشعف

وله

ای واعظ ازین بیش مکن قال و مقال
از باده مرا توبه محال است محال
ما را بی حرام خود باز گذار
وان لقمهٔ بی شبهه ترا باد حلال

وله

گیتی که کمینگه هلاک است ایدل
بس وادی سخت خوفناک است ایدل
بر آتش جان زمی کنون زن آبی
چون جای تو را در دل خاک است ایدل

وله

جز هستی حق که هست باشد دایم
در کار همه شکست باشد دایم
در دار فنا چو نیست امکان بقا
هشیار کسی که مست باشد دایم

وله

جانا بلب لعل نکوی تو قسم
وان نرگس مست فتنه جوی تو قسم
کز هجر تو شد زناله چون نال تنم
وز مویه شدم چو موبموی تو قسم

وله

از سبزه و گل رشک جنان شد بستان
بلبل ز طرب نغمه سرا چون مستان
با لاله رخی باده گلرنگ بنوش
وز دور فلک کام دل خود بستان

وله

بر عمر دو روزه تکیه زنهار مکن
خود را بغم و غصه گرفتار مکن
در پار چه سود دیدی از خوردن غم
امسال خود از وسوسه چون پار مکن

وله

ای آنکه غریق بحر آز آمده
وز غایت حرص حیله باز آمده
از کوشش بیفایده جز غم چه خوری
کاخر بروی چنانکه باز آمده

وله

ساقی دو سه پیمانه شرابم در ده
زان باده دلپذیر نابم در ده
بر حالت زارم ز کرم رحمت کن
از آتش غم سوختم آبم در ده

وله

دلخوش کن و بر داده حق شاد بزی
می در کش و از قید غم آزاد بزی
تا بر فلکت باد نبرده است غبار
آسوده درین خراب آباد بزی

وله

ایخواجه مشو غره بدنیای دنی
از سر بگذار نخوت و ما و منی
در دوره خود ببین کجا رفت و چه شد
آن عارف سبزواری وشیخ گنی

وله

در مدرسه چند عمر باطل سازی
وز وسوسه عقل خویش زایل سازی
حیف است که این نقش خرد پرور را
از چنبر انتفاع عاطل سازی

تم الکتاب بعون الملک الوهاب.

علی ید العبد الجانی و الراجی الغانی اقل ابناء العلماء مرتضی ابن محمد ابادی غفر ذنوبه

فی شهر ذی القعدة الحرام من شهور سنة ۱۳۱۶

هو العزیز

از جانب وزارت جلیله انطباعات تا ده سال
احدی اذن طبع اینکتاب را ندارد حق نگارنده است هر کس
چاپ کند ضبط دیوان خواهد شد فی شهر ذیقعدة الحرام ۱۳۱۶

النفرشی
مهر الحسن
ذهبه

بیادگار نوشتم خطی بدل تنگی   بروزگار ندیدم رفیقی یکرنگی

بتاریخ ۲۰ شهر جمادی الاولی سنه ۱۳۳۷ هجری نبوی اقل الفانی حسنعلی همدانی

(نصیحت)

حسنعلی

آتش زرق تا خرمن دین را خواهد سوخت   ای دل این خرقه پشمینه بینداز و برو

